

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DESTINY OF ASHES

SUPERNATURALS OF CASTLE ACADEMY

3

TESSA HALE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KÜLLERİN KADERİ

TESSA HALE

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Sonsöz](#)

[Lütfen Twilight of Embers 'un Bu Özel Önizlemesinin Keyfini](#)

[ÇıkarınPrologue](#)

1. [Hayden](#)

2. [Hayden](#)

[Ayrıca Yazan Tessa](#)

[Hale Hale](#)

[HakkındaTessa ile](#)

[Bağlan Tessa](#)

Telif hakkı© 2023 Tessa Hale tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Dengesiz Doktor

Ciltsiz Biçimlendirme: Şampanya Kitap Tasarımları

YANMA BENİ AŞAĞI ÇEKTİ, aşağı, aşağı. O kadar derindi ki sanki başka bir dünyadaydım. Ve sonra içimden bir şey fırladı.

Bir enerji dalgası gibiydi. Ateş ve saf güç bir aradaydı.

Boğazımdaki eller kayboldu. Bağırışlar yaklaştı. Ama artık çok geçti. Su beni altına çekerken hiçbir şeyim kalmamıştı.

Güçlü kollar beni kaldırıp sudan çıkardı ve gecenin dondurucu havasına soktu. "Nefes almıyor!" Dash beni kıyıya taşıırken bağırdı.

Sanki bir parçam sahnenin üzerinde geziniyor, sanki gözlerimin önünde bir film oynuyormuş gibi izliyordu.

"KALP MASAJI. Hemen," diye bağırdı Colt.

Dash beni kumsala yatırdı. Vücudum kuma değdiği anda Declan başımı geriye doğru eğerek nefes yolumu açtı.

Ronan parmaklarını boynuma bastırdı. "Nabzım var ama zayıf."

"Dec, onun için nefes al. Ben göğüs kompresyonu yapacağım," diye emretti Colt.

Declan anında ağzımı kendi ağzıyla kapattı ve burnumu sıktı. Kendi yaşam gücüyle ciğerlerimi şişirdi. Derinlerde bir yerde bir titreşim hissettim. Bana tamamen kaybolmadığımı söyleyen bir yerde.

Declan'ın ağzı kayboldu ve Colt avuçlarını göğsümün ortasına bastırdı. Hareketler acımasızdı, beni geri getirmek için umutsuz bir girişimdi.

Hareketleri defalarca tekrarladılar ama her şey bulanıktı. Onlarla kalmak için tutunmak istedim. Ama tutunmam çok zordu.

zayıf.

"Nabızı yavaşlıyor," diye bağırdı Ronan.

Vücudumun dışına çekilme hissi geri geldi. Hepsinin etrafımda toplandığını görebiliyordum. Yüzlerini savaşı ifadeler dolduruyordu. Keder. Korku. Öfke. İçimi parçalayan Trace'inkiydi. Onu dolduran katıksız dehşet yaşayan, nefes alan bir şeydi.

Colt göğüs kompresyonlarını durdurdu, gözleri çılgına dönmüştü.

"Zamanımız yok.

Ona sahip çıkmalıyız."

"Deli misin sen?" Trace havladı. "Bu onu öldürebilir."

Dash'in bakışları ona kaydı. "O zaten ölüyor. Onu kurtarabilecek tek şey eş bağı."

Trace'in boğazı yutkunurken çalıştı, gözleri yere düşmüş halime sabitlenmişti. Ama hareket eden Ronan oldu. Kesici dişleri uzarken kolumu kaldırdı. Duraklamadı bile; dişlerini etime .

Değerli dakikalar içinde ilk kez bir şeylerin titreştiğini hissettim. Acı ve zevk. Beni çeken, bedenime geri çağıran duygular.

Declan yırtık gömleğimin yakasını çekiştirirken kendi dişleri ortaya çıktı. Başını eğdi ve dişleri köprücük kemiğim boyunca etime battı. İçimde yakıcı bir sıcaklık ve arzu patlaması oldu.

Dash şimdi onun dili olduğunu anladığım dilde bir şeyler fısıldadı. Kıvılcımlar parmak uçlarında dans etti. Bana baktı. "Seni sonsuza dek seveceğim, Mon Coeur."

Parmakları göğüs kafesime bastırdı ve yeni bir enerji sarsıntısı içimi kapladı. Geri çekildiğimi hissedebiliyordum. Vücuduma doğru. Erkeklerime doğru.

Colt gömleğimi kaldırdı, dişleri aşağı iniyordu. Dudakları sessizlik içinde hareket etti. "*Sonsuza dek benimsin, LeeLee.*" Kalçamı ısırdı.

Daha fazla ateş, ardından dönen zevk. Geri dönmeye çok yaklaştım. Tekrar onlarla birlikte olmaya. Bir parçam bunu biliyordu. Sadece biraz daha fazlasına ihtiyacım vardı. Biraz daha yakına.

"Trace," diye Ronan.

"Onu öldürebilirim," diye zar zor fısıldadı.

"onu öldüreceksin," diye tersledi Colt.

Trace'in menekşe rengi bakışları Colt'a kaydı. "Ne yapabileceğimi .." biliyorsun

Colt onun omzunu kavradı. ", şu anda, sen Onu kurtarabilecek güce sahip tek kişi sensin. Onu canından çok sevdiğini biliyorum. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Bakışları önce bir, sonra iki kez kilitlendi.

Trace Colt'un elinden kurtuldu. Elini kaldırdı ve etrafında mor bir ateş döndü. Bir parmağını aldı ve o ateşi dudaklarına yaydı. Baş eğilirken ağzı parladı ve dans etti.

Trace'in dudakları karnıma dokunduğu anda tüm vücudum sarsıldı ve kasıldı.

"Kriz geçiriyor!" Dash bağırdı. "Onu yan yatırın."

Bir parçam adamların tam da bunu yaptığının farkındaydı. Ama sadece biraz, çünkü acı içinde boğuluyordum.

Ateş geri gelmişti. O kadar çoktu ki, var olan tek şey bir acı deniziydi. Bağurdım ama dudaklarımdan ses çıkmadı. Acı içinde boğuluyordum. Ve sonra mutluluk dolu bir hiçlik vardı.

Alçak sesler beni çekiyordu. Ama ayrılmak istemediğim bulanık bir sıcaklığın içinde yüzüyordum. Çok fazla acı çekmiştim. Bu daha iyiydi. Daha güvenliydi. Acı ya da korku yok. Sadece rahat bir huzur.

Parmaklar kolumda bir aşağı bir yukarı geziniyor, arkalarında karıncalanma izleri bırakıyorlardı. "Ona dokunmadan duramıyorum," diye mırıldandı Declan.

"Bu bir bağ," dedi Colt. "Bizi ona olabildiğince yakın olmaya çağırıyor. Olabildiğince derine kök salmak istiyor."

"Bu ona zamanında ulaştığımız anlamına mı geliyor?" Ronan sordu. Sesindeki çocuksu umut göğsümdeki acıyı alevlendirdi.

Dash saçımın bir tutamıyla oynadı. "Sanırım öyle. Sadece uyanması gerekiyor."

Ses tonundaki korku beni bilincime doğru çekti. Bunu hafifletmek için elimden gelen her şeyi yapardım. En ufak bir parçayı bile uzaklaştırmak için.

Gözlerimi açmaya çalıştım ama göz kapaklarım çok ağırdı. Sanki kirpiklerimin üzerinde kum torbaları vardı.

Dudaklarımdan bir hayal kırıklığı sesi döküldü. Çocuklar sustu.

"Bunu duydun mu?" Declan sordu.

Dash bir avucunu yanağıma bastırdı. "O güzel gözlerini aç, Mon Coeur. Seni görmeme izin ver."

Elimden gelen tüm gücü kullanarak tekrar denedim. Çırpındılar ama çabucak kapandılar.

"Hadi LeeLee. Bunu başarabilirsin," dedi Colt ayağımı sıkarak. Toplayabildiğim tüm gücü topladım ve tekrar denedim. Gözlerimi hızla kırptıtırırken bu kez görüş alanıma ışık girdi.

Ronan saçlarını yüzümden uzaklaştırdı. "İşte . Seni özledim, Firecracker."

Acı göğsüme saplandı. "Merhaba," diye .

Declan hızla yer değiştirerek komodinden bir fincan aldı. "Bir yudum ister misin?"

Başımı salladım ve pipeti nazikçe dudaklarımın arasına yerleştirdi. Soğuk sıvıyı emdim. Zedelenmiş boğazıma anında merhem oldu.

Declan pipeti çekip . "Biraz alalım."

Bakışlarım odayı taradı. The Nest'teki yatak odam. Yatağımın yanındaki sandalyede oturan Trace dışında tüm çocuklar yatağımın üzerine yğılmıştı, yüzünde boş bir maske vardı. Briar kedi kulesinden bir miyavlama sesi çıkardı ve kendini yatağın üzerine attı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Colt onun önünden eğilirken. Vücudumda süründü ve çeneme kafa attı.

Kollarım anında ona dolandı. "Ben de seni özledim."

"Şanslı kedi," diye mırıldandı Ronan nefesinin altında.

Dash kıkırdadı ama gözlerinde gölgeler vardı. "Nasıl hissediyorsun?"

Briar yanımda bir top gibi kıvrılırken zihinsel bir araştırma yaptım. "Tamam.

Boğazım biraz acıyor-"

Hatıralarım bana çarpınca sözlerim kesildi. Maryanne'in saldırısı. Ellerini boğazıma dolamış, beni suyun altına itiyordu. Enerji patlaması. Adamların beni geri getirmesi.

Kalp atışlarım hızlanırken gözlerim büyüdü.

Declan parmaklarını benimkilerin arasında dolaştırdı. "Her şey yolunda. Artık güvendesin."

"Maryanne," diye fısıldadım.

Trace'in ifadesi gök gürültüsüne dönüştü. "Onunla ." Söz konusu grubu araştırdım.

Colt'un ayağımdaki tutuşu sıkılaştı. "Bunu konuşmak için daha sonra bekleyebiliriz."

"Bilmem gerek," diye fısıldadım.

Diğerleriyle bakışlarını paylaştı. "Ne olduğundan emin değiliz. Onun sana saldırdığını ve seni suyun altına ittiğini gördük. Sonra bir ışık patlaması oldu. Sanki senden geliyor gibiydi. Senden kurtuldu ve suya uçtu."

Colt konuşmayı kesti ve nabzım kulaklarımda gümbürdedi.

"Ona ne oldu?" Ben zorladım.

Dash'in parmakları saçlarıma dolandı. "Bilmiyoruz ama biz ona ulaştığımızda ölmüştü."

"Onu ben öldürdüm," diye boğuldum.

"Ölüm onun için fazla nazikti," diye homurdandı Trace, gözleri o parlak mor renkte parlıyordu.

Nefeslerim daha hızlı geliyordu.

Ronan görüş alanıma girdi, elleriyle yanaklarımı kavradı. "Bana bak. Büyün yapması gerekeni yaptı. Seni korudu."

"Onu ben öldürdüm," diye fısıldadım.

"Neredeyse seni öldürüyordu," diye homurdandı, gözleri altın renginde parlıyordu. Gözlerim yaşlarla doldu. "Seni neredeyse kaybediyordum."

Ronan eğildi ve alnını benimkine dayadı. "Ama sen yapmadın. Hepimiz buradayız."

Nefesimi kontrol altına almak için mücadele ettim. Ronan'ın taze yağmur kokusu burnuma doldu. Bu beni rahatlatmıştı.

" bu," diye fısıldadı. "Her şey yoluna girecek."

Buna inanmak istedim. En kötüsünü atlattığımızı ve diğer taraftan çıktığımızı bilmek istedim. Ama yine de korku içimi kemiriyordu.

Ronan geri çekilirken odadaki yüzlere baktım. "Beni sahiplendiniz mi?"

Başını sallayan Colt oldu. "Eşlik bağı, bunun gibi aşırı bir yaralanmayı iyileştirebilecek birkaç şeyden biridir. Sanki birbirimizi onarmamıza yardımcı olabilecek bir bağımız var."

Gözlerim parladı. "Bunu hissedebiliyordum. Sanki bedenimin üzerinde geziniyordum, her talep beni geri çekiyordu."

Bütün adamların yüzlerinden korku ve öfke okunuyordu.

Declan boğuk bir fısıltıyla, "Çok yakındı," dedi.

Elim onunkini buldu ve sıktı. Temas kaslarımdaki ısıyı ve ağzım açık kaldı.

"Hissediyor musun?"

diye sordu. Başımı salladım.

"Artık birbirimize bağlı olduğumuz için her şey daha da güçlendi," diye açıkladı.

Sertçe yutkundum. Adamların dokunuşlarının beni *daha fazla* hissettirdiğini hayal edebiliyordum.

Dash'in yanağımda gezinerek yeni bir dizi hissi aydınlattı. "Korkacak bir şey yok."

"Yanabilirim," diye mırıldandım.

Colt kıkırdadı. "Bizim gözetimimizde yanmak yok."

"Bu ne anlama geliyor?" Ben sordum.

Colt'un ifadesindeki eğlence kayboldu. "Yani siz bizimsiniz, biz de sizin. Ruhlarımız sonsuza dek birbirine bağlı."

Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Bu adamlara ait olmaktan daha fazla istediğim bir şey yoktu. Onların bana ait olmasını. "Siz benim ailemsiniz," diye fısıldadım.

Colt'un ifadesi yumuşadı. "Her zaman ."

Bakışlarım Trace'e doğru kaydı. Onu okuyamıyordum ve şu anda bile kendini benden uzak tutması canımı acıtıyordu. İddia etmek istememişti ama buna zorlanmıştı.

Hissettiğim neşe uçup gitti ve boğazımda bir yanma başladı.

Dash yanıma doğru kayarak boynunda asılı duran bir tılsımı kaldırdı. "Şimdilik bağı gizlemek için hepimiz bunları takmak zorundayız."

Kaşlarım çatıldı, derin bir acı hissettim. "Saklamak mı?"

Dash enseme sıktı. "Mon Coeur. Bana o yaralı gözlerle bakma. Eğer bana kalsaydı, tüm dünyaya benim olduğunu söylemek için bir reklam panosu yaptırırdım."

Sözleri içimde dolaşan acıyı hafifletti. "Neden saklanmak zorundayız?" diye sordum.

Ronan bana baktı. "Seni sahiplenerek Meclis'in emirlerine karşı geldik. Bu ölümle cezalandırılacak bir suçtur."

"ÖLÜM?" Yatakta sarsıldım.

Colt yüzünü buruşturdu. "İş noktaya gelmeyecek. Tek yapmamız gereken Meclis'i bunun kaderin bir cilvesi olduğuna ikna etmek."

Bakışlarım bir kişiden diğerine sıçradı. "Ama iş o noktaya gelebilir. Beni kurtardığın için seni öldürebilirler mi?"

"Hayır-" Colt başladı.

"Ona yalan söyleme," diye kestirip attı Trace. "Gerçeği bilmeyi hak ediyor."

Colt ona ters ters baktı. "Onu korkutmak için bir neden yok. Özellikle de hâlâ iyileşme sürecindeyken."

"Gerçekten neler olduğunu bilmem gerekiyor," diye yalvardım.

Dash enseme masaj yaptı. "Her şey yoluna girecek. Sadece doğru yolu bulmamız gerekiyor. Meclis bu tür konularda hassas olabiliyor. Mutlak güce sahip olduklarını düşünmeyi seviyorlar."

Pijamamın üstündeki uzun kolyeye baktım. "Ve bu insanların aramızdaki bağı hissetmesini engelleyecek mi?"

Dash başını salladı. "Seni Yuva'ya geri götürür götürmez onları yaptım. Bağlandığımızı bilen tek kişi Baldwin."

Bir verdim. Baldwin arkamızı kolluyordu. Ona hayatım pahasına güvenirdim. "Ama eninde sonunda öğrenecekler. Sonra ne olacak?"

Çocuklar birbirlerine baktılar.

"Şunu yapmayı kes," diye tersledim.

Ronan'ın dudakları kıpırdadı. "Ateşi tekrar görmeyi seviyorum, Firecracker." Ona kaşlarımı çattım. "Bana neler olduğunu anlat."

"Onlara bir hak talebini onaylatacağız. Onay vermeden önce seni sahiplendiğimizi bilmelerine asla gerek olmayacak."

Çenem gevşedi. "Sihrime zar zor erişebiliyorum. Birdenbire beni onaylamalarını nasıl sağlayacaksın?"

Dash bana sıırttı. "Sence yataktan kalkabilecek misin?"

Birkaç kez göz kırptım. "Ne?"

"Size bir şey göstermemiz gerekiyor," diye açıkladı.

"Tamam." Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallamaya başladım ama Declan beni durdurdu. Beni gelin gibi kollarına aldı ve ayağa kalktı.

Dudaklarımdan irkilmiş bir ses kaçtı.

"Yürüyebilirim." "Ama yürümene gerek yok," diye homurdandı.

"Dec," diye fısıldadım, elimi sakallı yanağına bastırarak. "Ben iyiyim."

Alnını benimkine yasladı. "Sadece bir süre seninle ilgilenmem gerekiyor."

", " diye fısıldadım.

Son birkaç günde yaşananlar hepimizi derinden etkilemişti. Bunun üstesinden gelmek zaman alacaktı. Hepimizin birbirimize anlayış göstermesi gerekecekti.

Declan beni banyoya taşıdı, diğer çocuklar da geliyordu. Beni yavaşça yere , ayaklarım serin fayanslara değdiğinde sıcak hissediyordum. Ayağa kalktım, bacaklarım biraz titriyordu ve aynadaki yansıma baktım.

Boynumda çirkin morluklar oluşması için hazırlandım ama hiçbir şey yoktu. Solgun olsam da, bu herhangi bir şey yaşadığımın tek işaretiydi. Saçlarım parlak ve sağlıklı görünüyordu, sanki kızılın daha koyu bir tonuydu. Gözlerim parlak yeşildi, neredeyse parlıyordu.

"Nasıl?" Fısıldadım.

Colt içeri girdi. "En iyi tahminimiz, hayatınız için savaşmanın büyüğü bloğu kırdığı yönünde."

Nazıkçe omuzlarımdan tuttu ve sırtım aynaya dönük olacak şekilde beni çevirdi. Ben omzumun üzerinden izlerken yavaşça pijama üstümü kaldırdı.

Derim ortaya çıktığı anda nefesim kesildi. Sırtım yara izleriyle kaplıydı ama artık yoktu. Sanki hiç yanmamış gibiydim. Tenimdeki tek iz pusula dövmesine benzeyen bir şeydi. Chloe, Mimi ve Grace'in taşıdığı işaretin aynısı.

Bakışlarım çocuklara kaydı. "Bu gerçek mi?"

Trace hariç hepsi sırttı ve ben onun duygusuzluğu karşısında incinmemeye çalıştım.

"Senin bizim olduğunu biliyorduk," dedi

Dash. "Bunun olması gerektiğini biliyorduk,"

diye yineledi Ronan.

Gözlerim yaşardı. "Meclis bunu görürse, bizim yanımızda yer alırlar, değil mi?"

Colt'un çenesi gerildi. "Başka seçenekleri olmayacak. Sen bizim eşimizsin

ve bir çapa. bir şey yok." Trace nefesinin altından alay etti.

Colt ona ters ters baktı. "Yeter."

Trace'in bakışları alevlendi. "Hepiniz gibi la-la diyarında yaşamak istemediğim için üzgünüm. Gerçekliği ve neyle karşılaşabileceğimizi bilmeyi tercih ederim. Meclis bizi Chloe'yle birlikte istiyor. İstediklerini elde etmek için ne gerekiyorsa yapacaklar. Leighton'ın bir şekilde çapa işareti almış olması umurlarında bile olmayacak."

Diğer adamların yüz ifadelerindeki şüphe gördüm ve Trace'in sözlerinin doğru olduğunu anladım. Omuzlarım çöktü.

Declan'ın kolları bana dolandı. "Bunu istiyor olabilirler ama söz hakları yok. Eğer zorlarsa, biz de gideriz."

"Evleriniz mi? İnsanlarınız?" diye sordum.

Dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken, içimde seken kıvılcımlara neden oldu. "Sen bizim ailemizsin. Hayatımızsın. Senden daha çok istediğimiz hiçbir şey ve hiç kimse yok."

Declan'ın sözleri merhem oldu ama suçluluk duygusu pençelerini geçirdi. "Halkının sana ihtiyacı var."

Özellikle Declan ve Ronan'ın halkı. Patrick'in şeytani yönetiminden kurtulmaya ihtiyaçları vardı. Emerald Körfezi'ndeki tüm doğaüstü toplulukların bu adamların liderliğine ihtiyacı vardı. Bir araya getirilmeleri gerekiyordu, birbirlerinden koparılmaları değil.

Declan saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Bir yolunu bulacağız. Buraya kadar geldik."

Ona inanmayı istedim.

"Dec haklı," dedi Ronan. "Sadece dikkatli olmalıyız. İddia izlerinizi sakladığınız sürece-"

"İddia izlerim mi?" Ben .

Ronan bana ukala bir sırıtış attı. "Artık işaretlerimizi taşıyorsun." Kendime baktım ama hiçbir şey göremedim.

Dash pijama üstümü kaldırdı ve karnımı ortaya çıkardı.

Nefesimi içime çektim. Karnımın yan tarafında Colt'un beni ısırduğu yerde iki silik delik izi görebiliyordum. Üzerinde neredeyse dövme benzeyen bir pençe izi vardı. Karnımın diğer tarafında ise hafif bir yanık ve sivri bir kalbe benzeyen bir iz vardı.

"Her birimizin farklı bir markası var. Bu hem hem de doğaüstü yanımızla bağlantılı," diye açıkladı Dash.

Parmağım pençenin üzerinde gezindi ve Colt ürperdi. Hemen elimi çektim. "Bu yaktı mı?"

Kıkırdadı, alçak sesle ve gırtlaktan. "Tam tersi."

Yanaklarım kızardı. "Oh."

Colt sırıtarak, "Evet," dedi.

Ronan, "Hepimiz sizi normal kıyafetlerle saklayabilmeniz gereken yerlerde işaretledik," dedi.

Diğer işaretleri aramaya başladım ama yatak odamdan ayak sesleri geliyordu.

Baldwin kapı aralığında belirdi, alnında endişe çizgileri vardı.

"Uyandığına çok sevindim."

Ama rahatlamış görünmüyordu.

"Sorun nedir?" Colt hemen hepimizin okuduğu şeyi okuyarak sordu.

"Saoirse burada. Leighton'ın büyüünde bir değişiklik hissettiğini söyledi. Onu görmek istiyor."

"Bunu nasıl hissedebiliyor?" Ronan havladı.

Declan ona temkinli bir bakış gönderdi. "Biliyorsun, onun alışlagelmişin ötesinde eşsiz yetenekleri var."

Ronan'ın çenesindeki bir kas gerildi. "Ona güvenmemek için bir neden daha."

Midem bulandı. "Bize yardım ediyordu."

Saoirse kesinlikle bir karakterdi, ancak ilginç dış görünüşünün altında şiddetli bir nezaket vardı. En çok ihtiyaç duyduğumuz anda bizi savunmuş ve sihrimin başlangıç parçalarını ortaya çıkarmamda bana yardımcı olmuştu.

Colt, "Sanırım onu içeri almamız gerekiyor," dedi.

Trace alçak sesle, "Bu bir hata," diye homurdandı. "Hâlâ şansımız varken şehirden gitmeliyiz."

Karnımdaki o burkulma daha da şiddetlendi. İşler gerçekten bu noktaya mı gelmişti? Hayatımızın geri kalanı boyunca kaçacak mıydık? Hepsi benim yüzümden.

Dash, Trace'in bakışlarıyla karşılaştı. "Kaçarsak bizi takip edeceklerini biliyorsun." "Deneyecekler," diye karşı çıktı Trace.

"Önce bir yol bulmaya çalışmalıyız. Eğer işe yaramazsa, çekip gideriz," dedi Dash.

Trace'in gözleri bana doğru ilerlerken parlıyordu. Bakışları fiziksel bir okşamaydı. Dokunduğu her yerde tenim karıncalanıyordu.

"İyi," diye .

"Onu kaldırmalı mıyım?" Baldwin sordu. Colt çenesini sallayarak başını salladı.

"Leighton'a bir hareket yaparsa onu bir balık gibi deşerim." Trace'in sesi ipek gibi pürüzsüzdü ama derinlerde zorlukla dizginlenen bir öfke kaynıyordu.

Bir parçam onun beni savunmasını önemseydiği anlamına geldiğini düşünerek rahatladı. Sadece bunu . Ama bu da acı veriyordu. Artık çiftleşmiş olsak bile kendini benden uzak tutmaya bu kadar kararlı olması.

Baldwin banyomda kayboldu ve Declan elini omurgamda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Avucunun her hareketi tenimde lezzetli ürpertiler yaratıyordu.

"Her şey girecek," diye söz verdi.

"Öyle deme," diye kırptı Ronan.

Kardeşler hararetli bir şekilde bakiştılar, aralarında söylenmemiş pek çok şey geçti.

"Lütfen, ," diye fısıldadım.

Bakışları bana doğru kaydı.

Gözlerim akmayan yaşlarla yandı. "Aranızdaki anlaşmazlığın sebebi olmaya dayanamıyorum."

Ronan o zaman hareketlendi, beni önden sıkıştırdı, sert elleri yanaklarımı kavradı. "Aramızda anlaşmazlık yok. Ve bunun sebebi asla sen olamazsın. Sen dünyalarımızdaki iyi ve aydınlık olan her şeysin."

Declan boynuma bir öpücük kondurdu. "O haklı. Sen her şeyimsin."

Bu yanma daha da şiddetlendi ama bambaşka bir nedenden dolayı. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Ronan dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Ben de seni seviyorum."

"Hayattan daha fazlası," dedi Declan, sözcükler tenimde hayalet gibi gezinirken.

Colt boğazını temizledi. "Bunu LeeLee'nin oturma alanına taşıyalım."

Ronan ona alaycı bir kaş çattı. "Cockblock."

Colt sadece gözlerini devirdi. "Sen bile o kadar hızlı değilsin."

Ronan saran bir kahkaha attı. Bu ses göğsümdeki gerilimin en kötüsünü hafifletti. Bu bir umut ve vaatti. Ve ben de sıkıca tutundum.

Yatak odama doğru ilerledik ve çocuklar beni Ronan ile Colt'un arasındaki kanepeye . Mobilya parçası üçümüz için çok küçüktü ama etrafımı sarmak istediklerini biliyordum.

iki yanımda. Trace arkamızda durmuş volta atıyordu. Declan ve Dash iki koltuğa oturdular.

Beklerken herkes sessizdi. Tek ses, kedi kulesine geri dönen Briar'ın ara sıra mırıldanması ya da tıslaması ve saatimin saniye ibresinin tik taklarıydı.

Kapı hafifçe çalındı ve sarsıldım.

"İçeri gel," dedi Colt. Sesi alçak ve otoriterdi.

Kapı açıldı ve Saoirse telaşla içeri girdi, kolyeleri hareket ettikçe ileri geri sallanıyordu. Gözleri sadece beni görüyordu, bakışları tarıyor ve değerlendiriyordu. "Ne oldu? Karanlık hissettim ve sonra bir güç patlaması."

"Konu Leighton olduğunda nasıl bir şey hissediyorsun?" Ronan homurdandı.

Saoirse'nin dikkati ona yöneldi. "Çok korumacı. Bir eşte olması gereken iyi bir şey." Kolyesiyle oynadı. "Yeteneğim bir tür iz bırakıyor. Birinin büyüsünü tam olarak hissettiğimde, o büyünün değişip değişmediğini anlayabiliyorum. Onunki son yirmi dört saattir her yerdeydi. Ne oldu?"

Çocuklar ve ben bakiştık. Sonunda başını sallayan Colt oldu. "Göster ona."

Sertçe yutkundum ve ayağa kalktım. Sırtım Saoirse'ye dönük olacak şekilde dönerek pijama üstümü kaldırdım.

Nefes nefese kaldı. "Ah, kaderim. Çapa işareti."

Gömleğimin düşmesine izin verdim ve yüzümü ona döndüm. "Maryanne bana saldırdı ve saldırdığında bir şey oldu-"

"Büyün seni korudu," diye ekledi Saoirse. Gözleri sanki bambaşka bir yerdeymiş, bir bulmacanın tüm parçalarını yerine yerleştiriyormuş gibi odaklanmamıştı. "Sanırım işaretin on altıncı doğum gününde ortaya çıktı. Ama annen o zaman sana saldırdığında, büyün kendini kilitleyerek, saklayarak korudu. Bu saldırı onun oluşturduğu bariyeri aştı."

Derinlerde bir yerde umut titreşti. "Bu onları demirleyebileceğim anlamına mı geliyor? Güçlerini dengeleyerek güvende ve sağlıklı olmalarını sağlayabilir miyim?"

Saoirse'nin yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Sanırım çoktan başlamışsındır." Odanın etrafına bakındı. "Nasıl hissediyorsun?"

Dash bir kaşını kaldırdı. "Çok yoğun birkaç gün geçirdik. Neredeyse eşimizi kaybediyorduk. Hiçbirimizin gökkuşakları ve kelebekler gibi hissettiğini sanmıyorum."

"Ama şu anda nasıl hissediyorsun?" Saoirse zorladı.

"Kendimi daha huzurlu hissediyorum," dedi Declan. "Olacaklarla ilgili endişelerim olmadığından değil, ama daha derinlerde bir şey var sanki beni gibi geliyor."

Saoirse'nin gülümsemesi genişledi. "Bu sadece onu eşin olarak kabul ettiğinde ve çapa törenini yaptığımızda daha da artacak."

Declan'ın gözleri gümüş renginde parladı ve

Saoirse sustu. "Onu çoktan sahiplendin."

Kimse tek kelime etmedi ama çocuklar hazırlanırken odadaki enerji çatırdadı.

Saoirse yutkundu ve Dash'e döndü. "Bağın algılanmasını engelleyecek bir büyü mü?"

Yavaşça başını salladı.

"Güzel. Kimseye söyleme. Meclis üzerinde içeriden çalışacağım. Onları kendi tarafıma çekebileceğimi düşündüğümde işareti rapor edeceğim."

Kaslarımdaki gerginlik daha da arttı ve tekrar kanepeye . O bizim tarafımızdaydı.

Saoirse'nin omurgası dikleşti. "Bu da ne?" diye tersledi.

Kimildamadan durdum ve onun bakışlarını göğsümde takip ettim. Pijama üstüm yana kaymış, kalbimin üzerindeki deriyi ortaya çıkarmıştı. Belki orada bir bağ izi vardır diye düşündüm ama yoktu. Bu farklı bir şeydi.

Neredeyse bir çift kanat şeklinde bir kül lekesine benziyordu. Ona baktım. "Bilmiyorum."

Saoirse yere çömeldi, eli küle benzeyen kanatların üzerinde geziniyordu.

Keskin bir nefes çekti. "Anka işareti."

Etrafımdaki adamlar gerildi, enerji havayı çatırdattı.

"Ne?" Mırıldandım.

Saoirse'nin bakışları benimkilere geldi. "Ölümden geri getirilenlerin işareti. Bilinmeyen bir güçle birlikte gelir. Bizim türümüzü korkutan bir güç."

Kalbim kaburgalarıma çarpıyordu.

"Bunu herkesten saklamalısın. Diğerleri bunu görürse, seni yakalamaya çalışırlar - eğer şanslıysan. Şanslı değilsen, işini bitirirler."

"Bunun için kendini hazır hissettiğinden emin misin?" Dash, başıma bir sweatshirt geçirirken sordu.

"Kendimi iyi hissediyorum, söz veriyorum."

Bu doğrudu. En azından fiziksel olarak. Bugün yorgundum ama hepsi bu kadardı. Acı yoktu. Yaralanma belirtisi yok.

Duygusal olarak nasıl hissettiğim tamamen başka bir oyundu. Saoirse'nin Anka izimi saklamam konusundaki uyarısından sonra, yapacak işleri olduğunu mırıldanıp ortadan kaybolmuştu. Çocuklar bir gün için yeterince şey yaşadığımı söyleyerek susmuşlardı.

Dash çoktan bir film koymuş, beni yatağa geri çekerken diğer çocuklar ortadan kaybolmuştu. Ne zaman bir soru sormaya çalışsam, kaçıyordu. Sonunda pes ettim. Ama bir gün için yeterince yatmışım.

Dash eşofmanımın eteğinden tuttu ve beni kendine doğru çekti. "Yatağa geri dönebiliriz."

Bakışlarımla onu kısırdım. "Orada eğlenebileceğimi düşünseydim seni bu konuda ikna ederdim."

Kırmızı buklelerimi yüzümden uzaklaştırırken bana nazik bir gülümseme verdi. "Hâlâ iyileşiyorsun. Zamana ihtiyacın var."

"Dash, tamamen iyileştim. Her ne çılgın büyü olduysa, belli ki beni içten dışa tamamen iyileştirmiş. Sadece geride konuşmayı reddettiğin izler bıraktı."

İçini çekti ve bir kolunu bana dolayarak beni dolaptan dışarı çıkardı. "İyi, hadi yemeğe gidelim."

Nefesimin altında zorba sır tutucularla ilgili bir şeyler homurdandım. Dash beni merdivenlere doğru yönlendirirken başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

Aşağı inerken yemek odasından gelen kısık sesleri duyabiliyordum. Mekâna ulaştığımız anda tüm konuşmalar kesildi ve dört çift göz bana dikildi.

"Hâlâ yatakta olman gerekirdi," diye çıkıştı Colt.

Derinlerde bir yerde bir öfke parıltısı yandı. "Ben sakat değilim."

Ronan'ın kaşları kalktı. "Görünüşe göre, bizim fişek yeterince Dinlenme zamanı."

Ona ters ters baktım. "Yeterince sıfır bilgi aldım. Bunu aştığımızı sanıyordum."

"O haklı," dedi Trace, sesi duygusuzdu. "Neler olup bittiğini bilmeyi hak ediyor. Bu onun hayatı."

Trace'e her zaman güvenebileceğim bir şey vardı ve da bana gerçeği söylemekti, bu gerçek korkunç olsa bile.

"Otur," dedi Colt.

Kendimi onunla Dash'in arasındaki tipik koltuğuma bıraktım. Masanın üzerinde bir Akdeniz ziyafeti vardı. Ev yapımı humus ve pide. Falafel. Bir çeşit tavuk yemeği. Salatalık salatası.

Karnım gurulduyordu ama istediğim son şey yemekti. Cevaplar benim tek önceliğimdi.

Dash tabağını aldı ve doldurmaya başladı ama ben Colt'a baktım.

Yutkundu. "Hiçbirimiz işaretlenmiş bir Anka kuşuyla karşılaşmadık. Seni ıslak giysilerinden çıkardığımızda kanatlarını gördük ama ne anlama geldiklerini bilmiyorduk."

"Anka kuşu işareti nedir? Ne anlama gelir?" Bastırdım.

Declan, "Saoirse'nin de dediği gibi, ölümün eşiğinden dönmüş biri," dedi. "Bu, içlerinde yeni bir güç seviyesinin kilidini açabilir."

Dudağımın kenarıyla oynadım. "Kulağa hiç fena gelmiyor." Çocuklar birbirlerine baktılar.

"Ne?" Benden çok daha fazla şey biliyor olmalarından nefret ederek tersledim.

Ronan, "Çoğu zaman bu güç dengesiz olabilir, kontrol edilmesi zor olabilir," diye açıkladı.

Yüzünü aradım. "Nasıl dengesiz?"

Sözlerini dikkatle seçiyormuş gibi bir an durakladı. "Muazzam güç beraberinde zorlukları da getirir. Onu kullanmayı öğrenmek için çok şey gerekecek."

Endişe karnıma battı. "Birine zarar verebilir miyim?"

"Bu bir olasılık," diye itiraf etti Ronan.

Dash tabağımı önüme koyarken kalçamı sıktı. "Sadece zaman alacak. Öğrenmene yardım edeceğiz."

Colt bir an beni inceledi. "Artık eşleştüğimize göre, güçlerimizin bir kısmını kazanmaya başlayacaksın. Bağlandığımızda daha fazlasını elde edeceksin. Anka kuşu işareti sadece onları güçlendirecek. Ortaya çıkan her şeyi kullanmak için her birimizle birlikte çalışman gerekecek."

Boğazımdaki sıkışıklığı gidermeye çalışarak yutkundum. "Bunu . Çok çalışacağım. Söz veriyorum. Öğrenmek için elimden geleni yapacağım. Herkesi güvende tuttuğumdan emin olmak için."

Colt uzanıp elini benimkinin üzerine koydu. "Biliyoruz. Her şey yoluna . Sadece şu anda dikkatli olmamız gerekiyor. Büyünüzü aktive edebilecek yüksek duygulardan veya tehditlerden kaçının."

İçimden bir kahkaha yükseldi. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Ne olduğunu anlamadan histeri krizine girdim.

"Sinir krizi mi geçiriyor?" Trace mırıldandı.

Ronan ona bir tokat attı. "Kapa çeneni."

"Özür dilerim," dedim, güldüğüm için gözyaşlarımı silerek. "Yüksek duygulardan kaçınmak mı? Kelimenin tam anlamıyla ölüm tehdidi altındayız. Beni takip eden deli bir vampir, okuldaki kötü kalpli kızlar, bizden nefret eden psikopat bir ejderha ve bir vampir kral var. Yüksek duygulardan tam olarak nasıl kaçınmam gerekiyor?"

Declan'ın dudakları seğirdi. "Meditasyonda gerçekten iyi olmak mı?"

Bunun üzerine tüm masa kahkahalara boğuldu. Ve Tanrım, buna ihtiyacımız vardı. Sanki gerginliğimizi biraz olsun atmamızı sağlayan sihirli bir valf gibiydi.

Ronan masanın öbür ucundan bakışlarımı karşıladı. "Bir yolunu . Her seferinde bir gün almamız gerekiyor."

Derin bir nefes aldım. "Tamam."

Dash tabağımı yaklaştırarak, "şu anda yemek yemen gerekiyor," dedi. Ona sııttım. "Acıkırsam hepimizi havaya uğururum diye mi korkuyorsun?" Kıkırdadı. "Bu haklı bir endişe."

Bir paręa pide aldım ve inleyerek ısırdım. "Bu inanılmaz."

Gözlerimi kaldırdığımda beş kapüşonlu bakışın benimkilerle kilitlendiğini gördüm. Havada hayalet bir enerji dönüyordu. İstek. İhtiyaç. Vahşi bir şehvet.

Nefeslerim hızlanırken göbeğim sıkılaştı. "Onu dizginlememiz gerek," diye homurdandı Colt.

Ama ben istemedim. Hepsine duyduğum ihtiyaç çok ve neredeyse beni yutacaktı.

"Yapamam," diye .

Ne yapmak için hareket ettiğimi bile bilmeden sandalyemden kalktım, ama bunu yaparken ellerimden mor bir ateş fışkırdı ve doğruca masanın karşısındaki Trace ve Ronan'a yöneldi.

"Hayır!" Bağırdım. Ama artık çok geçti.

Mor alevler Trace ve Ronan'a doğru savrulurken onlar şaşkınlıkla bakakaldı. Son saniyede Trace kendi mor ateş duvarını örerek alev fırlatma girişimlerini engelledi.

"Oh, Tanrım," diye boğuldum.

Ateş duvarı azaldı ve herkes ayağa fırladı. Dash'in elleri önce benim üzerimdeydi. "İyi misin?"

Sırada Colt vardı. "LeeLee, konuş bizimle."

Ama tek yapabildiğim bakmaktı. Masa tanınmayacak kadar yanmıştı. Kolaylıkla Trace ve Ronan olabilirdi.

"Ben ne yaptım?" Fısıldadım.

Colt beni kendisine doğru çevirdi, elleri yüzümü çevreliyordu. "Bu senin hatan değil. Büyün şehvetimize tepki veriyordu."

"Onları öldürebilirdim."

Ronan masanın etrafında dönerek, "Hayır, yapamazdınız," diye karşı çıktı. "Bu kadar şok olmasaydık daha hızlı tepki verirdik. Kendimizi kolayca koruyabiliriz."

Gözlerimden yaşlar süzüldü. "Ama bunu yapmak zorunda değilsin. Benden değil."

Ronan enseme sıktı. "Bu sadece şu an için.

Onu kontrol etmeyi öğreneceksin."

Ama ben onun görüldüğü kadar emin değildim. Ya onlardan birini gafil avlarsam ve onu yaralar ya da öldürürsem?

Trace alçak sesle, "Bu benim hatam," dedi.

Sesindeki umutsuzluk bakışlarımı ona çevirdi. Gözlerinde beni korkutan bir duygusuzluk vardı.

Declan, "Bu kimsenin hatası değildi," diye karşı çıktı.

Trace başını salladı. "Onun içinden fıskıran benim ateşimdi. Odadaki şehveti kim arttırdı sanıyorsun? Gücümü kontrol etmek her zaman zor olmuştur. Bunu Anka kuşu işaretiyle birleştiren onu çoktan lanetlemiş oldum."

Declan tartışmak için ağzını açtı ama Trace çoktan odadan kaçmıştı.

Acı, göğsümü yararak içime doğru ilerledi. En sert savunmacı, her zaman kendine karşı en acımasız olandır.

Trace'i takip ederek hareket etmeye başladım ama Colt kolumu yakaladı. "Bu kötü bir fikir."

"Denemek zorundayım," diye fısıldadım. "Eğer şimdi kendini kesmesine izin verirsek, onu geri getirmek çok daha zor olacak."

Colt'un ela bakışlarında anlayış parladı. Trace'in her gün savaştığı şeytanları biliyordu ve onların bizi ele geçirmesine izin veremeyeceğimizi biliyordu. "Dikkatli ol."

"Yapacağım." Sözcükler dudaklarımdan çıkar çıkmaz harekete geçtim. Koridorda koştum ve etrafı dinledim. Salondan ses gelmiyordu, ben de merdivenleri tercih ettim ve ikişer çıktım.

Trace'in olduğunu bildiğim kapıya ulaşana kadar koridorda ilerledim. İçeri hiç girmemiştim. Beni hiç davet etmemişti. Ve şimdi de kesinlikle davet edilmemiştim.

Elimi kapı koluna kapattım ve derin bir nefes aldım. Hayalet gibi bir enerji içeriden bana seslendi. Bana onun aslında bu ahşap kalasın diğer tarafındaki odada olduğunu söyleyen şey.

Düğmeyi çevirdim ve kapıyı açtım.

Trace'in geniş omuzları bana dönüktü ve devasa pencerelerden karanlık denize bakıyordu. Oda Trace'in kendini gördüğü her şeye sahipti. Mor duvarlar o kadar koyu ki neredeyse siyahtı. Mürekkepli bir yorgan ve demir çerçeveli bir yatak. Duvarları koyu renkli Pollock benzeri tablolar süslüyordu.

"Yapma, Minik Kuş. Şimdi zamanı değil."

Dinlemedim. Sadece içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Trace arkasını dönmedi. "Dersini ne zaman alacaksın? Bu gece yetmedi mi?"

Terliklerim pelüş halının üzerinde neredeyse sessiz bir şekilde, her seferinde bir adım atarak alanı geçtim. Arkasında durdum ve bir elimi sırtına götürdüm.

Trace dönerek bileğimi yakaladı. "Dokunma bana."

Gözleri vahşiydi, menekşenin girdaplı tonlarıydı, sıcaklıktan kabarıyordu. Nefesim boğazımda düğümlendi. "Seni seviyorum."

Söylemeyi düşünebildiğim tek şey buydu.

Trace'in gözlerinden acı akıyordu. "Canavarları sevmeyi alışkanlık haline mi getirdin?"

"Sen tanıdığım en güzel canavarsın," dedim dürüstçe. "Aydınlığını ve karanlığını seviyorum. Onları aynı şekilde seviyorum çünkü seni sen yapıyorlar."

Bileğimi sıkıca kavradı. "Seni de bir canavara dönüştüreceğim.

Daha bir gün bile olmadı ama şimdiden ." "O

zaman belki de gereken kişi bir canavardır."

Belki de bağımızı korumak için ihtiyacım olan şey bu vahşilikti. İnsanlarımızı.

Trace'in arka dişleri birbirine çarptı. "Ne dediğinin farkında değilsin."

Çenemi kaldırdım. "Ne söylediğimi çok iyi biliyorum. Bazen aydınlık için savaşmak üzere karanlık tarafınıza dalmanız gerekir. Bazen bu tek çıkış yoludur. Hayatımın büyük bölümünde karanlık canavarlarla savaştım. Gerçek kötülüğü gördüm. Sen o değilsin. Sen bu dünyada iyi olan her şeysin. Benim dünyamda."

"Minik Kuş," diye .

"Beni korkutup kaçıramayacaksın. Defalarca denedin ama ben hala buradayım. Asla bir yere gitmeyeceğim. Bununla barışmalı ve beni içeri almalısın."

Trace'in gözleri daha da parladı. Göğsü yırtık pantolonunun içinde inip kalkıyordu.

Sonra o kadar hızlı hareket etti ki dayanma şansım kalmadı. Beni öyle bir kuvvetle kendine doğru çekti ki tüm hava ciğerlerimi terk etti. Ve sonra onun

Dudaklarım dudaklarıma çarptı.

TRACE'in ağızı benimkiyle birleştiği anda damarlarımda ateş yandı. Kaslarımı ve sinirlerimi yakarak beni alevler içinde bıraktı. Sadece daha fazlasını istiyordum.

Ağızımdan Trace'inkine doğru bir inilti kaçtı. Titreşimler kontrolünü kaybetmesine neden oldu. Bir kolunu kıçımın altına sokarak beni kendine doğru çekti.

Aletinin kalın, sert çizgisi göbeğime bastırdı ve inlemekten başka bir şey yapamadım.

Trace ağızını benimkinden ayırdı. Bakışları kapüşonluydu, daha önce hiç görmediğim bir morluktaydı. "Ağrın mı var Minik Kuş?"

Titreyen bir nefes beni anda terk etti. "Evet."

Şu anda Trace'ten daha çok istediğim bir şey yoktu. Ama ben onun hepsini istiyordum. Artık kısmi kabullenme yok. Her şeyini istiyordum.

Trace yavaşça yatağına doğru yürüdü. Her adımı ölçülü, eşitti. Ama vahşi bir enerji onun bedeninden benimkine doğru titreşti.

Kalçalarının her hareketi içime lezzetli bir sürtünme gönderiyordu. Bedenim onun için haykırıyor, parmaklarım çaresizlik içinde omuzlarını kazıyordu.

Yatağın hemen yanında durdu. "Bu korkunç bir fikir."

Öfke derinlerde bir yerde kıvılcımlandı ve tuttuğum bir öfke kuyusunu aydınlattı. "Yeter," diye bağırdım.

Trace'in gözleri parladı. "Korumaya çalışıyorum-" "Senden koruma mı istedim?"

Menekşe rengi gözleri karardı. "Sen benim eşimsin."

Ayaklarım yere degecek şekilde kıpırdanarak tutuşundan kurtuldum. "Kendi başıma ayakta durabilirim. Kendi lanet aklımı biliyorum. Ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu biliyorum." Göğsünü ittim, şehit rolünden bıkmıştım. "Eğer bunu bana vermek istemiyorsan, tamam. Onu başka bir yerde bulabilecek kapasitedeyim."

Kapıya doğru yürüdüm ama Trace bileğimi yakaladı ve beni sertçe geri çekti. Eli boğazıma gitti. "Beni tehdit etme," diye hırladı.

Korku yoktu, sadece öfke içimde alev alev yanıyordu. "Belki de tehdit edilmeye ihtiyacın vardır."

Yeni bir şehvet dalgası beni tam anlamıyla vururken mor kıvılcımlar etrafında dans etti. Parmakları bir parça sıkılaştı. "Ateşle oynuyorsun."

"Belki de yanmak istiyordumdur," diye meydan okudum.

Bu kıvılcımlar yoğunlaşarak dönmeye başladı. Tenime düşen her bir kıvılcım derinlere işliyor, istek ve ihtiyaç dalgaları yaratıyordu.

Trace önce bir, sonra iki vuruş boyunca bana baktı. "Zaten cehenneme gidiyorum," diye mırıldandı ve beni yatağa geri itti.

Bir gümbürtüyle yatağa çarptım, saçlarım yüzümün etrafında uçuştı.

Trace yavaşça bana doğru yürüdü. Eli arkasına uzandı ve hızlı bir hareketle tişörtünü çekip çıkardı. "Oynamak ister misin, Minik Kuş?"

Onu içime çekerken sertçe yutkundum. Gövdesinin tamamı dövmelele kaplıydı. Bir tarafında karmaşık bir yazıyla *acı yazıyordu* ve etrafı desenlerle çevriliydi. Diğer tarafta ise aynı şekilde çevrelenmiş *zevk yazıyordu*. Meme uçlarında metal parlıyordu ve iki halteri dudaklarımı yaladım.

"Oynamak istiyorum." Sesim kısılmıştı, zar zor duyuluyordu.

Trace ayakkabılarını çıkarırken tişörtünün yere düşmesine izin verdi. "Sesin pek emin gelmiyor."

Bakışlarım onun menekşe rengi gözlerine kaydı ve çenemi kaldırdım. "Beni korkutmuyorsun, Trace."

"Yapmalıyım, Minik Kuş."

İçimden bir ürperti geçti. Ama bu bir korku değildi. Katıksız bir zevkti. Söz veriyorum.

"Elinden yap," diye meydan okudum.

Trace'in eli havaya kalktı, mor alevler kolunun etrafında dans ediyordu. Ateş yoğun bir şekilde eşofmanımın ortasına ve oradan da eşofman altıma doğru yayıldı. Bir saniye sonra görünmez bir çekiş hissettim ve tamamen yok oldular.

Ona bakakaldım. "Az önce kıyafetlerimi mi yaktın?" Sırıttı. "Daha yeni başlıyorum."

Yeni bir alev akımı külotumun her iki tarafını da keserken nefesim kesildi. Sonra onlar da gitti.

Dantel kumaş süpürülürken içim kasıldı ve nefeslerim hızlıca kesildi. Bana dokunmamıştı bile ama ben şimdiden titreyen bir ihtiyaç yumağı haline gelmiştim.

"Pişman mısın Minik Kuş?"

Gözlerim Trace'e dikildi. "Beni korkutmayı umuyorsan biraz daha uğraşman gerekecek."

Çenesindeki bir kas . Bir bacağımı kavradı, terliğimi çekiştirerek çıkardı, sonra diğerini, eylemi tekrarladı. Ve ona karşı tamamen çıplak kalmıştım.

Trace'in eli bacağımın üzerinde gezindi. "Çok güzel. Çok savunmasız.

Mükemmel."

Parmakları kalçalarımın tepesine yaklaştıkça ağzım kurudu. Kalçalarım sallanmaya başladı, bedenim Trace için haykırıyordu.

Tam istediğim yerde durdu ve bana baktı. Bakışları sanki ona durmasını söylememi istiyormuş gibi arıyor, neredeyse yalvarıyordu.

Onun yerine bacaklarımı kalçalarına ve onu kendime çektim.

"Leighton," diye homurdandı.

"Bana her şeyinizi gösterin," diye yalvardım. "Karanlığı ve ışığı. Saklanmayı bırak."

Çenesindeki kas çılgınca kasıldı ve bir saniye sonra pantolonu mor alevler içinde kaldı. Sonra tamamen yok oldular.

Nefesimi içime çektim. "Tehlikeli bir hamle gibi görünüyor."

Trace gülmedi. "Ateşim bana ya da sana asla zarar vermeyecek. Sen artık benim bir parçamsın."

İçime yeni bir sıcaklık yayıldı. Bir aidiyet. "Trace," diye yalvardım.

"Bana neye ihtiyacın
olduğunu söyle."

"Hepinizin."

Bir hareket etti. Bir dizini yatağa koyarak, ben onun üzerine binecek şekilde bizi döndürdü. "Bu gösteriyi senin yönetmeni istiyorum. Kendime güvenmiyorum."

Sertçe yutkundum, boyuna bakarken içim sızlıyordu.

Nabız gibi atan damarları bakışlarımla takip ettim. "Minik Kuş," diye hırladı.

Oturduğu yerden kalkarken bakışlarım yüzüne kaydı. Elleri yüzümü çevreliyordu.

"Durabiliriz."

Ama yapmak istemedim. Bunun yerine, kendimi yavaşça onun boyuna doğru indirdim. Her milimetre lezzetli gerginliği artırıyor. Ağzım açık kalırken gözlerim sulandı.

Trace küfretti, başparmağı alt dudağımın çizgisini takip etti. Ağzım onun parmağının etrafında kapandı ve derin derin emdi.

"Beni öldüreceksin," diye inledi.

Hepsini aldım, sonunda dibe . Ve o her yerdeydi. Onu her hücremde, varlığımın her parçasında hissettim.

Başparmağını bıraktım. "Her şey bu," diye fısıldadım.

Parmakları yüzümde gezindi. "Çok güzel. Her alıyor."

Gözlerim yaşardı. "Seni seviyorum."

"Yapma, Minik

Kuş." "Yaparım."

Trace'in gözleri parladı. "Seni her kırık seviyorum."

Parmaklarım omuzlarına saplandı. Tek ihtiyacım olan buydu. Kalçalarım kendi istekleriyle hareket etmeye başladı. Önce küçük sallanma hareketleri, sonra daha derin.

Trace benimle buluşmak için yükseldi, itti. Her bağlantı etrafımızda kıvılcımlar uçuşmasına neden oluyordu. Meme uçlarım elmas gibi sertleşirken nefeslerim kesik kesik kesiliyordu.

Trace'in parmakları kalçalarıma saplandı, beni aşağı yukarı hareket ettirdi. Hareketleri umutsuzlaştı, neredeyse vahşileşti.

Bu enerjinin her zerresi beni sadece daha yükseğe, daha fazlasını aramaya itti. İç duvarlarım titremeye başladı.

Trace küfretti. "Ver onu bana, Minik Kuş. Sikimi sağ. Hepsini al."

Onun sözleri son kıvılcımdı. Görkemli bir renk çağlayanı içinde alev aldım. Morlar, yeşiller, altınlar ve gümüşler.

Zevk dalgası beni hızlı ve sert bir şekilde vurdu. Trace'in etrafında kenetlendim ve o bir çığlıkla geldi. İçime boşalırken kalçaları daha derine itti. Vermek zorunda olduğu her şeyi alarak onu kuruttum. Ve sonra hemen .

"BEN İYİYİM. SÖZ VERİYORUM," dedim dolabımdaki egzersiz tozluklarını çekerken.

Trace kollarını kaslı göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bana ters ters baktı. Declan kıkırdadı. "Şu kendinden geçmeyi bırakmalısın. gel şey. İnsanları "

Dilimi ona doğru uzattım. "Bu sabah harika hissediyorum. Haftalardır hissetmediğim kadar iyi."

Dash homurdandı. "Oradaki şehvet tanrısı ve onun sihirli aleti."

Dash'e doğru mor bir ateş topu fırladı.

Hızla bir büyü mırıldanarak onu söndürdü. "Ne oluyor lan?" diye çıkıştı Trace'e.

Trace ona kaşlarını çatı. "Ne söylediğine dikkat et, ben de ateşime dikkat edeyim."

"Hepimiz bir nefes alalım," dedi Colt. Bana döndü. "Saoirse ile pratik yapmaya hazır olduğuna emin misin?"

İçimi çektim. "Bininci kez söylüyorum, evet."

"Sadece bir sorun hissettiğinizde ya da ara vermeniz gerektiğinde bize söyleyeceğinize söz verin."

"Yapacağım. Yemin ederim," diye kabul ettim.

Ronan bir kolunu omuzlarıma doladı. ", seni sevimli küçük saatli bomba. Hadi aşağı inelim."

Yan tarafını çimdikledim. "Ben saatli bomba değilim."

"Bilmiyorum... patlıyorsun ve sonra ," diye karşı çıktı.

Göğsünü ittim. "Sen en kötüsüsün."

Ronan sadece güldü.

Merdivenlerden inip arka bahçeye doğru ilerledik, Trace yol boyunca homurdandı. Bazı duvarlar yıkılmış olabilirdi ama o hâlâ her zamanki gibi somurtkandı. Bu yönüyle Briar'a benziyordu. Dışı huysuz ama içi yapış yapıştı.

Soğuk güneşin altında dışarı çıktığımızda Saoirse'nin yüzü gülüyordu. "Canlarım benim. Herkes nasıl uyudu?"

"Leighton harika uyudu-"

Dash'in karnına yumruk attım.

"Kahretsin, Mon Coeur. Bu çok zordu." "Bunu hak ettin," diye şarkı söyledim.

Saoirse bana sırttı. "Onlara cehennemi yaşat. Bu onları diken üstünde tutar."

Yaşlı kadına doğru ilerledim ve ona hızlıca sarıldım. "Nasıl uyudun?"

"Oldukça iyiydi. Louis bana eşlik etseydi daha iyi olurdu." Gardiyana muzip bir sırıtış fırlattı. O da kaşlarını çatarak karşılık verdi.

Colt kahkahalara boğuldu. "Bugün geldiğiniz için teşekkürler. Sakin olmak istiyoruz. Leighton çok şey yaşadı-"

"Ağırdan almak istiyorlar," diye düzelttim. "Sihrimi ve onu nasıl kontrol edeceğimi öğrenmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum."

Saoirse'nin dudakları kıpırdadı. "Anlaşıldı. Yeteneklerinizle ilgili herhangi bir su yüzüne çıkma oldu mu?"

Dün akşamki yemek masasını hatırlayınca yüzüm buruştu. "Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi.

Başımı salladım. "Trace'in biraz aldım. Bunu yapmak istememiştim ve neredeyse Trace ve Ronan'ı öldürüyordum."

Gözlerimde özür dileyen bir ifadeyle onlara baktım.

"Endişelenme, Firecracker. Biz senden daha hızlıyız," diye beni temin etti Ronan.

Saoirse dudaklarına dokundu. "Neden böyle oldu?" Yanaklarım alev aldı.

Güldü. "Ah, evet. Cazibe ve cinsel kimya bunu yapabilir."

Egzersiz tankımın kenarını parmağımın etrafında döndürdüm. "Bunu çok fazla hissediyorum ve kimseyi öldürmek istemiyorum, peki nasıl kontrol edebilirim?"

Saoirse ellerini birbirine vurdu. "Büyülü akışınızı kullanmalıyız. Hepimizin içinde bir çeşit vana vardır. , akışı kontrol etmek için onu açıp kapatmayı öğreniriz. Bunların hepsi senin için yeni, bu yüzden sana sadece hissetmeyi öğretmemiz gerekiyor."

"Peki ya Anka kuşu işareti?" diye sordum. "Bu işleri değiştirir, değil mi?"

Dün gecedan beri kimsenin bahsetmediği bir şeydi ama bilmem gerekiyordu.

Saoirse'nin dudakları birbirine yapıştı. "Bu, akışınızın arkasında daha fazla güç olduğu anlamına geliyor. Kontrol etmesi daha zor olacak ama imkânsız değil."

"kadar her gün çalışacağım," diye söz verdim.

Omzumu okşadı. "Yapacağını biliyorum. Neden hangi hediyelerin yüzeye çıktığını görmekle başlamıyoruz?"

"Tamam," diye kabul ettim, endişe beni ele geçirmişti. "Bunu nasıl yapacağız?"

Saoirse, çimenlerin ortasında durana kadar beni evden uzaklaştırdı. "Gözlerini kapatmanı istiyorum."

Derin bir nefes aldım ve dediğini yaptım.

"Daha önce yaptığımız gibi, o büyüü duyguyu hissetmenizi istiyorum."

O hafif vızıltıyı aradım. Bu sefer fark etmek çok daha kolaydı, his çok daha güçlüydü. "Buldum."

"Güzel. Sana nasıl hissettiriyor?" Saoirse sordu.

"Çekirdeğimde bir enerji topu gibi. Neredeyse bir düğüm."

"Pek çok çapa için durum karmaşık çünkü pek çok farklı kaynaktan hediye alıyorsunuz. Bir ip seçmenizi ve onu çekiştirmenizi istiyorum."

Enerji karmaşasının içine uzandım. Gerçekten de karmakarışık bir iplik yumağı gibiydi. Altın bir ipliği yakaladım. İçimde bir sarsıntı oldu ama aldırmadım, hızlıca çektim.

Etrafımda bir dizi küfür yükseldi ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ayaklarımın artık yere basmadığını fark ettiğimde paniğe kapıldım. "Neler oluyor?" Çığlık attım.

Bir saniye sonra Ronan ve Declan beni tutarak havalandılar.

" yok," diye güvence verdi Declan. "Sadece derin nefes al ve rahatla. Seni aşağı indireceğiz."

"İnsan formlarınızda uçabiliyor musunuz?" Ciyakladım.

"Yapabiliriz," dedi Ronan. "Ve görünüşe göre sende de o yetenek var." "Güzel ve kolay," diye teşvik etti Declan.

Gözlerimi kapadım ve bana sahip olduklarına güvenerek derin nefes aldım. Yavaşça Dünya'ya geri indiğimizi hissedebiliyordum. Ayaklarım yere değdiğinde çimlerin üzerine uzandım. Avuçlarımı çimlere bastırdım, aslında karada olduğumdan emin olmak istiyordum.

"Bu muhteşemdi!" Saoirse ciyakladı. "Çapalarda uçmak oldukça nadirdir."

"Öldürülebilirdi," diye Trace.

Saoirse onu elinin tersiyle itti. "Gördüğünüz gibi gayet iyi. Ve bu yeteneğini oldukça hızlı bir şekilde kontrol etti."

Kullanacağım kelimenin *kontrol* olduğundan pek emin değildim. Daha çok Declan beni paniğimden vazgeçirmişti.

"Hangi büyüye erişiyor olabileceğinizi gösteren bir şey var mı?" Saoirse sordu.

Bunu düşünürken dudaklarımı birbirine doladım. "Parlayan ipliklerden oluşan bir top gibi. Benim çektiğim iplik altın rengiydi, bu yüzden Ronan ya da Colt olduğunu tahmin ediyorum." Yetenekleri ortaya çıktığında ikisinin de gözleri altın renginde parlıyordu.

Colt düşünceli bir şekilde başını salladı. "Ben uçamadığıma göre, sanırım bu Ronan."

Bana sıırttı. "Bir değil."

Başımı salladım. "Sanırım ayaklarımın yere basmasını tercih ederim."

Ronan kıkırdadı. "Bir kere alışınca bayılacaksın. En iyi kafa bu."

"Neden tekrar denemiyoruz?" Saoirse önerdi.

Midem bulandı ama başımı salladım ve ayağa kalktım. Gözlerimi kapattım ve o enerji topunu aradım. Renklerin karışımını saptamak zordu ama bu sefer birini yakaladığımda gümüş bir tele bağlandım.

Tuttuğum anda tüm vücudum sarsıldı. Enerji içimden akıyor, bir çıkış yolu arıyordu. Avuçlarımdan gümüş alevler fışkırırken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Gümüş alevler Colt'a doğru püskürürken buz parçaları her yöne doğru uçtu.

Koyu gümüş alevler korkunç bir hızla Colt'a doğru savruldu. Gözleri irileşti ve yana doğru atılarak sert bir şekilde omzunun üzerine düştü. Saoirse kollarımdan tutarak, "Geri çekil," diye emretti.

Arkada.

"Nasıl?" Bağırdım.

"Akıntıyı siz kontrol ediyorsunuz. Sadece bunu hatırla. Gözlerini kapa ve kapat."

Sırt üstü yuvarlanmış olan Colt'a son bir kez baktım ve sonra gözlerimi kapattım. İçimdeki güç vahşi ve acımasızdı.

Lütfen durun.

Geri çekilmeye çalıştım ama hiçbir şey olmadı.

Bunu bana yapma. Lütfen.

Güç bir an için kesildi ve tekrar çektim.

Geri çekildi ve beni tekrar Saoirse'ye çarptırdı. Beni bir oomph ile yakaladı. "Bunu yapmanın bir yolu da bu."

Elinden kurtuldum ve ayağa kalkan Colt'a doğru koştum. "Çok özür dilerim, öyle demek istememiştim-"

"Ben iyiyim," dedi Colt ama ayağa kalkarken yüzünü buruşturdu. Dash'e baktı. "Sanırım omzumu tekrar yerine koyman gerekecek."

Colt'un yanında gevşekçe sallanan kolunu gördüğümde soluğum kesildi. "Omzunu mu çıkardım?"

Dash bana güven verici bir gülümseme gönderdi. "Bundan çok daha kötülerini yaşadı.

Merak etmeyin."

Dash'in Colt'un kolunu tutuşunu izlerken içimi bir bulantı kapladı. Tek bir hamleyle kolunu çekti. Colt küfretti.

Dash, "Bu iş görür," dedi. "Günün geri kalanında ol."

Midem bulandı. "Hasta olacağım."

Eve doğru koştum, midemdeki yetersiz içeriği kusmadan önce alt kattaki banyoya zar zor ulaştım. Colt'a zarar vermişim. Onu *öldürebilirdim*.

Tekrar kusarken vücudum sarsıldı. Eller saçlarımı yüzümden çekip tutarken bir diğeri sırtımı ovuyordu.

"Sakin ol," diye Declan. "Her şey yolunda."

Ama değildi. İyi olmaktan o kadar uzaktı ki komik bile değildi.

Boşaltacak bir şey kalmadıktan sonra bile midem tekrar tekrar isyan etti.

"Firecracker." Ronan enseme sıktı. "."

Kendimi kontrol altına almak için nefes almaya çalıştım. Ama bu birkaç dakika daha sürdü. Sonunda, nefesimi toparlamaya çalışarak topuklarımın üzerine oturdum.

Declan ve Ronan gözlerinde endişeyle bana baktılar. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

Declan doğrulurken, "Ben gidip zencefilli gazoz alacağım," dedi.

Ronan eğildi. ", seni ." "Berbat kokuyorum," diye mırıldandım.

"Umurumda değil, Fişek. Ben seninle ilgileniyorum." Gözlerimi yaşartan bir şey vardı.

"Hey," diye fısıldadı yanaklarımdaki gözyaşlarını silerken. "Bu da ne demek oluyor?"

"Her şey," diye hıçkırdım.

Ronan beni kollarıyla sardı, sıkıca tuttu ve ileri geri salladı. "Çok fazla olduğunu biliyorum ama harika gidiyorsun."

Gözyaşları daha hızlı akmaya başladı. "Neredeyse Colt'u öldürüyordum!" "Öldürmüyordun. Omzunu vurdu. Hepsi bu."

"Lanet olası prizden çıktı."

Ronan omuzlarımdan tutup beni bakışlarıyla buluşturabilmek için beni serbest bıraktı. "Hepimiz güç dalgalanmaları yaşadık

kötü sonuçlandı. Bu çok normal."

"Ya gerçekten birini incitirsem?" Fısıldadım.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Bunu yapmadığından emin olmak için burada olacağız."

Ama bunun yeterli olacağından emin değildim.

Ellerime baktım. "Birini yaralayabilecek güce sahip olmaktan nefret ediyorum."

"Ama aynı zamanda kendini ve sevdiklerini koruma gücüne de sahipsin," dedi Declan banyoya geri dönerken.

Bana bir soda ikram etti ama burnumu kıvırdım. "Ağzımı çalkalamam lazım."

Ronan beni lavaboya doğru çevirdi ve çömeldi. Dolabı açarak bir şişe gargara ve bir diş fırçası çıkardı. "Her şeyimiz hazır."

Hızlıca dişlerimi fırçaladım ve gargarayı kullandım. Ama hala vücudumda bir şok etkisi vardı.

"Leighton," dedi Declan usulca.

Ses tonundaki kibarlık gözlerimi yaktı. Elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

"Bana dokunmamalısın," diye . "Sana zarar verebilirim."

Trace de böyle mi hissediyordu? Şimdi ona karşı yepyeni bir empati duyuyordum.

Declan sadece kollarını bana doladı. "Sana dokunmaktan asla vazgeçmeyeceğim."

Göğsüne yaslandım ve aynadaki yansımamıza baktım. "Ya bunu yapamazsam? Ya kontrolü hiç ele alamazsam?"

Ronan yanlarımıza doğru yaklaştı. "Bu birinci gün. Başarısız olmanın tek yolu pes etmektir. Ve ben seni pes eden biri olarak görmedim."

"Ronan," diye azarladı Declan.

"Ben . Cehennemden geçip diğer taraftan çıkan kız değil. Ölümünden dönen kız. Sevdiğim kız değil."

Burnum sızladı. "."

"Özür dilerim, seni duyamadım," diye meydan okudu Ronan. "Bırakmıyorum," dedim biraz daha yüksek sesle.

"Bu çok acınası bir durumdu," diye alay etti.

Dilimi ona doğru uzattım. "Bırakmıyorum lan." "Biraz daha iyi."

Declan kıkırdadı ve boynumun kenarına bir öpücük kondurdu. "Oraya geri dönmeye hazır mısın?"

Titrek bir nefes aldım ve aynadaki iki kardeşe . Savaşmaya devam edecektim. Onlar için. Hepimiz için. "Ben hazırım."

Umarım bu sırada birini öldürmemişimdir.

"HER ŞEY ACIYOR," diye inledim.

Dash arkamdan yaklaştı ve beni kollarının arasına aldı. "Sanırım biraz dinlenmeyi hak ettin."

Tartışmayacaktım bile. Saatlerdir benim sihrim üzerinde çalışıyorduk. Şimdiye kadar, çeşitli hediyeler ortaya çıkmıştı. Ateş, tabii ki. Uçuş. Colt sayesinde süper hız. Ve Dash sayesinde bitkileri manipüle etmek. Çimlerin bir tarafı şimdi yaklaşık on iki inç boyundaydı. Hoppala.

Saoirse bana göz kırptı ve el salladı. "Adamlarına iyi eğlenceler. Yakında tekrar pratik yapacağız. Unutma, kontrol sende."

Midem dibe vurdu. Ben . Pek sayılmaz. Ama bazı şeyleri daha iyi hissediyordum.

Beni evin içine taşırken başımı Dashin göğsüne yasladım. "," diye mırıldandım.

Kıkırdadı, sıcak titreşimler içime yayıldı. "Bunu duyduğuma sevindim."

Trace gelirken, "Rahat olabilirim," diye homurdandı.

Ronan kaşlarını ona kaldırdı. "İşkence senin en sevdiğin hobin. Rahat kelimesinin seni tanımlamak için uygun olmadığına eminim."

Trace ona kaşlarını çattı. "İşkence yapabilirim ve sarılabiliyim. Bunlar birbirini dışlayan şeyler değil."

Declan homurdandı. "Tamam, yani en sevdiği iki hobisi işkence ve kucaklaşmak. Çok çeşitli yetenekleri olan bir adam."

Colt sırtıttı ve Declan'ın omzuna bir şaplak attı. "Flört profilini bir düşünsene."

"Hey," diye tersledim. "Bu evde flört profilleri falan yok."

Dash beni salondaki kanepeye oturturken Colt'un sırtışı tam bir gülümsemeye dönüştü. Colt yanıma oturdu ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Asla. Tabii sizin için satış noktalarımızın bir listesini yapmamıza ihtiyacınız yoksa."

Diğer çocuklar etrafımızda yerlerini alırken ben de onun yanına sokuldum. "Bunu çoktan yaptığina eminim."

Colt başımın tepesine bir öpücük bıraktı. "Bildiğim iyi oldu."

Geri çekildim ve yüzünde herhangi bir acı belirtisi olup olmadığına baktım. "Nasıl hissediyorsun?"

Colt'un ifadesi yumuşadı. "Ben iyiyim, LeeLee. Yemin ederim." Ne demek istediğini kanıtlamak için omzunu döndürdü. "Süper iyileşme, hatırladın mı?"

Dudaklarım kaşlarımı çatarak aşağı doğru çekildi. "Buna ihtiyacın olmamalı."

Colt bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı ve parmaklarının boynumda gezinmesine izin verdi. "Daha yeni öğrenmeye başlıyorsun. Şimdiden büyük ilerleme kaydettin."

Bir nefes çektim. "Neredeyse istemeden okyanusa koşuyordum ve Declan'ı kışının üstüne düşürüyordum."

Ronan kıkırdadı. "Dec için birkaç basamak aşağı inmek iyi bir şey."

Declan ona alaycı bir bakış gönderdi. "Unutma, dün gece kışın neredeyse kızarıyordu."

İkisi şakalaşırken göğsüm ısındı ama yine de derinlerde bir endişe vardı. Onlardan birini gerçekten inciteceğimden ya da daha kötüsünden korkuyordum.

Dash kalçamı sıktı. "Harika gidiyorsun. Her adımında sana yardım etmek için yanında olacağız."

Buna mecbur nefret ediyordum. Soyumu öğrenmekten ve yeteneklerimi geliştirmekten bırakılmışım. Bu düşünce Maryanne'e duyduğum öfkeyi yüzeye çıkardı ama neler yapabileceğimi hatırlatınca aynı hızla yok oldu. Maryanne ölmüştü. Benim yüzümden. Bu yetenek içimde vardı.

"Sorun nedir?" Trace kesik kesik konuştu, ifadesi sertleşmişti.

"Hiçbir şey," dedim çabucak.

"Saçmalık," diye karşı çıktı. "Az önce betin benzin attı." Bir an sessiz kaldım. "Birini öldürdüm."

"LeeLee," dedi Colt beni çekerek. "Kendini savundun."

Annem olması gereken kadına son verdiğim için pişmanlık duymuyordum. Onu içimde taşıdığımı bilmekti. "Ya birinizi gerçekten incitirsem? Başka birine? Masum bir seyirci?"

"ayrılmayacağız," diye güvence verdi Ronan. "Olmaması gereken hiçbir şeyin olmadığından emin olacağız."

Bu beni rahatlattı. Bu adamların ne olursa olsun arkamı kollayacaklarını biliyordum. Yavaşça başımı salladım. "Teşekkürler. Daha sonra kontrolüm üzerinde biraz daha çalışmak istiyorum."

Colt'un omzumdaki tutuşu sıkılaştı. "Sadece çok . Önce dinlenmen gerek."

"Yemek yemen gerek," diye emretti Trace. Ayağa kalktı. "Sana biraz yiyecek getireceğim."

Sesi çok huysuz ama gülümsemekten kendimi alamadım. O huysuz haliyle bile benimle ilgileniyordu.

"Bu gülümseme de neyin ?" Trace gözden kaybolurken Declan sordu. "Onun huysuz kışını seviyorum," dedim omuz silkerek.

Etrafımdaki çocuklar kahkahalara boğuldu.

Dudaklarım seğirdi. "Sanki beni önemseydiği için inanılmaz derecede sinirli ama kendine engel olamıyor."

Dash'in başparmağı uyluğumu okşadı. "Bu onun için iyi."

Ronan başıyla onayladı. "Sen geldiğinden beri farklı biri oldu. Elbette zorluklar ama artık kendini duygulara kapatmıyor."

Göğsüm sıkıştı. Trace'in kendini dünyaya kapatmış olmasından nefret ediyordum. Kendini şey hissetmeyecek kadar uyuşturmuş olmasından nefret ediyordum. "Kendini affetmeli," dedim sessizce.

"Bence yapacak," dedi Colt. "Sadece zamana ihtiyacı var."

Koridorda ayak sesleri duyuldu. "Öğle yemeği için bir şarküteri tabağına ne dersiniz?"

Baldwin'in elindeki devasa ekrana bakarken gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Özenle hazırlanmış pano

Aklınıza gelebilecek her şey. Salam, prosciutto ve diğer etler. Her çeşit peynir. Krakerler, dilimlenmiş ekmekler ve bir çeşit peynir cipsi. Üzüm, elma ve çilek. Marcona bademi, antep fıstığı ve tanımadığım bir yemiş. Humus ve bir dizi başka sosun yanı sıra sayamayacağım kadar çok sebze vardı.

Midem guruldadı. "Bu inanılmaz. Nasıl bu kadar hızlı toparladın?"

Baldwin onu sehpanın üzerine koydu ve burnuma vurdu. "Senden çok öndeydim. O kadar pratik yapınca iştahının açılacağını biliyordum."

"Çok teşekkür ederim. Bu benim en sevdiğim yemek şekli. Her şeyden biraz."

"Bunu duyduğuma sevindim. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin," dedi Baldwin kapıdan çıkarken.

Trace elinde gazoz dolu bir buz sandığıyla göründü. Bana bakarak onu sehpanın yanına koydu. "Kök birası, portakallı soda, kola ya da buzlu çay?"

"Portakallı soda lütfen," diye cevap verdim.

Trace buzdan bir tane aldı ve açtı. Parmak eklemlerindeki harfler o hareket ettikçe bükülüp esnedi. Sevgi. Nefret. Trace'in ilk kelimedede yaşamasını o kadar çok istedim ki. Ona o kadar çok vermek istiyordum ki boğuluyordu.

Trace gazozu bana uzatırken bileğinden tuttum ve onu aşağı çektim. Dudaklarım onunkilerle buluştu, dilim içeride geziniyordu. O da bana karşılık verdi, kendi dili benimkine karıştı. Ona karşı hissettiğim her şeyi öpücüğe döktüm.

Trace geri çekildiğinde gözleri o canlı mor renkte parlıyordu. "Bu ne içindi, Minik Kuş?"

Omuz silktim. "Seni seviyorum."

Yüz ifadesinde zevk ve acı karışımı bir ifade dans ediyordu. "Ben de seni seviyorum."

Teklif edilen sodayı aldım ve bir yudum içtim. Bunu yaparken Dash'in gözlerini üzerimde yakaladım. Orada saf bir neşe vardı.

Altı kişinin tek bir ilişki içinde olmasının nasıl mümkün olabileceğini merak ediyordum. Ama Dash'in yüz ifadesinden anladım. Nasıl da içtenlikle mutluydu.

Trace içindi. Onu sevmeme ihtiyacı olduğu kadar Trace'i sevmeme de ihtiyacı vardı.

Eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Seni seviyorum." "Senin bilebileceğinden çok daha fazla, Mon Coeur."

Hızlı ayak sesleri Sesli içindeve salon tekrar ve Baldwin yeniden ortaya çıktı. Ama bu kez yüzünde gülümseme yoktu.

"Ne oldu?" Colt sordu.

Baldwin ellerini ovuşturdu. "Polis burada. Maryanne'in cesedini buldular."

"MARYANNE'İN CESEDİNİ BULDULAR."

Baldwin'in sözleri bir top atışı gibi odanın içindeyankılandı. Yankıları beni tekrar tekrar vurdu.

"Ne oluyor lan?" Trace hırladı. "Cesedi sakladık."

Ronan anında ayağa kalkmış, odada volta atıyordu. "Yardım almadan yüzeye çıkmasına imkân yok."

Dash'in alnı endişeyle kırıştı. "Hemen sonuca varmayalım. Deniz yaşamı ona ulaşmış ve onu serbest bırakmış olabilir."

Karnım zonkladı. Annemin bedeni. Uzun zamandır onu ilk kez bu şekilde düşünüyordum. O kesinlikle bu lakaba uygun yaşamamıştı. Ama o hâlâ benim kanımdan ve canımdan biriydi.

Baldwin boğazını temizledi. "Kapıda bekliyorlar. Onları içeri alayım mı?"

İçimi saran mide bulantısı ağır bir korkuya dönüştü ve panik içinde Colt'a döndüm.

Çenesi gergindi, bir kası çılgınca titriyordu. "Onları içeri almalıyız. Saklayacak bir şeyimiz olduğuna inanmaları için onlara hiçbir sebep vermemeliyiz." Baldwin'e baktı. "Senin de oturman gerekecek. Kayıtlara göre Leighton'ın vasisi sensin."

Baldwin otoriter bir maske takarak omuzlarını dikleştirdi. "Elbette."

Telefonunu çıkardı ve yazmaya başladı. "Bu kötü bir fikir," diye uyardı Ronan.

Trace, "Yani bu çok aptalca," diye homurdandı.

Colt bir elini kaldırdı. "Aptal rolü yapmalıyız. İhtiyacımız olan son şey insan polislerin çok yakından ilgilenmesi."

Ronan yemin etti.

"O haklı," dedi Declan. "Onlara bizim tarafımızda ihtiyacımız var, burası dışında bir yere baksınlar."

Dash, "Muhtemelen bildirimi yapıp gidecekler," diye ekledi. Colt enseme sıktı. "Bunu yapabilirsin."

Başımı sallayarak onayladım. "Yapabilirim."

Bir saniye sonra kapı zili çaldı. Bu sesi ilk kez duyuyordum. Evin içinde dolaşan müzikal bir tınıydı. Bu kadar uğursuz hissettirmese çok güzel olurdu.

Baldwin bir nefes verdi. "Geri döneceğim."

Sertçe , ağzımdaki ve boğazımdaki kuruluğu biraz olsun gidermeye çalıştım.

Dash kalçamı bir kez daha sıkarak, "Buradayız," dedi.

Öyleydiler. Hepsi . O zaman içime bir rahatlık çöktü. Çocuklar bana bir şey olmasına asla izin vermezlerdi. Ve hantal sihrimi kontrol altında tutabildiğim sürece, iyi olacaktım.

Koridordan sesler geldi ve ardından Baldwin iki kişiyi odaya soktu. İlki ellili yaşlarında görünen bir kadındı. Kısa boylu ve tıknazdı, üzerine tam oturmayan bir takım elbise giymişti ve kaşları çatıktı. Yüzünde en ufak bir sıcaklık pırıltısı yoktu. Yüzündeki çizgiler gülümsemekten çok kaşlarını çatmış olduğunu gösteriyordu ve tüm tavırları o korkuyu geri getiriyordu.

İkinci figür tamamen farklı bir durumdu. Bronz tenindeki çizgiler bana sık sık güldüğünü ve gülümsediğini söylüyordu. Şimdi bile odaya girdiğinde bana güven verici bir gülümseme verdi, geniş omuzları alanı kaplıyordu.

"Bayan Carmichael?" diye sordu kadın memur. Başımı salladım. "Evet."

Sesim sanki haftalardır konuşmamışım gibi paslı çıkıyordu.

"Ben Dedektif Daniels." Yanındaki adama işaret etti. "Bu da Dedektif Ruiz. Sizinle biraz özel olarak konuşabilir miyiz?" Soruyu sorarken bakışları hoşnutsuzlukla odayı taradı.

Colt ve Dash'in gerildiğini hissedebiliyordum. Boğazımı temizledim. "Arkadaşlarımın kalmasını gerçekten tercih ederim."

Dedektif Daniels'ın gözleri bana dikildi. "Bu ciddi bir mesele. Bir lise partisi için bahane değil."

Nefesime odaklandım, onu düzenli ve sabit tuttum. "Onlar benim destek sistemim. İki polis kapımıza dayandığına göre, iyi haberlerle gelmediğinizi tahmin ediyorum. Benimle kalmalarını istiyorum."

"Bırak kalsınlar," dedi Dedektif Ruiz. "Nasıl olsa onlara her şeyi daha sonra anlatacak."

Dedektif Daniels ortağına kaşlarını çatı ve sonra dikkatini bana çevirdi. "Ne zamandır burada yaşıyorsun?"

Tekrar yutkundum, boğazım harekete takıldı. "Yaklaşık bir ay, sanırım."

"Neden?" diye
sordu. "Neden?"
Papağan gibi
tekrarladım.

"Evet. Neden? Neden ailenle yaşamıyorsun? Diğer ailenle? Anladığım kadarıyla bu evdeki hiç kimseyle akrabalığınız yok."

Midem çalkalandı, kendimi fırtınalı bir denizdeki gemi gibi hissettim. "Babam Colt'un babasının en iyi arkadaşıydı. Birlikte büyüdük."

"Öyle miydi?" Daniels bastırdı.

"Babam yıllar önce öldü. Kanserden."

Ruiz'in ifadesi . "Kaybınız için çok üzgünüm."

Ses tonundaki sahicilik burnumun direğini sızlattı. "Teşekkür ."

"Peki ya annen?" Daniels içinde zerre kadar empati olmadan devam etti.

Bakışlarımı onunkilere diktim, başka yere bakmadım. "Annem beni zerre kadar umursamayan, kötü niyetli bir bağımlıydı. Colt ve Baldwin ev hayatımın nasıl olduğunu öğrendiklerinde bana kalacak bir yer ve eğitimimi tamamlamam için bir şans verdiler. Annemin ürkütücü erkek arkadaşından kaçmaya çalışmak için buz gibi bir garajda bir karyolada uyumaktan çok daha iyiydi."

Daniels'ın ağzı kapandı, çenesi ileri geri hareket etti.

Ruiz boğazını temizleyerek Colt ve Baldwin'e baktı. "Bayan Carmichael'a evinizi açmanız çok nazik bir davranıştı."

Daniels odayı taradı. "Ama burası asi çocuklar için bir tür yer, değil mi?"

Baldwin onun bakışlarına karşılık verdi. "Arkadaşım ve işverenim Andrew Carrington geçmişte Colt'un arkadaşlarına yardım etti. İhtiyaç duyulduğunda toplumun devreye girmesine çok inanırdı. Benim de bu geleneği sürdürmem uygun olur."

Daniels *saçmalık* der gibi homurdandı.

Ruiz bana döndü. "Bazı acı haberleri paylaşmamız gerekiyor."

Parmaklarım koltuk minderine gömüldü. "Tamam."

"Annenizin cesedi bu sabah buradan çok da uzak olmayan bir sahilde bulundu."

Sadece nefesime odaklandım. Al. Dışarı. Al. Dışarı.

"Buna söyleyecek şeyin yok mu?" Daniels sordu.

"Söylenecek bir şey olduğundan emin değilim. Son derece mutsuz bir kadındı. Belki şimdi biraz huzuru vardır."

Sesimin ne kadar düzgün, ne kadar sakin çıktığına şaşırmıştım. Sanki durumdan tamamen bağımsızmışım gibi.

Daniels'ın ağzı belli belirsiz bir miktar kıvrıldı. "Annenizin nasıl öldüğünü bilebileceğinize bir ipucu aldık. Bu konuda bize söyleyeceğin bir şey var mı?"

Kan kulaklarımda kükrerken BUZ damarlarımda dolaştı. Biliyorlardı.

"Gitmenizi istiyorum. *Şimdi*," dedi Colt, ayağa kalkarak.

Daniels'ın kahverengi gözleri parladı. "Bu seni ilgilendiren bir konuşma değil."

"Durum böyle olabilir ama bu evin sahibi benim. Arama izniniz yoksa, sizden gitmenizi isteme hakkım var."

Ruiz Daniels'a ters baktı. "Bay Carrington, biz sadece bu isimsiz ihbarın neden geldiğini anlamaya çalışıyoruz. Eminim birilerinin iğrenç bir eşek şakası fikriydi, ama her şeyi çözmemiz gerekiyor. Bayan Carmichael için bir mazeret bulabilirsek, tüm bu çirkin işi bitirmiş olacağız."

Baldwin omuzlarını gererek, "Korkarım Colt haklı," dedi. "Leighton benim gözetimim altında. Onu sorgulamak için burada olduğunuzu bilseydim, hukuk müşavirinin hazır bulunmasında ısrar ederdim. Şimdi gitmeniz gerekiyor. Leighton tek kelime daha etmeyecek."

Konuşmak zorunda olmadığım için hiç bu kadar rahatlamaşmışım. Çünkü konuşursam sesimin titreyeceğini biliyordum. Sadece ses tonumla bile çok fazla şeyi açığa çıkaracağımı biliyordum.

Daniels, "Eğer saklayacak bir şeyi yoksa, o zaman bir avukata da ihtiyacı yok," diye tersledi.

Baldwin kapıyı işaret etti. "Buna inanmak için çok fazla masum insanın hapse girdiğini gördüm. Bu taraftan lütfen."

Daniels'ın hararetli bakışları bana kaydı, orada şüpheden başka bir şey yoktu.

Ruiz alçak bir sesle, "," dedi.

Daniels'ın dişler yer birlikte. "Söyle senin avukat
Biz sorularınız var."

Baldwin başını sallayarak onayladı. "Kartınız varsa, sizi doğrudan aramasını ."

Alay etti ama cebinden küçük bir kâğıt parçası çıkarıp Baldwin'e doğru itti. "Nefesimi tutmayacağım."

Cevap vermedi, sadece onları odadan dışarı yönlendirdi.

Ön kapının açılıp kapanma sesini dinlerken kimse tek kelime etmedi. Ama kaslarımda kök salan titremeye engel olamadım.

Dash kollarını bana doladı ve beni kucağına çekti. "Sorun yok, Mon Coeur. Güvendesin."

"Ya beni tutuklarsa? Beni ?" Boğazım düğümlendi.

"Asla böyle bir şey olmayacak," diye homurdandı Ronan.

"Önce boğazlarını keseceğim," diye homurdandı Trace.

Colt gözlerini telefonuna dikti. "Darius yolda. Ekipte bir sürü üyemiz var. Bize daha fazla bilgi verebileceklerini umuyorum."

Geçici alfanın en büyük hayranı değildim ama son zamanlarda bizim için ayağa kalkmıştı. Belki şimdi de gelirdi.

"Onu bu işe dahil etmemiz gerektiğinden emin misin?" Declan sordu.

Colt ona baktı. "Şu anda bizim tarafımızda olan insanlara ihtiyacımız var. Ve bunu başka yollardan öğrenirse çok kızacaktır."

Dash boynumu okşarken bir elini sırtımda aşağı yukarı gezdirdi. "Artık Leighton'dan hoşlanıyor. Sanırım onu korumak için elinden geleni yapacaktır."

Baldwin odaya geri döndü, yüz ifadesi gök gürültüsünü andırıyordu. "Gitmişler."

"Şimdilik," diye mırıldandı Trace.

Baldwin, "Muhafızlar, arama izinleri sürece onları araziye geri almayacaklar," diye bizi temin etti.

"Muhafızlara Darius'un yolda olduğunu haber verir misin?" Colt sordu.

Baldwin başıyla onayladı ve hızlıca bir mesaj yazdı. "Onu da dahil etmene . Bu işi nasıl halletmemiz gerektiği konusunda fikir sahibi olacaktır."

Colt, "Hemen avukata haber vermemiz gerekiyor," dedi.

"Bruce'a mesaj attım bile. Bilgi topluyor ve sonra seni arayacak."

Colt bir nefes verdi. "Teşekkür . Her şey için."

Baldwin'in ifade gentled a Kesir. "Sen Biliyorum

Ben olsam hiçbiriniz için bir şey yapamam."

"Teşekkür ," diye fısıldadım.

Omuzumu sıktı. "Endişelenme yavrum. Bir yolunu bulacağız."

Ona inanmak istedim. Hem çok. Ama oraya tam olarak varamadım.

Ön kapı çarpıldı ve parkelerin üzerinde ağır ayak sesleri duyuldu.

"Colt?" Darius bağırdı.

"Buradayım," diye seslendi

Colt.

Ayak sesleri yön değiştirdi ve bir saniye sonra Darius'un iri gövdesi kapı aralığını doldurdu. Odayı taradı, bakışları hâlâ benim üzerimdeydi. "İyi misin?"

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı ama başımı salladım. "Ben iyiyim."

"Güzel. Böyle olduğu için üzgünüm," dedi huysuzca. "Bruce'u aradın mı? Polisle muhatap olması gereken tek kişi o."

"O zaten oyunda," diye Colt.

Darius çenesini sallayarak başını salladı. "Bruce orada olmadığı sürece polisle konuşmak yok. Buraya gelirken Gene'le konuştum. Buldukları cesedin Maryanne'e ait olduğundan haberi yokmuş. Bu sabah görevde değildi. Ama kazmaya başladı."

"Ne bulmuş?" Ronan sordu.

"Cesedi bu sabah sahilde bulundu. Yaralanma izi yok, bu yüzden şimdi otopsi yapıyorlar."

Panik içime işledi. "Bir şey bulacaklar mı?"

Sihrim dair bir kanıt mı?"

Darius'un kaşları saç çizgisine çarptı. "Senin sihrin mi?"

Colt yüzünü buruşturdu. "Leighton engelini aştı. Büyüsü ortaya çıktı ve annesiyle savaşırken çapa işareti ortaya çıktı."

Darius'un çenesi gevşedi ve bana hayretle baktı. "Daha önce hiç böyle bir şey olduğunu duymamıştım."

"Hepimiz bunu anlamaya çalışıyoruz," diye açıkladı Colt. "Saoirse bize yardım ediyor."

Darius elini yüzünde gezdirdi. "Bu iyi bir şey. Ona ihtiyacımız olacak. Geride büyüü bir kanıt kalmamalı ama birileri bunu Leighton'ın üzerine yıkmaya çalışıyor."

Oda ölüm sessizliğine
büründü. "Açıkla," diye hırladı
Trace.

Darius'un bakışları Trace'e kaydı, orada bir temkinlilik vardı. "Ceset bulunduktan birkaç saat sonra isimsiz bir telefon geldi. Leighton'ın annesine ne olduğunu bildiğini, bu işin içinde olduğunu söylediler."

Öfkesini kontrol etmeye çalışırken Trace'in etrafında mor kıvılcımlar uçuştı.

Colt'un gözleri altın renginde parladı. "tek bir kişi var." Ronan gürleyen bir hırıltı çıkardı. "Damien."

Colt okula giderken cipi yönlendirirken parmaklarım kalçalarım dokunuyordu. Trace ilk kez ön koltukta oturmak için atlamamıştı. Onun yerine benimkinin yanındaki koltuğa oturmuştu.

Polislerin dünkü ziyaretinden beri tüm çocuklar birbirlerine yakın duruyordu ama Trace yanımdan neredeyse hiç ayrılmamıştı. Bana sarılmış bir şekilde uyuyor, onun yerini almaya çalışan herkese hırıliyordu. Yakınlığını seviyordum ama ne kadar gergin olduğu konusunda endişeliydim.

Uzandım ve Trace'in elini elime aldım. Bakışları geçen manzaradan uzaklaşıp bana doğru kaydı. "İyi misin?"

Sesinin tınısı içimde hoş bir ürperti bırakacak şekilde etrafımı sardı. "Gerginim ama iyiyim. Sen?"

Trace'in çenesi sertleşti. "Sana hiçbir şey olmayacak."

"Bunun için endişelenmiyordum." Damien açıkça bizimle uğraştığı için muhtemelen endişelenmeliydim. Ama çocuklar beni inanılmaz derecede güvende hissettirdi. "Sadece anka kuşu işaretimi herkese gösterecek büyülü bir çılgınlık yaşamak istemiyorum."

Declan öne doğru eğildi ve arkadan omuzlarımı yoğurdu. "Nefes almaya devam etmeyi unutma, iyi olacaksın."

Dash ön yolcu koltuğunda iki büküm oldu. "Hiçbir şeyin kontrolden çıkmadığından emin olmak için yakın duracağız."

Dudağımın kenarını dişleyerek başımı salladım.

"Kameralar iyi görünüyor mu?" Colt bakışlarını dikiz aynasına kaldırarak sordu.

Ronan telefonundan başını kaldırdı. "Her şey yolunda gidiyor. Hepimizin her görüş noktasına erişimi var."

Colt okula bu kadar çabuk dönmemi istememişti ama Darius ona polislerin devamsızlığıma dikkat edebileceğini hatırlatmıştı. İşte buradaydık.

Colt flaşörünü yaktı ve kampüse döndü. Otopark zaten etrafta dolaşan öğrencilerle doluydu. Escalade'i gördüklerinde dikkatleri anında değişti. Gruplar birbirlerine daha sıkı kenetlenmiş, fısıldaşıyorlardı.

Elimde olmadan homurdandım. "Gerçekten de şeyin üstüne bir de lise dramasıyla uğraşmak zorunda mıyız?"

Declan kıkırdadı. "Bu biraz adaletsiz görünüyor."

"Yakında bakmayı bırakacaklar," diye homurdandı

Trace. Elini sertçe sıktım. "Bedensel zarar yok."

Bana doğru kaşlarını çattı.

Ronan bir kahkaha attı. "En sevdiği oyuncağını elinden almışsın gibi görünüyor."

Dash sırtarak, "Öyle yaptı," dedi.

Trace dudak halkasını çekiştirdi. "Bazı yeteneklerim varsa elimde değil." Ona bakakaldım. "İşkence senin yeteneğin mi?"

Omuz silkti. "Herkesin kendine göre bir şeyi vardır."

Colt park yerine girdi. "Bugün hepimiz çekmemeye çalışalım, tamam mı?"

"Sana iyi şanslar," diye mırıldandı Ronan.

Colt aracı durdurdu ve burnunun kenarını sıktı. "Sadece bir kez olsun sıkıcı bir gün geçirmek istiyorum."

Dash onu omzundan alkışladı. "Kendinle ne yapacağını bilemezsin."

Trace kapısını açtı ve elimi tutarak dışarı çıktı.

Sırt çantamı aldım ve onu takip ettim. Onları görmeden önce gözlerin üzerimizde olduğunu hissettim. Bu odaklanmanın enerjisi beni kıvrandırdı.

Trace'in bakışları kalabalığın üzerinde gezindi. Öğrencilerin çoğu başka tarafa bakacak kadar akıllıydı ama birkaçı kendini tutamadı.

"Meraklı piçler," diye mırıldandı.

Declan ve Ronan SUV'den çıktılar.

Declan şakağıma bir öpücük bırakarak, "Öğle yemeğine kadar geçer," dedi.

Fısıltılar havaya karıştı ve kulaklarıma kadar ulaştı. Kimsenin ne dediğini duymamam gerekirdi ama duyuyordum.

"Annesi dün ölü bulundu."

"Eminim Trace yapmıştır. Meclis toplantısındaki herkes onun çılgın yara izlerini gördü. Bunu annesi yaptı."

"Belki de kaybetti ve yaptı."

Sesleri bastırmaya çalışarak gözlerimi sıkıca kapattım. Colt'un süper işitme yeteneği o anda özellikle istemediğim bir hediye idi.

Colt yanımda belirdi ve bir eliyle sırtımı ovuşturdu. "Buna hazır olduğuna emin misin? Seni eve götürebilirim. Hasta olduğunu söyleriz."

Başımı salladım ve gözlerimi açmaya zorladım. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

Trace nefesinin altında ne dediğini tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

"Şu işi bir an önce bitirelim," dedi Ronan. "İlk periyot en kötüsü olacak. Sonrası daha iyi olacak."

Derin bir nefes aldım ve okula doğru yürümeye başladım. Etrafımdaki insanları görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Onların konuşmalarını kafamdan uzak tutmak için hafifçe mırıldanarak bakışlarımdan odaklanmamasına izin verdim. Bu şekilde öğrencilerin yüzlerindeki ifadeyi göremiyordum. Acımalarını ya da iğrenmelerini görmek istemiyordum.

Birisi önümde durdu ve kim olduğunu görebilmek için birkaç kez göz kırpmam gerekti. Sam'in endişeli bakışı görüş alanımı doldurdu. "Çok üzgünüm, Leighton. Olanları yeni duydum. İyi misin?"

Arkadaşları Seán, Liam ve James onun arkasında nöbet tutuyordu. Artık dişi ejderhaların ne kadar nadir olduğunu bildiğimden, onların koruyuculuğunu biraz daha iyi anlıyordum.

"Ben ," dedim.

Sam kaşlarını çattı. "Bunun mümkün olduğundan emin değilim."

Güldüm ve gerginliği biraz olsun gevşetmek iyi geldi. "Tamam, annen seni öldürmeye çalıştığında ne kadar iyi olabilirsen o kadar iyiyim."

Sam'in bakışları sertleşti. "Öldüğü için pek üzgün değilim."

"Kulübe katıl," diye mırıldandı Ronan arkamdan.

Zil çaldı ve Sam beni hızlıca kucaklamak için içeri çekti. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Onun nezaketi içime bir sıcaklık yaydı. "Teşekkür . Yapacağım." Arkasındaki adamlar onaylarcasına çenelerini kaldırdılar, ve Liam bana göz kırptı. Bu göz kırpması arkamdaki havayı dolduran birkaç hırıltıya neden oldu.

Sam onu tokatladı. "Sen adam olmazsın."

Eğildi ve kızın boynunu ısırdı. "Ama sen beni böyle seviyorsun." Onlar koridorda gözden kaybolurken ben güldüm.

Trace, "Bu aşırı büyümüş kertenkelenin bastığı yere dikkat etmesi gerekiyor," diye homurdandı.

"Zararsızdır," diye temin etti Declan onu. "Her neyse," diye mırıldandı Trace.

Sınıfıma doğru ama Chloe, Mimi ve Grace'in sınıfın dışında toplandıklarını görünce midem bulandı.

Chloe beni görür görmez sesi yükseldi. "Polisin onu tutuklamak istediğini duydum. Meclis bundan hiç memnun olmayacak. Bahse girerim hafta sonuna kadar onu dışarı atarlar."

"İyi ki kurtulduk," diye alay etti Mimi. "En azından artık o itfaiye saçını görmek zorunda kalmayacağım."

Grace'in yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı. "Öz annenin seni öldürmeye çalışacak kadar senden nefret ettiğini hayal edebiliyor musun? Acınası."

Chloe güldü. "Bahse girerim babası ölmemiştir bile. Eminim sadece ondan uzaklaşmak için kaçmıştır."

Öfke parıltısı o kadar hızlı ve sert geldi ki onu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Görünüşümle ilgili hakaretleri, Maryanne'in benden nefret etmesini ve doğaüstü yeteneklerimin olmamasını kaldırabilirdim ama babam kimsenin giremeyeceği bir alandı.

Öfke, içimde yaşayan o enerji topunu yüksek vitese geçirdi. Ne olduğunu anlamadan hareket etmeye başlamıştım. İnsanüstü bir hızla Chloe'nin üzerine atıldım ve göz açıp kapayıncaya kadar onu yere serdim.

"Bir söyle," diye hırladım.

Chloe şok içinde bana bakarken içime bir öfke doldu. O düğümlenmiş enerji yumağı dönüp yayılıyor, onu bitirmek için sahip olduğum tüm yetenekleri kullanmam için beni zorluyordu.

Güçlü kollar belime dolandı ve beni Chloe'den çekti. Tutuşa karşı mücadele ettim, geri tekme attım ve döndüm.

Ronan kulağıma, "Sakin ol, Fişek," diye mırıldandı.

Chloe kendini düzeltmek için acele etti. "Onda büyü var. Hissettim."

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. Öfke sistemimden kaçtı, yerini panik aldı. Ama adamlar telaşlanmış görünmüyordu.

Trace Chloe'ye köpekbalığı gibi bir sırtı ş gönderdi. "Leighton'ın çapa yetenekleri ortaya çıktı."

Chloe'nin çenesi tamamen gevşedi. "Bu mümkün değil."

Ronan boynumun yan tarafını okşadı. "Senin için imkânsız olabilir. Ama bizim kızımız özel biri."

Chloe'nin yüzü alev alev yanıyordu ama konuşan Mimi oldu. "Yalan söylüyorsun, Meclisi kandırmaya çalışıyorsun."

Ronan beni kollarında çevirdi ve Trace bluzumu eteğimden çekerek çıkardı, sırtımdaki çapa izini ortaya çıkardı.

Üç kızın nefesi kesildi.

"Sahte," diye kekeledi Chloe. "Ona dövme yapmışlar."

Colt'un gözleri Chloe'ye dikildi. "Bu işaretin sahte olamayacağını biliyorsun. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Küçük maskaralığın sona erdi. Yeteneklerimiz onun içine sızmaya başladı bile. Bu sadece gerçek bir eş bağı bir çapa bağlantısıyla birleştğinde olur."

Chloe'nin yüzündeki kızarıklık boynundan göğsüne doğru yayıldı. "Bunun olmasına asla izin vermeyecekler. Bana söz verdiler. Sen tamamen benimsin."

Dash homurdandı. "Biz hiçbir zaman senin olmadık ve sen de bizi umursamıyorsun."

Declan fazla rahat bir tavırla, "Bizim olmamızdan kaynaklanan gücü umursuyor," dedi.

Chloe'nin gözlerinde öfke alevlendi ve onun tam on ikiden vurduğunu anladım.

Hepimize ters ters baktı, içinde büyük bir nefret vardı. "Buna pişman olacaksınız."

Chloe topuklarının üzerinde döndü ve sınıfımızı tamamen görmezden gelerek koridorda hışımla ilerledi. Grace ve Mimi bize öylece bakakaldılar.

Colt elimi tuttu ve beni sınıfa doğru çekti. "bakalım. Geç kalmak istemeyiz."

Sırt çantamı omuzlarıma attım ve onu takip ettim, kalbim hâlâ kaburgalarıma çarpıyordu.

Başını eğdi ve kulağıma fısıldadı. " yok." "Büyüm ona zarar vermek istedi," diye fısıldadım.

"Ama sen kendini tutun." "Zar zor," diye mırıldandım.

Colt, "Yeterliydi," diye beni temin etti.

"Ama işaretimi biliyor." Anka kuşu işareti değildi ama insanların soru sorması için yeterliydi.

Colt elimi sıktı. "Bilmesi daha iyi. Belki bu bizi rahat bırakması için yeterli olur. Zaten herkes yakında öğrenecekti. Önemli olan tek şey bağ işaretlerinin ve Anka kuşu işaretinin gizlenmiş olması."

Başımı salladım ama Colt kadar emin değildim.

Beni sınıfa ve her zamanki yerlerimize doğru götürdü.

Connor yaklaştığımızda telefonundan başını kaldırdı. "Hey. İyi misin? Olanları duydum..."

Sözleri kesildi ve ben gülümsemeye zorlamak için elimden geleni yaptım. "Ben iyiyim."

"Annen için üzgün olduğumu söylemeli miyim emin değilim. Gerçek bir iş parçasına benziyordu." Connor bu sözleri söylerken yüzünü buruşturdu.

Koltuğuma doğru kaydım. "Açıkkçası ben de bu konuda ne hissedeceğimden emin değilim."

Connor bana sempatik bir gülümseme gönderdi. "Boktan bir annen olduğu için üzgünüm, bundan eminim."

"Ben de. Seninle işler nasıl gidiyor? Önemli bir şey kaçırdım mı?"

Kıkırdadı. "Benim için fazla bir şey yok. Gelecek hafta sonu bir parti var."

Colt inledi. "Lütfen, Tanrı aşkına, bir süre partilerden uzak dur."

Güldüm ve göğsüme geri dönen baskının bir kez daha azalmasına minnettar oldum. "Sanırım bir süreliğine partilendim."

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı Colt.

"ama. Eğlenceli olacak," dedi Connor çocuksu bir sırıtışla.

"Onun yerine bir film gecesi için bize gelmeye ne dersin?" Ben teklif ettim. "Sam'i ve çocukları da alırız."

Sırıtışı genişledi. "Bunun arkasında durabilirim."

Connor'ın telefonu çaldı ve yere baktı. Gözleri genişledi ve sonra bana döndü. "Çapa işaretini aldın mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Haberler hızlı yayılıyor sanırım."

Colt omuzlarımı sıktı. "Bu bir sır değil. Kaderinde her zaman bizim olman olduğu gerçeğini saklamıyoruz."

"Kahretsin, Leighton. Bu inanılmaz," diye mırıldandı Connor.

Koltuğumda kıpırdandım. Buna ne cevap verdin? En ufak bir fikrim yoktu.

"Nasıl oldu bu?"

Midem allak bullak oldu. "Açıkkçası pek emin değilim."

Bu kadarı doğrudu. Maryanne'in saldırısı bir dizi olayı harekete geçirmişti, ama aslında her şeyin kilidini neyin açtığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"İnsanlar çıldıracak," diye fısıldadı Connor.

Bunu anlamaya başlamıştım.

Colt'un olduğu yönden bir ding sesi geldi ve küfretti. Onu görebilmek için koltuğumda döndüm.

Telefonuna bakarken yüzündeki ifade tüm mizah izlerini kaybetmişti. Sonunda bakışlarını kaldırdı ve benimkilerle kilitlendi. "Biz

Meclis'in önüne çağırıldı."

Kalbim boğazımda düğümlenirken panik derinlere doğru atıyordu. "Ne?" Çığlık attım.

Colt'un çenesindeki bir kas gerildi. "Chloe hızlı çalışıyor, hakkını vermeliyim."

Onu geri çekmesi için yaptığım vahiy buraya kadarmış. Onun yerine tam saha pres yapacaktı.

Colt oturduğu yerden kalkarak sırt çantamı yerden aldı. "Gel hadi. Gitmemiz gerek."

Connor'ın yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Desteğe ihtiyacın var mı, dostum?"

Colt başını salladı. "Anladık, ama minnettarım." Ayağa kalktım ve uyuşuk bir şekilde Colt'a yaklaştım.

Colt koridorda ilerlerken Bay Canton, "Bay Carrington, Bayan Carmichael, bu dönem herkes için serbest bir dönem değil," dedi.

Bay Canton'ın ekranı görebilmesi için telefonunu çevirdi. Öğretmen kaşlarını çattı ama başını salladı. ". Ofise haber vereceğim."

Colt elimi tuttu ve beni sınıf kapısına doğru çekti. Mimi'nin kıs kıs gülmesini ya da Grace'in *"yalancı sürtük"* diye mırıldanmasını kaçırmadım. Ama onların sözlerini umursayacak gücü kendimde bulamadım. Bağlandığımızı öğrenirlerse Meclis'in hepimizi ölüme mahkûm etmesi gibi çok daha büyük endişelerim vardı.

Colt ve ben koridora ulaştığımız anda etrafımız sarıldı. Adamların hepsi birbiriyle kısık sesle konuşuyordu.

"Birinin o kaltakla ilgilenmesi gerekiyor," diye tükürdü Ronan.

"Onunla ben ilgileneceğim," diye homurdandı Trace parmak eklemlerini kırarken.

Burnumun kenarını sıktım. "Ceset yok."

Yüzüne vahşi bir sırıtma yayıldı. "Merak etmeyin. Kimse benim el işimi bulamaz."

"Kahretsin," diye mırıldandı Declan. "Bu onu fazlasıyla mutlu ediyor." "Hepimizin hobileri var," diye karşılık verdi Trace.

Dash onun omzunu sıktı. "Sanırım seni örgü örmeye falan gerekiyor."

Ronan bir kahkaha attı. "Sana iyi şanslar."

"gerek," dedi Colt, sesinde hiç mizah yoktu. "Bizi bekliyorlar."

"Büyük planın bu mu?" Trace ağzı açık ona bakarak sordu. "Sırf aradılar diye ortaya çıkmak mı? Bizi kızartacaklar."

Colt's dişler yer birlikte. "Onlar zaten var kasabaya giriş çıkışları izleyen insanlar var. Eğer kaçarsak bizi takip ederler."

Trace, "Öyleyse tekneyle gidelim," diye karşı çıktı.

Declan, "Önce onları kendi tarafımıza çekmeye çalışmalıyız," diye karşı çıktı. "Saoirse ve Darius yanımızda. Eğer bir hamle yaparlarsa savaşıyoruz."

Sözleri ve zihnimi dolduran görüntüler karşısında mideme kramplar girdi. Meclis, türünün en güçlülerinden bazılarıydı. Onları yenmek kolay olmazdı. Ya klan liderleri de oradaysa? Sayıca üstün olacağımız kesindi.

Dash bir kolunu bana doladı. "İşler o noktaya gelmeyecek."

Trace alay etti. "Tabii ki olacak."

Dash ona ters ters baktı. "Onu korkutma." "Onu *hazırlıyorum*," diye karşılık verdi Trace.

"Yeter," diye tersledi Colt. "Birbirimizden ayrılmayız ve arkamızı kollarız."

Herkesin onu takip etmesini bekleyerek koridorda ilerlemeye başladı. Biz de öyle yaptık. Declan diğer tarafıma yaklaşırken Dash kolunu bana doladı.

Cipe doğru ilerleyip içine tırmanırken hepimiz sessizdik. Colt park yerinden çıkarken gözlerim yandı. Arkalarındaki baskı, gözyaşları dökülene kadar arttı.

Declan küfrederek emniyet kemerimi çözdü ve beni kucağına çekti. "Leighton."

"Sana hiçbir şey olamaz," diye fısıldadım daha fazla gözyaşı dökerken. "Olmayacak," diye yemin etti.

Dash elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "O haklı. Kendimizi nasıl koruyacağımızı biliyoruz."

"Hepimizin kaderinde klanlarımıza liderlik etmek olmasının bir nedeni var Minik Kuş. Biz türümüzün en güçlüleriyiz," dedi Trace. Sesi nazikti ama içinde sertlik barındırıyordu.

Onlara hiçbir şeyin dokunamayacağına inanmak, güvenmek istedim. Ama daha önce de incinmişlerdi. Colt'u neredeyse kaybediyorduk. Yenilmez değillerdi.

Ronan arka koltuktan öne doğru eğildi. "İnancını koru, Firecracker. Kader bizim yanımızda."

"Şimdiye kadar kaderi pek umursamış görünmediler," diye hıçkırdım.

"O zaman kader bizim yanımızda değildi," dedi Colt cipi iki şeritli otoyola yönlendirirken. "İşaretinizi almadığınızı düşündüler. Artık kanıtınız var."

"Ve bizi öldürebilecek yarım düzine işaret daha," diye mırıldandım.

Declan boynuma sokuldu. "Bağ işaretlerini ve Anka kuşu işaretini saklı tutacağız. Bu yeterince kolay olacak. Hiçbiri senin sırtında değil."

Bu kadarı doğruydu. Belki de çapa işaretimi görmek yeterli olurdu. Belki bu, Meclis'in çoğunluğunu bizim tarafımıza çekebilirdi.

Ronan sırtarak, "Bizim tarafımızda belalı bir güç var," dedi. "Hiçbir şey yolumuza çıkamayacak."

Bunun üzerine yumuşak bir homurtu duydum. "Eminim Meclis bunu dikkate alacaktır."

Declan, "Saoirse perde arkasında onlar üzerinde çalışıyor ve onlara sihrinizin güçlendiğini söylüyor," dedi. "Çoğu kaderin bizim için planladığı şeyin kök salmasını isteyecektir."

Onun haklı olmasını çok istiyordum.

Colt flaşörünü yaktı ve bizi The Assembly'nin buluşma yerine götürecek toprak yola saptı.

Kalbim hızlandı ve Declan avucunu göğsümün üzerine koydu. Gözlerimin içine baktı. "Benimle birlikte nefes al."

Yutkundum ve onun nefes alıp verişlerini takip ettim.

"İşte bu kadar. Seninleyiz," diye mırıldandı, alnını alnıma bastırarak.

Declan'ı içime çektim. Onun taze yağmur ve nane kokusu dönüyordu. En kötü paniğimi yatıştırdı.

"İşte benim kızım," diye fısıldadı.

Colt derme çatma bir park yerine döndü. Bir düzine kadar araç park yerini doldurmuştu.

"Sanırım klan liderleri burada," dedi Ronan, sesini öfke kaplamıştı.

Dash, "En azından bu Darius'un burada olduğu anlamına geliyor," diye .

Colt aracı kapatırken başıyla onayladı. "Müttefiklere ihtiyacımız var." Bana bakmak için yana kaydı. "Hazır mısınız?"

Sertçe yutkundum. "Hiç olamayacağım kadar."

Declan cipten inerken beni tuttu ve sonra ayağa kaldırdı. Uçurumun kenarındaki amfi tiyatroya doğru ilerlerken çocuklar etrafımı sardı. Bu kez manzara dağıtmadı. Gözlerim sadece arenanın ön tarafındaki insanları görüyordu.

Biz yaklaşırken on çift göz bize odaklandı. Çeşitli ifadeler vardı. Öfkeden şüpheyeye ve meraka kadar her şey.

Grubun önünde durduğumuzda, vampir meclis üyesinin burun delikleri alevlendi ve gözleri kıpkırmızı parladı. "Hainler."

Rapha l'in gözlerindeki öfke kar sısında kanım dondu. Yırtıcı bir hayvanın görüş alanında olduğunu fark eden bir av gibi donup kaldım.

Çocuklar savunma pozisyonu olarak etrafımda daha sıkı kenetlendiler. Aklımdan milyonlarca küfür geçerken panik içindeydim. Meclis'in huzurunda iki saniye ge irmi tim ve i ler çoktan cehenneme d nm  t .

Delphine Rapha l'e bakarken ka ları çatıldı. "Bunun anlamı nedir?"

" iftle mi ler," diye tükürdü. "Bunu bir büyüyle örtbas etmeye çalışıyorlar ama duyularım bunun için fazla iyi."

Meclis ve klan liderlerinin hepsi aynı anda konuştu, her biri diğerinin üzerine konuştu. Ama Patrick sadece bize doğru baktı. Bakı larındaki  fke erimiş g m   e d n    t .

Tekerci meclis  yesi Marjorie bize baktı. "Bu doğru mu?"

Colt bir adım  ne çıktı, diğer adamlar da onun gibi etrafımdaki çemberi daralttılar. "Meclis'e saygısızlık etmek istemiyoruz ama dostumuz ölüyordu. Başka se ene imiz yoktu."

"Saygısızlık yok mu?" Alister havladı. "Bu saygısızlı ın  zeti. Meclis size bir kural verdi ve siz onun da içine ettiniz."

Colt yavaşça Damien'ın babasına doğru döndü. "Meclis'e dünya kadar hayranlık duysam da, benim için daha yüce bir görev var. Kader ve alınyazısı, verenler, benim için her zaman en büyük

bağlılık. Bana Leighton'ı verdiler ve onu korumak için *her şeyi* yaparım."

Sözlerinde açık bir tehdit vardı. Colt aramıza girmeye çalışan herkesin işini bitirecekti. Alister'in gözleri kıpkırmızı olurken nabzım boynumda atmaya başladı. Şu anda etrafımız insanlarla çevrili olmasaydı Colt'un boğazına sarılacağını biliyordum. Belki hâlâ yapardı.

Patrick alçak sesle homurdandı. "Hepimizin bu saçmalığa kanacağına gerçekten inanıyor olamazsın. Dünyamızın kurallarını çiğneyip kaderi bahane olarak kullanıyorsun."

"Hepimiz bir nefes alalım," dedi Delphine sakince, grubu tararken saç örgüleri etrafında sallanıyordu. "Bize neler olduğunu anlatın."

"Hiçbir mazeret yok," diye bağırdı Patrick. "Yaptıklarının bedelini ödemeliler. Bir örnek teşkil etmeliyiz, hem de hemen."

Delphine'in gözleri ona dikildi. "Burada yetkili sen değilsin Patrick."

Çenesi granite dönerken gözleri sıvı gümüş renginde titreyordu. Kendini kontrol etme savaşı şiddetlendi. Ama sonunda saygıyla başını eğdi.

Delphine bize döndü. "Açıkla."

Colt başını salladı. "Leighton, Damien'in teklifiyle annesi tarafından kaçırıldı-"

"Yalancı!" Alister tısladı.

"Yeter!" Marjorie tersledi. "Davet kimsenin konuşmasına izin vermeyeceğiz, yoksa dilinizi koparırım."

Alister, "Oğluma iftira atıyor," diye karşı çıktı.

Saoirse ona acımasız bir bakış fırlattı. "Oğlun onun adını, itibarını çoktan yok etti."

"Hayır-"

Birdenbire Alister konuşmaya başladı ama hiç ses çıkmadı. Önce panik, sonra da öfke yüz ifadesini aydınlattı. Marjorie sadece gülümsedi. "Çok daha iyi." Colt'a döndü. "Devam edin."

Colt yutkundu ve kadının dediğini yaptı. "Leighton annesi tarafından alıkonulmuştu ama kaçmayı başardı. Dash'in yaptığı bir büyük sayesinde onun yerini bulmuştuk ama çok geç kalmıştık."

Acı gözlerini doldurdu ve ilk kez bu olayın ona neler yaşattığına dair bir fikir edindim. "Sahile vardığımızda,

Maryanne, Leighton'ı boğuyordu."

Etrafımızda keskin nefesler alındı, bakışlar paylaşıldı ve yeminler mırıldanıldı.

"Sonra Leighton bir güç patlaması yaşadı," diye devam etti Colt. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. İçinden saf ışık aktı ve Maryanne'i uçurdu."

Saoirse yumuşak bir sesle, "Engelini aştı," dedi.

Colt onun bakışlarına karşılık verdi. "Öyle olduğuna inanıyoruz. Ama nefes almayı bırakmıştı. Kalp masajı yapmayı denedik ama solduğunu hissedebiliyorduk. Onunla bağ kurma kararını veren bendim. Eğer ödenmesi gereken bir bedel varsa, bunu ben ödemeliyim."

"Hayır!" Çocukların koruyucu çemberinden Colt'un önüne geçerek bağırdım. "Bu benim suçum. Bizi bu duruma sokan annemdi. Arkadaşlarım sadece doğru yapmaya çalışıyorlardı."

"LeeLee," diye homurdandı Colt, beni çekmeye çalışarak.

Başımı sertçe salladım. "Hayır. Benim için ölmene izin vermeyeceğim." Gözlerim yaşardı. "Lütfen, onlara zarar verme. Tek yaptıkları beni güvende tutmaya çalışmaktı. Eşleri için beklediğin kişi olmadığımı biliyorum ama buna layık olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Hayal edebileceğinden çok daha fazla çalışacağım, ne istersen yapacağım."

Ronan diğer tarafıma geçti. "Firecracker," dedi usulca. "Buna layık olmayan biziz. Sen bir mucizesin, daha azı değil."

Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken nefesim kesildi.

Delphine'in ifadesi yumuşadı. "Bunların gerçekten hafifletici nedenler olduğunu görebiliyorum-"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Patrick hırladı. "Bu küstahlığı mazur mu göreceksin?"

Darius Patrick'e ters ters bakarken göğsü kabarmıştı. "Sırf bu sayede oğullarınız artık elinizin altında olmayacak diye böyle bir saygısızlık yapma hakkını kendinizde bulamazsınız. Meclis'e ve gelecekteki liderlerimize."

Patrick Darius'a döndü. "Kanunlarımız var. Meclis'e karşı gelmenin tek cezası ölümdür."

Dudaklarımdan bir inilti kaçtı ve Ronan beni yanına çekti.

"Cezalara biz karar veririz Patrick," dedi Delphine. "O haklı," diye karşı çıktı Raphaël. "Bunun böyle kalmasına izin veremeyiz."

Alister doğruldu. "Eş bağları koparılmalı."

Etrafımda birkaç nefes sesi duyuldu. Belli ki Alister'ın dili çözülmüştü.

"Bunu yapabilirler mi?" Fısıldadım, korku pençelerini derinlere saplamıştı. Marjorie Alister'a bakakaldı. "Bu çok barbarca."

Sadece omuz silkti. "Derslerini öğrenmeleri gerekiyor."

Şekil değiştiren meclis üyesi Alister'a baktı. "Bu senin için bile aşırı."

"Bazen aşırıya kaçmak gerekir," diye savundu.

"O bizim çapamız," dedi Dash, sesi derin ve otoriterdi. Yaklaştı, beni sırtım Meclis'e dönük olacak şekilde çevirdi ve gömleğimi kaldırdı.

Delphine'in nefesi kesildi. "Bu mümkün olmamalı."

"Ama öyle," diye güvence verdi Dash ona. "Leighton bir mucize. Bize geri dönebilmek için kötü muamele ve ölümle savaştı ve biz onu kaybetmeyeceğiz."

Alister'ın yüzü kıpkırmızı bir renge büründü. "Güvenilir kaynaklardan büyüünün dengesiz olduğunu duydum. Kontrol onda değil. Liderlerimizin buna bağlanması izin veremeyiz."

Ben arkamı döndüğümde, içimdeki panik yeniden canlanırken, Meclis de bana temkinli bir şekilde baktı.

Patrick'in yüzüne muzaffer bir sırıtma yayıldı. "Büyülerini kontrol edemeyen doğaüstü varlıklara ne olması gerektiğini biliyorsun."

Patrick'in sırtışı neşeli bir gülümsemeye dönüşürken kulaklarımda kan uğuldadı. "İndirilmeleri gerekiyor."

Patrick'in sözleri kulaklarımda yankılanırken vücudumu bir titreme sardı.
"Uyutulmaları gerekiyor."

Trace ileri atıldı, etrafında mor bir ateş . "Eğer eşime karşı tek bir hareket yaparsan, kafanı bedeninden ayırırım."

Declan gömleğini tutarak onu geri çekti. "Yapma. Onun istediği de bu."

Patrick'in bakışlarında bir parça korku belirdi ama sonra dikkatini Meclis'e çevirdi. "Gördün mü? Onun sayesinde çoktan dengesizleşmeye başladılar."

Colt, "Leighton daha önce hiç yeteneklerle uğraşmadı," diye karşı çıktı. "O bu dünyada büyümedi. Kendimizi gösterdiğimizde hepimiz biraz dengesizdik. Onun sadece zamana ihtiyacı var."

Şekil değiştiren meclis üyesi Harris gözlerini Colt'a dikti. "Ama ortaya çıktığında tam gücünde değildin. Yeteneklerinizi geliştirebildiniz. Leighton zaten olgunluk çağında; güçleri çok daha güçlü. Birine zarar verebilir."

Darius boğazını temizledi. "Konuşmak için izin istiyorum?" Marjorie başını salladı. "Devam edin."

"Leighton güçlerimizi kazandığımızda olduğumuzdan daha güçlü olabilir ama aynı zamanda çok daha olgun. Bu bir avantaj olacak. Kontrolü hepimizden çok daha hızlı kazanacağını tahmin . Onu arkadaşlarıyla gördüm. Onlar için her şeyi yapar. Bence ona bu şansı vermeliyiz."

Alister, Darius'a doğru döndü. "Bunu , değil mi?
Bu vatana ihanettir."

Darius en ufak bir korku belirtisi bile göstermedi. "Bilmiyordum.
Ama Leighton'ın karakterini biliyorum."

"Yalancı," diye tısladı Alister.

Darius'un tüm tavrı değişti. "Bir söyle..."

"Bilmiyordum," dedi Colt. "Kimse bilmiyordu. Dash muskalar yaptı,
böylece karşılaştığımız herkesten saklayabilecektik."

Raphaël burnunu çekti. "Benim için yeterince güçlü değil."

"Belli ki öyle değil," diye mırıldandı Colt. "Her şeyi sana getirmeden
ve çapa bağını sağlamlaştırmak için izin istemeden önce Leighton'a
biraz zaman tanımaya çalışıyorduk."

Ronan'a bir bakış gönderdim.

Yüz ifademden soruyu açıkça okudu. "Çapa bağı doğal olarak
oluşmaya başlayacak, ancak bunu tamamlamak için bir tören var. İşte
o zaman gerçekten tutunacak."

Patrick alay etti. "Sanki Meclis'ten izin almaya tenezzül ediyorsun
da. Canın ne isterse onu yapıyorsun ve bu hepimiz için bir tehlike."

Marjorie burnunun kenarını sıktı, yorgunluğu yüzünden okunuyordu.
"Yeter Patrick. Acıların hiç yardımcı olmuyor."

Ağzını kapattı ama boynunu kırmayı tercih edeceği belliydi.

"Bu böyle devam ," diye karşı çıktı Alister. "Bu hepimizi riske atıyor.
Polis zaten işin içinde. Leighton bizi insanlara ifşa edebilir."

Harris doğruldu. "İnsan yetkililer neden bu işe karıştı?"

Colt nefesini bıraktı ve Alister'a ters ters baktı. "Çünkü *birisi*
Maryanne'in cesedinin yerini değiştirdi ve Leighton'ın bu işe karışmış
olabileceğine dair isimsiz bir ihbarda bulundu."

Alister'ın elleri yumruk oldu. "İmalarınızdan hoşlanmadım."

Colt, "O zaman şunu açıklığa kavuşturmama izin verin," dedi.
"Maryanne'in ölümünü ve yerini bilebilecek tek bir kişi daha vardı.
Oğlunuz."

Alister'ın gözleri yine kıpkırmızı oldu. "Bir günah keçisine ihtiyacın
olduğu için Damien'ı otobüsün altına atmaya izin vermeyeceğim."

"Bu doğru," diye homurdandı Ronan. "Maryanne'le orada buluşmayı planlıyordun. Leighton'ı götürmesi için ona binlerce dolar ödedi."

"Kim demiş?" Alister talep etti.

"Ben söylüyorum." Sesimde hafif bir titreme vardı ama yine de gürültüyü kesiyordu. "Maryanne söyledi. Oğlun bana acı çektirmek için her şeyi yaparmış."

Alister'ın çenesindeki bir kas gerildi. "Tek istediği hak ettiği bağı bir parçası olmak."

"Bu onun bağı değil, Alister," dedi Saoirse soğukkanlılıkla. "Kader onu buraya ait görmedi. Bunun nedeni yeterince güçlü olmaması mı yoksa ruhunun kararmış olması mı, bilmiyoruz."

"Hakaretlerine katlanmayacağım," diye hırladı Alister.

Saoirse tereddüt etmedi ya da geri adım atmadı. "Bunlar hakaret değil. Onlar gerçek."

Delphine başını salladı. "Bu sizin ve oğlunuzun umduğu bir sonuç olmayabilir ama gerçek bu. O bizim liderlik bağımızın işaretini taşıyor."

"Çünkü onu engellediler!" Alister talep etti. "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama yaptılar. Belki de kara büyü."

Delphine güldü, gözlerinin etrafındaki koyu ten kırışığıyordu. "Bunu bir mil öteden hissetmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Alister ona ters ters baktı. "Belki de güçlerin zayıflıyordur."

Delphine'in ifadesindeki tüm eğlence kayboldu. "Söylediklerine dikkat et Alister, yoksa yeteneklerimin ne kadar güçlü olduğunu görebilirsin."

Sözlerini içinde tutmak için mücadele ederek ağzını kapattı.

Delphine başıyla onayladı ve ardından Meclis'in geri kalanına döndü. "Toplanalım."

Hepsi sessizleşti, yine zihin konuşması yapıyorlardı. Onlar konuşurken yüzlerini okumaya çalıştım. Saoirse'nin bizim tarafımızda olacağını biliyordum, muhtemelen Delphine de öyle. Ama Raphaël ölümümüzü isteyecekti. Harris ve Marjorie nereye düşecekti, hiçbir fikrim yoktu.

Declan önüme geçti, elleriyle yüzümü kavradı. Tek kelime etmedi, sadece başını eğdi ve dudaklarını yüzümde gezdirdi.

Benimkini. İçime rahatlatıcı bir sıcaklık yayıldı. Bunu kaybedebilirdim. Onu ya da diğerlerini kaybedebilirdim.

Bir boğaz temizlendi ve ben geri çekildim.

Marjorie, "Biz konuştuk," diye açıkladı.

Raphaël limon emmiş gibi görünüyordu ve bu bana umut verdi.

Marjorie'nin bakışları üzerimizde gezindi. "Meclis'in isteklerine karşı gelmenizden memnun değiliz."

Midem bulandı ve Ronan sanki benimle birlikte kaçacakmış gibi elimi tuttu.

"Ancak koşulların olağanüstü olduğunu da anlıyoruz," diye devam etti. "Leighton'ın güçlerini kontrol altına alması için size otuz gün süre vereceğiz. Eğer bunu başaramazsa, aranızdaki bağı koparmaktan başka çaremiz kalmayacak."

Trace'in dudaklarından alçak bir hırıltı kaçtı.

Marjorie ona dik dik baktı. "Bu sizin ve tüm halkımızın korunması için."

Dash elini Trace'in omzuna koyarak sertçe sıktı. "Teşekkür ederim. Leighton'ı iyice eğitmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"Bu çok çirkin," diye Patrick.

Delphine'in bakışları ona kaydı. "Bu bizim kararımız."

Alister Patrick'e baktı. "Otuz gün içinde kontrolünü kaybedecek ve onu uyutacaklar."

bir bulantı dalgası kapladı.

Trace, "Uyutulması gereken tek insanlar sen ve kuduz oğlun," diye kestirip attı.

"Seni küçük-"

"Yeter!" Marjorie bağırdı. "Colt, adamlarını al ve git. Klan liderleri, yerinizde kalın."

Ne yaptığını gördüm. Olaylar büyümesin diye mesafe yaratmaya çalışıyordu.

Colt da bunu gördü, çünkü hemen başını salladı ve koridora geri dönmemizi işaret etti.

Ronan bir kolunu bana doladı ve bizi Meclis'ten ve klan liderlerinden uzaklaştırdı. Her adımın rahatlama getirmesini istedim,

ama kalbimin güm güm atışı yavaşlamadı. Ne amfi tiyatrodan ayrıldığımızda, ne de cipe ulaştığımızda.

Aracın hemen yanında durduk ve Colt kilitlere bip sesi verdi.

Dash ön yolcu kapısını açmak için hamle yaptı ama durdu. Bakışları ön camdaki bir şeye kilitlenmişti. Sileceğin altından bir kâğıt parçası çıkardı ve yüz ifadesi ölümcül bir hal aldı.

Ronan gazeteyi ondan aldı ve ben de okumak için etrafına baktım.

BENSİZ KENDİNİ ONLARA BAĞLADIN. BUNU KANLA ÖDEYECEKSİN.

Kâğıt parçasına dik dik baktım, kızgın karalamalar gözümü kamaştırıyordu. Ama çocuklar etrafımda harekete geçti.

Colt, "Onu cipe bindirin," diye bağırdı. "Ormanı aramamız gerekiyor. Hâlâ yakınlarda olabilir."

Bunun üzerine midem bulandı ama itiraz etme şansım olmadı çünkü Ronan beni kollarına almıştı bile.

Declan arka yolcu kapısını açtı ve Ronan beni iterek içeri soktu, peşimden tırmandı. Kapı arkamızdan çarptı ve kilitler bip sesi çıkardı.

Colt, Trace, Declan ve Dash ormana doğru koşmaya başladılar.

Kapıya ulaşmak için Ronan'ın üzerine tırmanmaya çalıştım ama o yolumu kesti.

"Yapma, Firecracker. Şu anda odaklanmaları gerekiyor ve senin güvende olduğunu bilmek buna yardımcı olacaktır."

Korku, hayal kırıklığı ve endişenin bir karışımı olan gözyaşlarım akarken gözlerim yandı. "Daha önce olduğu gibi bir tuzak olabilir."

Ronan başını salladı ve beni kucağına çekti. "Gölge iblisler nadiren ışığa çıkarlar. Güçlerini karanlıktan alırlar."

Bu beni biraz daha iyi hissettirdi ama yeterli değildi. "Damien onlara zarar verebilir."

"Dörde karşı bir," diye karşı Ronan. "O kurnaz biri."

Ronan boynuma sokuldu. "Birlikte çalıştığımızda kimsenin bize karşı şansı kalmaz."

Onun kucağına gömüldüm, gücünün ve rahatlığının dönmesine izin verdim. Ama bakışlarımı ormana odakladım. "Bundan çok yoruldu. Sanki darbeler hiç gibi."

Ronan elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Biliyorum, ama sonsuza kadar sürmeyecek."

Ona inanmak, bir gün mutlu olabileceğimize istedim. Ama bunu başarmamı engelleyen çok fazla şey vardı.

Endişelerimi dile getirmek yerine sessiz kaldım. Meclis toplantısının ve Damien ile ilgili endişelerin beynimde dönüp durmasına izin verdim. Her geçen endişe onları daha da güçlendirdi.

Otuz gün.

Büyümü bozmak için otuz gün doğumu ve gün batımı. Bir bağın kopmasının ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bugünkü toplantıdaki insanların tepkilerine bakılırsa bu iyi bir şey değildi. Ve bugün Chloe'de büyümün dalgalanışına bakılırsa, kontrolü ele almaktan çok uzaktım.

Gözlerim ağaçların arasını görmek için zorlanıyor, adamlara dair herhangi bir ipucu arıyordu. Hiçbir şey yoktu.

Tek istediğim onlarla çevrili olmaktı. İçimde dolaşan sıcaklıklarını hissetmek. Güvende olduklarını bilmek.

Ama gerçek şu ki, en büyük tehlike Damien ya da Meclis değildi. Bendim. Onları topraklamak yerine istikrarsızlığa sürüklersem kendimi asla affetmezdim. Şimdiye kadar beni uçurumdan aşağıya kadar takip edeceklerini biliyordum.

Ağaçların arasında bir hareket oldu ve .

Colt dudaklarını büken bir kaş çatmayla bize doğru yürüdü. Trace, Dash ve Declan da arkamızdan geliyordu; her birinin yüzünde hayal kırıklığı ve kızgınlık karışımı bir ifade vardı.

Kilitler tekrar biyledi ve hepsi içeri girdi.

Yaralı var mı diye her birini taradım. "İyi misiniz? Yaralanmadınız mı?"

Colt motoru çalıştırırken çenesi ileri geri hareket etti. "Kokusu buradan çeyrek mil ötedeki toprak yolda kayboldu."

Söz konusu adamlara baktım.

Dash, "Bu, muhtemelen bekleyen bir aracı olduğu anlamına geliyor," diye açıkladı.

Trace sanki iblisin kendisinden geliyormuş gibi alçak bir hırıltı çıkardı. "Bu, lanet olası babasının temas halinde olduğu anlamına geliyor. Buluşmadan haberdar olmasının tek yolu bu."

Colt derme çatma park yerinden çıkarken Declan emniyet kemerini bağlayarak, "Bu tam olarak bir şok sayılmaz," dedi.

"Ama bu çok cesurca," dedi Ronan. "Arkanda kimse yokken buraya gelmek çok riskli. Meclis'in onu hapse atmak istediğini biliyor."

Zihnimde canlanmaya çalışan anılardan ürperdim. Damien'in bana işkence.

Ronan bana daha sıkı sarıldı. "Onu yakalayacağız."

"Ve her bir organını tek tek çıkarmaktan zevk alacağım," dedi Trace, menekşe rengi gözlerinde neşeli bir parıltıyla.

Dash onu tokatladı. "Şu anda yardımcı olmuyorum."

Trace'in bakışları dikiz aynasından benimkilere kaydı, tüm neşesi kaçmıştı. "Güvendesin Minik Kuş. Sana bir şey olmasına izin ."

"Peki ya siz? Sizi kim güvende tutuyor?" diye sordum.

O kişi olmak istedim. İlk defa yeni güçlerimden korkmuyordum. Hepsini yönlendirmek istedim. Benim için her şey demek olan beş adamı korumak için. Ama bunun için gerekenlere sahip olamayacağımdan .

Colt cipi iki şeritli otoyola doğru yönlendirirken Trace koltuğunda döndü. "Yıllardır birbirimizin arkasını kolluyoruz. Nasıl akıllıca oynayacağımızı biliyoruz."

Bundan emindim ama daha önce de alt edilmişlerdi. Ve eğer Meclis yeterince kontrol sahibi olmadığıma karar verirse, yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Ronan beni kendisine doğru daha da sıktı. "Birlikte antrenman yapacağız. Bedenlerimizi ve yeteneklerimizi. Yolumuza ne çıkarsa çıksın hazır olacağız." Bunun üzerine sessiz kaldım çünkü bahsettiği şeyin Meclis'in kendisine karşı durmak zorunda kalmamız olduğunu biliyordum. Ve ben

Bunun için yeterince güçlü olduğumuzdan eminim.

Eve doğru yol alırken sessizlik ağır ve bunaltıcı bir şekilde etrafımı sarmıştı. Yuva'nın kapıları

Gardiyanlar yaklaştışımızı gördü. Evimin güvenliğine geri döndüğüm için kendimi daha iyi hissetmeliydim ama hissetmedim.

Colt evin önünde durdu ve Ronan beni SUV'den . Ayaklarım kaldırım taşlarına değdiği anda hareket etmeye başladım.

"LeeLee?" Colt aradı.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," dedim, arkama bakmadan.

Eve doğru gitmedim, onun yerine evin etrafından dolanıp arka bahçeye yöneldim. Denize doğru değil, evin yan tarafındaki bahçelere doğru ilerledim. Oraları hiç keşfetmemiştim ama şu anda çok ihtiyacım olan korumayı barındırıyorlardı.

Bir dizi ağaç ve bitki vardı. Sıra sıra gül çalıları ve tanımlayamadığım başka şeyler. Güzel bir çardağın önünde durana kadar hepsinin arasından geçtim.

Gözyaşlarımla mücadele ederken nefeslerim hızlı hızlı kesiliyordu. "LeeLee," dedi Colt boğuk bir fısıltıyla.

Acı çektiğimi bildiği halde beni yalnız bırakmayacağını bilmeliydim.

Kendimi dönmeye zorlayamadım. Onunla yüzleşemedim. Ama en derin korkumun serbest kalmasına izin verdim.

"Ya yapamazsam? Ya ihtiyacın olan şey olamazsam? hepinizi mahveden şey bensem?"

COLT'un tüm tavırları benim alanıma girdiğinde yumuşadı. "LeeLee..."

Başımı sallayarak bir adım geri attım. "Yapma."

Kaşları çatıldı, gözlerinde bir parça hayal kırıklığı parladı. "Sana dokunmuyorlar mı?"

Kollarımı kendime doladım ve başımı salladım. Sanki sadece varlığım bile bir tehditmiş, bana dokunmalarına izin vermek ölümcül olabilirmiş gibi hissediyordum.

Colt yumuşak bir sesle, "Sen ihtiyacımız olan her şeysin," dedi.

Sözleri pençelerini göğsüme geçirdi ve ardında derin bir acı bıraktı. "Ben saatli bir bombayım."

Colt'un yüzünde şimdi öfke parlıyordu. "O pislikleri dinleme. Onlar seni tanımıyor."

"Ama benim bir tehdit olduğumu biliyorlar. Bunu biliyorlar ve Anka kuşu işaretini duymadılar bile."

Göğsümdeki lekeli kanatları fark etselerdi, beni oracıkta yere sererlerdi.

Colt o zaman hareket etti, izin beklemeden beni kollarıyla sardı. "Sen bir tehdit değilsin. Bizi iyileştiriyorsun. Asla tam olarak bilemeyeceğin şekillerde. Hayatımıza girdiğin için hissedeceğimiz tek bir şey var, o da delicesine minnettar olmak."

Tutuşuna karşı koymalıydım. Kurtulup kaçmalıydım. Bunun yerine, daha derine gömüldüm. Colt'un gücü ve sıcaklığıyla kendimi rahatlattım.

"Yardım etmek istiyorum ama sonunda birine zarar vermekten korkuyorum," diye itiraf ettim.

Colt'un parmakları çenemi buldu ve başımı geriye doğru eğdi, böylece ona bakmaktan başka çarem kalmadı. "Her gün yardım edeceksin. Ve sihrini kontrol etmeyi öğreneceksin. Onu silah ve kalkan olarak kullanmayı. Ama bu yepyeni bir şey. Yeteneklerini birkaç gün içinde kontrol etmeyi öğrenen tek bir kişi bile tanımıyorum."

Hava ciğerlerimi terk etti. Zaman. Zamana ihtiyacımız vardı. Ama bize fazla zaman vermediler.

Colt başını eğdi, burnu boğazımın sütunu boyunca kayıyordu. Dili dışarı fırladı, alay etti, tattı.

Her temasta tenimde kıvılcımlar uçuşuyordu.

"Karanlığımıza ışık getiriyorsun." Colt'un derin sesi içimde titreşimler yarattı. "Seni ikna etmek için ne yapmam gerekecek?"

Omzumu ısırdı ve içimde bir sarsıntı zonklayarak sinir uçlarımı hazır ola geçirdi.

"Cevap ver LeeLee," diye emretti Colt.

"Bilmiyorum."

"Bir fikrim var."

Colt'un parmakları çıplak kalçamda kayarak üniforma eteğimin altına girdi.

"Çok pürüzsüz," diye mırıldandı. "Sıcak ipek gibi." Dokunuşuyla ürperdim.

Colt boğazıma doğru gülümsedi. "Bu kadar duyarlı bayılıyorum. Seni ısırasım geliyor."

Sustum. "Beni... ısırmak mı istiyorsun?"

Boynumu alaycı bir şekilde ısırdı. "Seni hep ısırmak istiyorum."

"Neden?" Gerçekten merak ederek sordum.

Colt bir parmağını boynumdan aşağı, önden açıldığı yere doğru gezdirdi. "Bu kremi tenin her santimini işaretlemek istiyorum. Artık saklamak zorunda olmadığımız için dünyanın benim olduğunu bilmesini istiyorum. Ve LeeLee?" Geri çekildi, gözleri altın sarısı parlıyordu. "Hayatında hiç olmadığı kadar sert boşalmanı sağlayacak."

Bir nefes çektim. Onun sözleriyle. Sesinin etrafını saran sıcaklıkta. Bakışlarındaki çaresiz ihtiyacı.

"Bunu mu istiyorsun?" Colt hırladı.

Sertçe yutkundum, başımı salladım. Colt'un vereceği her şeyi istiyordum.

İhtiyacı olan tek şey buydu. Colt hızlı bir hareketle bluzumu kavradı ve yırtarak açtı.

Soğuk hava sıcak etime çarptığında nefesim kesildi.

Tişörtü üzerimden çekip aldı ve yere fırlattı. Bakışları anında soluk pembe dantelle kaplı göğüslerimin kabarıklığına gitti. Bir parmağını sutyenin dikişinin üzerinde gezdirdi. "Çok güzel. Sana bakmaktan asla bıkmayacağım. Dokunmaktan. Alay etmekten."

Göbeğim kalçalarımın arasında ıslaklık toplandı. Colt'un çenesi sertleşti. "Kokunu alabiliyorum."

Yanaklarım kızardı ve başımı eğdim.

Colt çenemi tuttu. "Hayır. Benden saklanma. Senin ihtiyacın benim en sevdiğim koku."

Sözleri içimde başka bir nabız atışı yarattı. Onun için acı çekiyordum. Bedenim beni doldurması için haykırıyordu ve o bana neredeyse hiç dokunmamıştı.

Colt'un eli tekrar eteğimin altına daldı ve parmakları külotumun üzerinde gezinirken boğazından alçak bir hırıltı çıktı. "Çok ıslak."

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadım, içimi bir parça cesaret kaplamıştı. Colt'un gözleri parladı. "Kızıma bakmam gerek."

Pençeler tenime doğru uzadı ve sonra külotum yere düşmeye başladı.

Ona bakakaldım. "Az önce pençelerinle külotumu mu kestin?"

Colt omuz silkti. "Birden fazla kullanım alanları var."

Kendimi , güldüm.

Gülümsedi, daha önce sadece bana yönelttiğini gördüğüm nazik bir gülümsemeydi bu. "Bu sesi seviyorum."

Ona doğru eğildim ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim.

"Seni seviyorum."

Colt homurdandı, parmağı içime girerken öpüşmeyi derinleştirdi. Ağzının içine doğru inledim, kalçalarım hareket ediyor, daha fazlasını istiyordum. Doldurulma ve gerilme ihtiyacı çok güçlüydü.

"Ver onu bana, LeeLee. Parmaklarımı boğduğunu hissetmeme izin ver. Elimi ıslat."

"Colt," diye fısıldadım, kalçalarım onun ellerine .

Başparmağı klitorisimin etrafında dolaştı, sinir demetini buldu ve dikkatle okşadı.

Bacaklarım titredi. "Yapamam."

"Yapabilirsin ve yapacaksın," diye emretti Colt.

Ses tonundaki sertlik benimde yeni bir his yarattı. Üçüncü bir parmak daha ekledi ve ben inledim.

"O benim kızım. Ver onu bana."

Karnım onun etrafında kasıldı, ihtiyacım olan şeye çok yakındım.

Köpek dişleri köpek dişlerinden aşağı inerken Colt'un gözleri daha önce hiç görmediğim sıcak bir altın rengine büründü. Çok hızlı hareket ettiği için nefesim boğazımda düğümlendi. Colt boynumla omzumun birleştiği yeri ısırdı.

Önce acıyla, sonra da hiç bilmediğim bir zevkle haykırdım. Ezici bir dalgayla boşaldım. O inerken bedenim Colt'un parmaklarına kilitlendi.

Vücudumdaki her sinir ucu titreşirken ışık görüşümün önünde dans etti. O ışık tüneline spiral çizerek ilerledim ve Colt'a çarparak beni tuttu, içimdeki son dalgayı da sıkarak çıkardı.

Sonunda orgazmlarım yavaşladı ve Colt dişlerini bedenimden çekerken nefesimi tutmaya çalıştım. Başımı kaldırıp yüzüne baktım ve gözlerini aradım. "O da neydi?"

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "İyi mi?"

Dudaklarımı yaladım. "Tekrar yapabilir miyiz?"

"Bir boz ayı tarafından parçalanmış gibi görünüyorsun," diye homurdandı Trace.

Bluzumu boynuma doğru çekerken yanaklarım kızardı. Colt bana kesinlikle birkaç izden fazlasını bırakmıştı. Bu sabah giyinirken onları aynada gördüğümde, vücudum her anıyla birlikte ısınmıştı.

Dash'in dudakları seğirdi. "Senin iblisin de onu işaretlemek için yanıp tutuşuyor."

"Her neyse," diye mırıldandı.

Colt boşluğuma girerek parmaklarımdaki kumaşı çekiştirdi. "Saklanma. Tüm dünyanın benim olduğunu bilmesini istiyorum."

"Bizimki," diye Trace.

Colt'un bakışları ona kaydı. "Bizimkine."

Titreyen bir nefes verdim, yakam açıldı ve boğazımda ve boynumla omzumun birleştiği yerde büyük bir ısıruk izi ortaya çıktı.

Colt her birine bir öpücük kondurdu. "Bu daha iyi."

Dudakları her bir damgaya dokunduğu anda vücudum ihtiyaçla canlandı.

Bir inilti havayı aydınlattı.

"Hepimizi öldüreceksin," diye mırıldandı

Ronan. Yanaklarımdaki sıcaklık geri gelmişti.

"Özür dilerim."

Trace gözlerini sıkarak kapattı. "İblisim aklını kaçırıyor."

Trace'in yüzündeki acı açıkça görülüyordu. Ona doğru ilerledim ve kollarımı beline doladım. Yüzümü boynuna gömdüm ve boğazını öptüm. "Özür dilerim."

İçindeki gerginlik yavaş yavaş kayboldu ve neredeyse mırıltıya benzeyen bir ses çıkardı.

"Benim iblisim sahiplenici," dedi Trace, sesi kısık.

Declan alay etti. "Sanki geri kalanınız değil."

Trace ona pis bir bakış attı ve sonra dikkatini tekrar bana verdi. Uzun, yavaş bir öpücükle ağzımı aldı. Dilinin her darbesi damarlarıma ateş saçıyordu. Sonunda geri çekildiğinde, neredeyse yerde bir su birikintisi halindeydim.

Trace'in gözleri o güzel menekşe renginde parlıyordu. "Dilimde senin tadına ihtiyacım vardı."

Ronan, "Belki artık daha az huysuz bir herif olursun," diye kırptı.

"Hepimiz Leighton'la yatmadan ve geç kaldığımız için ceza almadan gidelim," dedi Dash, fazlasıyla neşeyle.

Başımı eğip kapıya doğru yöneldim. bir şaplak sesi duydum.

"Hey, bu acıttı, Dec," diye tersledi

Dash. "O zaman eşeklik etme," diye karşılık verdi.

"Otobüse binelim çocuklar," diye seslendi Colt, cipin kilitlerine bip sesi çıkararak.

Ön yolcu koltuğuna atladım ve içeri daldım.

Colt sürücü koltuğuna tırmanırken bana meraklı bir bakış gönderdi. "Hepinizden uzaklaşmam gerekiyor. Tehlikelisiniz," diye açıkladım. Bir kahkaha attı. "Öyleyiz."

"Uzun süre saklanamazsın," dedi Ronan, sesinde boğucu bir tehdit vardı.

Titredim, içimde karıncalanmalar başladı. "Lütfen şunu keser misin? Bütün bir gün boyunca nemli külotlara gerçekten ihtiyacım yok."

Ronan kıkırdadı. "Bu sadece eve döndüğümde benim için hazır olacağın anlamına geliyor."

"Tanrı aşkına, lütfen dur," diye yalvardım.

Dash yalın ileri ve sıkılmış benim omuzlar. "Tamam, herkes sakınlaşacak."

bir anda verdim. "Teşekkür ."

Bakışlarım dikiz aynasına kaydı ve kendinden memnun dört sırtış gördüm. "Hepiniz pisliksiniz. Bunun için sizi mavi top cehenneminde bırakmalıyım."

Declan bana ukala bir sırtış fırlattı. "Bu tehdide asla dayanamazsın."

"Her neyse," diye mırıldandım, hıyarın haklı olduğunu biliyordum.

Colt iki şeritli otoyola döndü. "Bugün biraz zor olabilir."

Yüzümü buruşturdum. "Herkes biliyor mu?"

Başını sallayarak onayladı. "Telefonum bütün gece patlıyordu."

Colt'un işaretleri sayesinde insanların bunu bilmesinin ve okulda öğrenmemesinin daha iyi olduğunu tahmin ediyordum. Bana bağlanma işaretinin aksine bunların solacağını söylemişti. Ama onları tekrar tekrar yenilerdi. Öğleden sonramızı hatırlayınca dudaklarım kıvrıldı. Buna hiç aldırmazdım.

Hatıralarımdan sıyrılıp ona baktım. "İnsanlar deli mi?"

Colt'un dudakları inceldi. "Çoğu sadece merak ediyor. Birkaçı da Meclis'in isteklerine karşı gelmenin yanlış olduğunu düşünüyor."

İçimi çektim. İhtiyacım olan son şey daha fazla insanın bana kızmasıydı.

Dash tekrar omuzlarımı sıktı. "Çoğu insan bizim için mutlu. Ve sana hayranlık duyuyor."

Koltuğumda döndüm. "Huşu içinde mi?"

Başını salladı. "Kimse bu kadar geç tezahür eden birini duymamıştır." "Benim bir ucube olduğumu mu düşünecekler?" Tek düşünebildiğim

Meclis'in bana tepkisi.

Trace dişlerini sıktı. "Bağırsaklarını korumak istiyorlarsa hayır."

Declan kıkırdadı. "Bazıları biraz temkinli olabilir ama çoğu senin belalı biri olduğunu düşünüyor."

Ben kesinlikle öyle değildim. Elimdeki en iyi şey rastgele büyü patlamalarıydı.

Colt kampüse döndü. "Merak etmeyin. Bugün merak edecekler ama yarın her şey normale dönecek."

Sözü tanıdık bir nakarat gibiydi. Her gün gözümü dikip bakacağım yeni bir şey oluyordu.

Colt cipi park etti ve hepimiz dışarı çıktık. Sırt çantamı omzuma attım ve okula doğru ilerlerken bakışları görmezden gelmeye çalıştım. Ne yazık ki yolumuza çıkan üç kadını görmezden gelemiyordum.

Chloe'nin vücudu neredeyse öfkeyle titreşiyordu. "Artık onları lekeledin. Onları mahvettin."

Trace bir anda önümdeydi, etrafında mor kıvılcımlar dans ediyordu. "Geri çekil, kaltak. Seninle işimiz bitti. Sanırım fazlasıyla hoşgörülü davrandık ama bu bugün sona eriyor."

Chloe'nin gözleri biraz büyüdü ama sonra nefretle doldu. Gözlerinin altındaki koyu halkaları fark etmeden edemedim ve sanki hastaymış ya da haftalardır uyumamış gibi cildinde neredeyse gri bir renk vardı.

"Bağı koparacaklar," diye hırladı. "Sana demir atmam, seni çiftleştirmem için bana yalvaracaksın. Ne kadar güçlü olduğumu göreceksin ve benim için öleceksin. Ama belki de *seni* geri almayacağım."

"Bize hiç sahip olmadın," diye hırladı Ronan. "Hayalperest kıçının nesi var bilmiyorum ama terapi görüp biraz büyümen gerek."

Chloe'nin gözlerinde bir an mürekkep gibi bir karanlık dolandı ve sonra kayboldu. "Beni geri almak için uğraşmanız gerekecek," diye tersledi ve sonra topuklarının üzerinde dönüp Mimi ve Grace'i de alarak hışımla uzaklaştı.

Declan kaşlarını çattı. "Onda bir terslik var."

Dash ona baktı. "Sanki her zaman yokmuş gibi?"

"Hayır, o haklı," dedi Colt, Chloe'nin ardından bakarak. "Yanlış kokuyor..."

"Ben de kokusunu aldım," diye

onayladı Ronan. "Kara büyü

mü?" Colt sordu.

Dash'in ifadesinde endişe parladı. "Tanrım, umarım öyle değildir. Bu ihtiyacımız olan son şey."

İçimde tedirginlik titreşti. Chloe ve kara büyü mü? Steroidler üzerinde kötülük gibi olurdu.

KOÇ CALHOUN düdüğünü öttürdü ve basketbol maçı gıcırdayarak durdu. "Bugün iyi mücadele ettik. Hepsi bu kadar. Duşa girin."

Saçlarımı yüzümden savurdum. Beden eğitimi dersi sona erdiği için hiç bu kadar rahatlamamıştım. Çocuklarla yaptığım antrenmanlar yüzünden kaslarım zaten ağrıyordu. Spor salonunu da içine katmak yaraya tuz basmak gibiydi.

Öğrenci kalabalığını takip ederek soyunma odasına yöneldim.

Tam kapıya ulaşmıştım ki arkamdan biri bana çarptı.

Chloe önümden hışımla geçerken, "Önüme baksana, pislik," diye hırladı.

İçimi çektim. İkimizi bekleyen bir kanka durumu yoktu ama açıkçası içimden bir yanıt vermek gelmiyordu.

Mimi liderinin peşinden giderken bana ters ters baktı. "Sorun nedir? Dilini kedi mi yuttu?"

Hiçbir duymamış gibi davranarak onu görmezden geldim.

"Tüm toplumumuzu mahvettiğini biliyor, o yüzden ne diyebilir ki?" Grace bana doğru tükürdü.

Ne kadar da acımasız Bettie'ler. Dolabımdan giysilerimi aldım ve duş kabinlerinden birine yöneldim. Mimi'nin daha önce perdeyi sarsarak açmasından sonra çok daha dikkatliydim. Havlumu soyunma alanındaki kancaya asmak yerine kabinde yanımda tuttum.

İnsanlar bana bakarken soyunma odasında fısıltılar dolaşıyordu. Bazıları sadece meraklıydı, bazılarıysa düşmanca. Elimdeki göreve odaklanmaya çalıştım.

Spor salonu bugün son dersteydi, yani bundan sonra eve gidebilirdim. Nefes alabilirim. Belki antrenman turlarına başlamadan önce biraz kestirebilirim.

Bu düşünceyle inledim ve kendimi duşa girmeye zorladım. Saçlarımı yıkamayı düşünmeden hızlıca terden arındım. Suyu kapattıktan havlumu aldım ve hızla kurulandım.

Dışarıdan sesler geliyordu.

"Birinin hepimize bir iyilik yapıp onun işini bitirmesi gerekiyor."

Chloe'nin ses tonunda kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir vahşilik vardı.

"Chloe," diye tısladı Mimi. "Eğer Trace ya da diğer adamlardan biri bunu söylediğini duyarsa, *seni* bitirirler."

"Deneyebilirler," diye tersledi Chloe. "Ama o pislikten ne kadar daha güçlü olduğumu anladıklarında, geri dönmem için bana *yalvaracaklar*."

Mimi ve Grace sessiz kaldılar.

"Bana inanmıyor musun?" diye kırptı.

Grace boğazını temizledi. "Sadece onun tarafından oldukça etkilendiklerini düşünüyorum."

"Gerçeği görecekler, merak etmeyin."

Üniformamı hızla çekerken omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü.

Perdeyi çekiştirerek dolabıma yöneldim.

Üç kızın bakışları beni delip geçti. Sırt çantamı almak için eğildiğimde onların öfkeli sıcaklığını hissedebiliyordum. Doğrulduğumda Mimi doğrudan göğsüme bakıyordu.

Hızla aşağıya bakarken içimi bir panik ateşi sardı. Bluzumun birkaç düğmesi açıktı ama neyse ki Anka kuşu işareti görünmüyordu.

Mimi çenesini dışarı çıkardı. "Şimdi hepsinin seni parçalamasına izin mi veriyorsun?"

Bir nefes verdim. Colt'un markalarına bakıyordu. Ona sıırıttım. "Bütün gün ve bütün gece."

"İğrenç," diye tısladı Grace.

Sadece daha geniş gülümsedim. "Çok mu kıskandın?"

Sırt çantamı omzuma attım ve soyunma odasından çıktım.

Trace ve Colt hemen dışarıda bekliyorlardı. Trace bir anda üzerime atladı, yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni derinden öptü. "Seni çok özledim," diye homurdandı.

Ağzım onun kine doğru kıvrıldı. "Özlenmeyi seviyorum."

Kıçımı avuçladı, sıkı. "Bana ne kadar olduğunu sonra gösterirsin."

İçimden kaçan kıkırdamaya engel olamadım.

Colt, "Seni koridora götürmeden önce buradan çıkalım," diye mırıldandı.

"Okul saatlerini en iyi şekilde düşünüyorum," diye karşılık verdi Trace ve bir kolunu omuzlarıma atarak beni koridorun sonuna doğru yönlendirdi.

"Spor salonu nasıldı?" Colt biz yürürken sordu.

Ne bilmek istediğini biliyordum. Korkunç üçlünün bana nasıl davrandığını.

Dudağımın kenarını kaşıyordum. "İyiydi."

Trace gürleyen bir hırıltı çıkardı. "Sürtükler."

"O kadar da kötü değildi," diye karşı çıktım. "Kafalarını patlatmak eğlenceli bir şey."

Colt beklediğim gibi gülmedi. "Ona neler olduğunu öğrenene kadar Chloe'nin yanında dikkatli olmanı istiyorum."

Omuz silktim. "Tamam ama her zamanki gibi acımasız bir kız gibi görünüyor. Belki biraz daha ."

Colt bir an sessiz kaldı ve sonra başını salladı.

Diğerlerinin beklediği SUV'a doğru yol aldık.

Declan aracı itti ve beni Trace'in elinden çekip . "Hey," diye itiraz etti Trace.

"Benim sıram," dedi Declan. "Onu İngilizceden beri görmedim."

Elini saçlarıma arasına soktu ve başımı geriye doğru çekti. Ağzı, beni ne kadar özlediğini gösteren muhtaç bir öpücükle benimkiyle buluştu.

"Tadın cennet gibi," diye fısıldadı dudaklarıma.

"Neredeyse dondurma kadar iyisin," diye mırıldandım.

Declan kıkırdadı. "Birden canım dondurma çekti." Midem guruldarken gözlerim parladı.

Dash güldü ve şakağımı öptü. "Eve gittiğimizde biraz yaparız."

"Buna itiraz edecek değilim," dedim.

Cipe doluştuk ama koltuklarımıza oturur oturmaz Ronan beni kucağına çekti.

Yüzünü boynuma dayayıp derin bir nefes aldığı anda şaşkınlıkla ciyakladım. Bir elimi göğsüne bastırdım. "Hey. İyi misin?"

Boğazıma doğru başını salladı. "Ejderham görüş alanımızdan çıkmadan hoşlanmıyor."

İçimde bir tedirginlik titreşimi belirdi. "Acıyor mu?" "Güneş ışığı ve güller değil."

Gömleğinin üstteki birkaç düğmesini açtım ve elimi içine kaydardım. Kalbi sabit bir ritimle avucuma çarpıyordu. "Özür dilerim."

"Senin suçun değil," diye homurdandı Ronan. "Hâlâ acı çekmenden hoşlanmıyorum."

Colt park yerinden çıkarken, "Eş bağının oturması için bir şansımız olduğunda daha kolay olacak," dedi.

Dash arka koltuktan öne doğru eğildi. "Ve bir kez çapa bağladığımızda daha da fazlası."

Ama The Assembly'nin istediği olsaydı, asla bir bağ kuramayabilirdik. "Hepimizin doğaüstü yönleri var," diye açıkladı Trace. "Onlar ekstra şu anda bölgesel. Sizinle mümkün olduğunca çok temas kurmaya ihtiyaçları var."

Bunu anlayabiliyordum. Tüm erkeklere karşı çok güçlü bir çekim hissediyordum. Herhangi birini görmeden çok uzun süre geçirsem, göğsüm ağrımaya başlardı.

"Bu genellikle ne kadar sürer?" Ben sordum.

Colt eve doğru dönerken omuz silkti. "Genellikle birkaç ay."

"Vay canına," diye mırıldandım.

Ronan boynuma sokuldu. "Sana yakın olmak umurumda değil." Sırıttım. "Benim de yok."

"Ne oluyor lan?" Trace hırladı.

Kapıda duran figürü gördüğümde başım havaya kalktı.
Declan kısık bir hırıltı çıkardı. "Babamın burada ne işi var?"

PATRICK'in heybetli formu kapıların önünde belirdi ve yanında iki muhafızla birlikte durdu. Colt'un güvenliği toplanmıştı, Louis öfkeyle ejderhaların aracı olduğunu tahmin ettiğim şeyi işaret ediyordu.

Bir muhafız Colt'un camını sırada ona doğru ilerledi. "Ne haltlar dönüyor burada?" Colt havladı.

Genç muhafız yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim efendim. Bir dakika önce ortaya çıktı ve gitmeyi reddetti. Biz de sizi aramak üzereydik."

Colt nefesinin altında bir küfür mırıldandı ve aracı kapattı. "Leighton'la kal."

Hiçbirimizin cevap vermesine fırsat kalmadan cipten çıkmıştı. Trace de hemen onu takip etti, bir şeyler mırıldanarak Colt oraya yalnız gider.

Kapıya doğru kaydım ama Ronan beni kolumdan yakaladı. "Yapma," diye uyardı.

Dirseğimi nazikçe çekerek kurtardım. "Burada hiçbir şey yapmayacak. Çok fazla şahit var. Ve ona korkmadığımı göstermem gerek."

Patrick O'Conner bir zorbaydı. Ve bir zorbayı, sizi hiç etkilememiş gibi davranmaktan daha fazla kızdıran çok az şey vardı.

Mandalı çektim ve kapıyı açtım.

Colt'un ve Trace'in bakışları anında bana yöneldi, ikisi de sinirlendi. Sadece gülümsedim, o kaygısız kayıtsızlık maskesini taktım. A

bir koşuşturma sesi geldi ve diğer adamların Escalade'den çıktıklarını anladım.

"Burada ne yapıyorsun?" Declan sordu.

Sesinin tonunda bir şeyler vardı. Bu kadar az kelimeyle çok fazla duygu taşıyordu. Öfke, acı, soğuk bir kopuş. Ses göğsümü ağrıttı.

Patrick'in gri bakışlarında öfke titreşti. "Oğlum burada."

Declan'ın yanağındaki bir kas çılgınca kasıldı. "Senin bir oğlun yok."

O gümüş parlıyordu. "Yalanların ve yarı yalanların seni etkilemesine izin verme.

gerçekler."

"Burada sadece bir yalancı var ve ben ona bakıyorum," diye karşılık verdi Declan.

"Son zamanlarda çok şey yaşadığını bildiğim için bunu görmezden geleceğim. Bir daha bu kadar yüce gönüllü olmayacağım," diye Patrick.

Ama sözlerinin altındaki gerçeği görebiliyordum. Patrick'in eline fırsat geçerse Declan'a küstahlığını detecekti.

Ronan kardeşinin yanına gitti, omuzları birbirine değiyordu. Bu manzara göğsümde farklı bir ağrının kök salmasına neden oldu. Acı veren bir rahatlama. İkiizler birbirlerini yeniden bulmuşlardı. Birbirlerinin arkasını kolluyorlardı.

Patrick o kadar memnun değildi. Kontrolünü kaybetmemek için çırpınırken nefes alış verişi dzensizleşti.

Sağındaki muhafız hafifçe kıpırdandı. Yüz ifadesinde bir şey parladı. Rahatlama mı? Mutluluk mu? O kadar çabuk kayboldu ki emin olamadım, yerini iri yarı sarışın adamı korkunç gösteren boş bir maske aldı.

Patrick'in elleri iki yanında kenetlendi. "Farklılıklarımızı geride bırakmak istedim."

Colt kaşlarını kaldırdı. "Peki neden?"

Ejderha kralı sırttı ama sanki yüz kasları bu hareketi nasıl yapacağını hatırlamıyormuş gibi biraz dengesiz görünüyordu. "Topluluğumuzun bir bütün olarak çalışması önemli. Gölge iblis saldırılarının artmasıyla birlikte risk altında olan çok fazla şey var."

Dişlerinden katran damlayan canavarı hatırlayınca içimden bir ürperti geçti.

Colt'un gözleri sertleşti, bir alfa enerjisi dalgası tüm tavrını değiştirdi. "Biz her zaman birlikte çalışmak istedik. Klan ittifaklarına tam olarak katılmakta tereddüt eden sizdiniz."

Kaşlarımı çatarak ağzımı kapattım. Bunu hiç duymamıştım. Tek bildiğim, çoğunlukla barışı koruyan bir antlaşmanın yürürlükte olduğuydu.

"Son birkaç yılda öldürülen liderlerle ilgili yaşananlar göz önüne alındığında, tereddütlü olduğum için beni suçlayabilir misiniz?"

"Hayır," diye yanıtladı Colt. "Ama size neyin değiştiğini sorabilirim."

Patrick'in bakışları bana kaydı, beni tedirgin eden bir temkinlilik vardı. "O kıza ihtiyacımız olabilir. Belki de hepinizi bir arada tutacak kişi odur."

Ronan alay etti. "Daha dün aramızdaki bağın koparılmasını talep ediyor, bizi cezalandırıyordun."

Patrick'in çenesi ileri geri hareket etti. "Meclis'in isteklerine karşı gelmenin yanlış olduğunu düşünüyorum *ama* çok aceleci konuşmuş olabileceğimin de farkındayım."

Dash yanıma yaklaştı, dudakları kulağımda geziniyordu. "Senden korkuyor."

Gözlerim parladı ama Dash'in ne demek istediğini anladım. Patrick'in bana karşı savunma pozisyonu alıştı. Gözleri sürekli bana doğru kayıyordu. Korumalarının yanında olması.

Patrick yutkundu, adem elması sallanıyordu. "Ben daha derin bir ittifak öneriyorum. Kimsenin karşı adım atmaya cesaret edemeyeceği bir güç olmamızı sağlayacak bir ittifak."

Declan konuşmak için ağzını açtı ama Colt ona hızlıca bir bakış attı.

"Bu ittifak neyi gerektiriyor?" Colt sordu.

"İyi günde kötü günde yardım," diye başladı Patrick. "Eğer bize karşı harekete geçilirse, diğerimiz için silaha sarılma sözü."

"İşte " diye fısıldadı Dash.

"Hayır." Colt'un sesi yüksek ya da özellikle sert değildi ama tartışmaya yer bırakmayan bir kesinlik vardı. Ve kararını açıklayarak yumuşatmadı.

Patrick'in boğazında bir kızarıklık belirdi. "Sana ne teklif farkında mısın? Benim ordum tüm klanların en büyüğüdür. En çok

güçlü."

Ronan'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Eğer durum gerçekten böyleyse, o zaman neden buradasın, tek bir cılız bağla ittifak istiyorsun?"

"Barış getirmeye çalışıyordum," diye Patrick.

Declan kıkırdadı ama çirkin bir tonu vardı. "Elbette öyleydin. Hayatın boyunca başkalarının iyiliği için tek bir şey bile yapmadın."

"Bu sana son uyarım *evlat*. Benimle nasıl konuştuğuna dikkat et."

Declan babasına dik dik baktı. "Gücünü kaybettin Patrick. Artık benim üzerimde bir hakimiyetin yok. Ben gerçek ailemi buldum ve onlar bana sadece birkaç ay içinde senin bana bir ömür boyu verdiğinden daha fazlasını verdiler."

Patrick ileri atıldı ama Trace yoluna mor bir ateş topu fırlatarak Patrick'in geri çekilmesine neden oldu.

"Dikkatli ol kertenkele kral," diye uyardı Trace.

Gümüş ateş Patrick'in ellerini ve kollarını sardı.

"Kimin toprağında durduğunuzu unutmayın," diye hırladı Colt. "Bana ya da bağlılığımıza karşı bir hamle yaparsanız, üzerinize cehennem ateşi yağdırırız. Çünkü gerçekten de bizim yanımızda duracak ittifaklarımız var."

Patrick ona ters ters baktı. "Buna pişman olacaksın." Colt omuz silkti. "Şüpheliyim."

Patrick'in yüz ifadesinde daha önce hiç görmediğim bir öfke belirdi. "Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok. Ama öğreneceksin. Ve merhamet için yalvardığında, sana bu anı hatırlatacağım."

ÇOCUKLAR SINIRLI OLMANIN ÖTESİNDEYDİ. Volta atıyor, birbirlerini tersliyorlardı. Suçluluk duygusunun Declan'ı ele geçirdiğini söyleyebilirdim. Karanlığa bürünmüştü. Huysuz ve soğuk.

Bunları hafifletmek için kendimi çaresiz hissediyordum ama Patrick O'Conner'ın bağırsaklarını deşmek için yanıp tutuşuyordum.

Bir tabak keki mutfak adasına fırlattım.

Baldwin kaşlarını bana doğru kaldırdı. "O lezzetli yaratıklar sana ne yaptı?"

"Hiçbir şey," diye .

"Cherub," diye mırıldandı, eliyle bir hareket yaptı. "Dışarı

o.

"İçimi çektim, tezgâha yaslandım. "Bunu düzeltemem."

Baldwin'in kaşları birbirine yaklaştı.

"Patrick hepsini birbirinin boğazına sarmış durumda. Ya da en azından iki

saniyeler kaldı. Aptalca ama çikolatanın yardımcı olabileceğini düşündüm."

Brownie'nin sihirli bir şekilde her şeyi iyileştireceğini düşünmek bana inanılmaz derecede çocukça geliyordu. Ama o anda verecek başka bir şeyim yoktu.

Baldwin'in ifadesi yumuşadı. "Son zamanlarda hepiniz çok günler geçirdiniz."

"Az bile," diye mırıldandım.

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "İhtiyacınız olan şey biraz eğlence. Bir geceliğine umursamaz gençler olmak için bir şans."

Dudaklarım seğıirdi. "Bir kulübe gizlice girip kafayı bulmaya çalışmamız gerektiğini mi söylüyorsun?"

Baldwin kıkırdadı. "Koruyucunuz olarak bu tür davranışlara göz yumamam. Ama biraz eğlenmen gerektiğini düşünüyorum. Bu ev devasa bir oyun alanı gibi. Eminim hepinizi bir akşam boyunca eğlendirecek, karşılaştığınız daha zor şeylerden uzaklaştıracak bir şeyler bulabilirsiniz."

Bir süre onu inceledim, zihnim dönüp duruyordu. Çocukların biraz eğlenceye ihtiyacı vardı. Biraz stres atmak için güvenli bir yol. Aklıma bir fikir geldi ve sıırttım.

Kollarımı Baldwin'e dolayarak yanağından öpmek için uzandım. "Sen bir dahisin."

Güldü. "Deniyorum. Şimdi odama gidiyorum, böylece başını ne tür bir belaya görmeyeceğim."

"Muhtemelen iyi bir fikir," diye şarkı söyleyerek oturma odasına doğru yöneldim.

Çocuklar her zamanki mekânları olan salona bile gidememişlerdi. Çok . Mekâna girdiğim anda enerjideki değişimi hissettim.

Kimse konuşmuyordu. Hepsinin yüzünde fırtına bulutları toplanmış gibiydi. Ama bunun beni caydırmasına izin vermedim.

Derin bir nefes aldım ve boğazımı temizledim. Beş çift göz bana kaydı. "Bence bir havuz partisi vermeliyiz."

Hepsi gözlerini kırptırdı.

Colt iç çekti. "Bu gece hiçbirimizin havasında olduğunu sanmıyorum. Belki yarın."

"Bu gece tam da ihtiyacımız olan gece," diye nazikçe karşı çıktım. Ronan başını salladı. "Patrick'in bokunu halletmemiz gerek."

"Ama sen bununla başa çıkamıyorsun," diye geri ittim. "Şu anda yapabileceğimiz hiçbir şey yok-"

"Olası saldırı yolları hakkında konuşabiliriz," diye kestirip attı Declan.

Ses tonundaki ısırik canımı yaktı ama acının kök izin vermemeye çalıştım. Bunun yerine dönüp odadan çıktım ve merdivenleri tırmandım. Ama pes etmiyordum.

Koşarak odama gittim, dolabıma yönelmeden önce Briar'ı kaşımak için durdum. Mayolarla dolu hızlıca karıştırdım. İçlerinden en dar bikiniyi çıkarırken yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Tenimin bu kadar büyük bir kısmını sergileme fikri içimde bir huzursuzluk yarattı. Beni korkutmalarına izin vermeyerek küçük kumaş parçalarına dik dik baktım. Kıyafetlerimi hızla ve bikiniyi çektim. Alt kısımları daha çok popo ipine benziyordu ama şok değeri istiyordum. Bu bana bunu sağlayacaktı.

Dolaptan dışarı adımımı attığımda, Briar sanki *"Ne oluyor lan?"* der gibi boğuk bir miyavlama çıkardı.

"Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir," dedim ona ve kapıya yöneldim.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra merdivenlerden inip oturma odasına doğru ilerledim.

Sessiz ama öfkeli sesler mekandan dışarı taşıyordu. Ama odaya adımımı attığım anda tüm sesler kesildi.

Geniş bir gülümsemeye zorladım. "Ben yüzmeye gidiyorum. Eğer hepiniz bir akşamlığına kara kara düşünmekten vazgeçmek isterseniz, bana katılabilirsiniz."

Verandaya ve havuza açılan arka kapıya doğru ilerledim. Karanlık çökmüştü ama suyu aydınlatan ışıklar mükemmel bir parıltı yayıyordu.

Trace beni yakalamak için elini uzattı ama Dash'in kendini savunma dersleri devreye girdi ve ondan kıl payı kurtuldum.

"Bundan daha hızlı olmak zorundayım," diye seslendim ve arka kapıdan çıkıp doğruca suya koştum.

Koşarken soğuk hava tenimi ısırdı, arkamdan bağırışlar geliyordu. Yine de yavaşlamadım. Menzile girer girmez yüzeye doğru daldım.

Su mutluluk verici derecede sıcaktı ve suya daldığım anda beni sarmaladı. Su yüzeyinden havaya çıktığımda beş bakışla karşılaştım.

Kendimi tutamadım, güldüm. "Hepiniz limon emmiş gibi görünüyorsunuz."

Dash'in mavi gözleri gözlüklerinin arkasından parladı. Uzandı ve yavaşça gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Sanırım küçük fingirdemize bir ders vermenin zamanı geldi, değil mi?"

Karnım en iyi şekilde şişerken ağzım kurudu.

Ronan, "Bana kesinlikle biraz ceza verilmesi gerekiyormuş gibi geliyor," diye aynı fikirdeydi.

Dash gözlüklerini çıkarıp şezlonga bıraktı. İşte o zaman başımın belada olabileceğini anladım.

"Ne yap sen Düşün, Pzt Coeur? Öyle mi sen hazır için Bize sataşmanın cezası mı?"

Tek bir cevap vardı. "Evet."

Adamların hepsi o kadar hızlı hareket ediyordu ki, insan figürlerinden çok bulanıktılar. Birbiri ardına sıçrama sesleri duyuldu. Kaçmalıydım ya da yüzmeliydim ama kendimi şehvetin sisine kaptırmıştım.

Yüzeyin altından bir el bileğimi kavradı ve suyun altına çekilirken ciyakladım.

Biri su yüzüne çıktı ve bir çift kol belime dolanarak beni sert bir bedene doğru çekti. "Mon Coeur," diye hırladı Dash, siki kıcımda sertleşiyordu. "Saf günah gibi görünüyorsun."

Colt'un aç bakışları vücudumu taradı. "Son bikiniden nefret etmiştin. Bu, onu bir parka gibi gösteriyor."

Yanaklarım kızardı. "Kara kara düşünmekten için bir şeye ihtiyacım vardı."

Declan suyun içinde ilerleyerek benim alanıma girdi. "Broody, ha?"

Bakışları göğsüme indiğinde başımı salladım. "Kestirmeyen bebekler gibi."

Ronan kıkırdadı. "Bunu ödeyeceksin, Firecracker."

Declan bikinimin üstünü tutan bağın izini sürdü. Parmağı tüylerimi diken diken etti. Sadece basit bir dokunuş ve vücudum daha fazlası için yalvarmaya başlamıştı bile.

Parmakları dışarı çıktı ve kravatu çekiştirdi. Kumaş düştü ve Dash onu gövdemin etrafında tutan ipi çekti.

Ronan alçak sesle, "Çok daha iyi, kardeşim," diye homurdandı.

Declan'ın başparmağı meme ucumun etrafında dolaştı. "Tüm bu güzelliği saklamak israf gibi görünüyor."

Dash'in eli vücudumdan aşağıya, bacaklarımın arasına doğru kayarak beni kavradı.

Dudaklarımdan bir soluk çıktı ve içgüdüsel olarak sırtım kavislendi, dokunuşlarından daha fazlasını aradım.

Dash, "Bizim kız açgözlü," diye mırıldandı.

"Açgözlülük tam da onu istediğimiz şey," dedi Colt, sesine hırıltılı bir ton katarak.

Etrafımdaki erkeklere bakarken gözlerim kapandı. Her birinin farklı ifadeleri vardı ama hepsi de tam bir arzu vaat ediyordu.

Sadece Trace bir adım geride, çemberin biraz kalmıştı. Ama bakışları lazer gibi bana odaklanmıştı.

"Trace," diye nefes aldım.

Mor kıvılcımlar etrafımızdaki suyu aydınlattı ve çocuklar inledi. Büyünün gücü bir saniye sonra beni vurdu.

Saf şehvet. Çaresiz ihtiyaç.

Derim alevler içinde kalmıştı. Kıvılcımlar kaslarımın ve sinirlerimin arasında dans ediyordu. Varlığımın her parçası hazırolda duruyordu.

"Çok tehlikeli," diye Trace.

Nefes almakta zorlandım. "Asla çok tehlikeli değilsin."

Declan yana kayarak Trace'e yer açıp onu karşılarken gözleri parladı.

Trace bir an durakladı. Sonra iki. Ama sonunda öne doğru kaydı. Dudakları köşesinden boynuma doğru süzüldü. Yaladı ve emdi. Her teması tenimi dağılıyordu ve arkasında izler bıraktığını biliyordum.

Trace'le ilgili her şey zevk ve acının hassas bir dengesiydi. Ama bu sadece vücudumda dolaşan her hissi daha da artırıyordu.

"Bana nasıl hissettirdiğini söyle," diye hırladı Dash.

Beynimin içinde bulunduğu puslu ortamda kelimeler bulmakta zorlandım. "Sanki gibi, en iyi şekilde."

Colt kıkırdadı. "Incubi zehri."

Bunun üzerine gözlerim parladı ama Trace durmadı. Aşağı baktığımda tenimde mor girdaplar belirdi. Trace'in izleri. İyileşene kadar yanımda taşıyacağım izler.

Onun kanıtlarını yanımda taşıyacağımı bilmek beni daha da yükseltti. Kalçalarım Dash'in eline karşı sallandı.

Cık cık diye bir ses çıkardı. "Kötü davrandın. Gelmen için sana yalvaracağız. Ve ancak gerçekten ikna olursan seni serbest bırakacağız."

Yumuşak bir inilti çıkardım ve Dash bir anda hareket etti. Bir saniye sonra sudan çıkarıldım ve havuzun kenarına bırakıldım.

Dışarısı bu kadar soğukken iliklerime kadar donmuş olmalıydım ama yine de yanıyormuş gibi hissediyordum. Hâlâ etrafımızda dönen şeyin Trace'in büyüü olduğunu fark ettim.

Kafamı toplamaya fırsat adamlar hareket etmişti. Colt ellerimi başımın üzerine çekti ve bikini üstümü bileklerime doladı. "Çok güzel," diye homurdandı. "Ziyafet için göğüslerini nasıl yukarı kaldırdığına bak."

Ronan başını eğerek meme ucumu derinlemesine emdi.

Vücudum sarsılırken sırtım kamburlaşarak haykırdım.

Dört parmağımla bacağıma acı bir tokat attım. Dash'in mavi bakışları parladı. "Sakin ol, Mon Coeur. Bize ne kadar iyi bir kız olabileceğini göster."

Kontrol için mücadele ederken nefeslerim hızlıca kesiliyordu. İçimdeki her şey kıvranmak ve bükülmek istiyordu, daha fazla temas aramak, nabız gibi atan ihtiyaçtan kurtulmak istiyordu.

Declan bir parmağını boynumda, göğüslerimin arasında ve göbeğimin üzerinde gezdirdi. "Şu mücadeleye bak. İtaat etmek için savaşıyor."

Trace havuzdan atlarken su sıçradı. "Hiç bu kadar muhteşem bir savaş görmemiştim."

Hareket etmemek için yanağımın iç kısmını ısırdım.

Dash uzanıp bikini altımın bağlarını çekiştirirken kıkırdadı. Bir saniye sonra, çimlere doğru uçuyorlardı.

Bacaklarımı iterek açtı, aralarına yerleşti, hâlâ suyun içindeydi. "Şimdiden parlıyor. Ne kadar güzel bir amcık."

Göbeğim kasıldı.

"Kızımız güzel olmayı seviyor. Söylesene Mon Coeur, sen de sikilmekten hoşlanıyor musun?"

"Evet," diye nefes aldım, bana acımaları ve bu ağrıya son vermeleri için dua ettim.

"Yalvarmaya hazır mısın?" Dash itti.

"Lütfen." Sesimde bir çaresizlik vardı ama umurumda bile değildi. Bana istediğimi vermeleri için kendimi ateşe verebilirdim.

"Bizimle alay ettiğin için üzgün müsün?" Gözlerim parladı.

Dash kıkırdadı. "Sanırım bu hayır demek."

Parmaklarını içime soktu ve ben hem rahatlama hem de şaşkınlıkla haykırdım. Ellerimi hareket ettirmeye çalıştım ama Trace bir bacağımı, Ronan da diğerini kavradığı için Colt beni sıkıca tuttu. Kapana kısılmıştım. Tamamen hareket edemiyordum. Ve bu sadece her şeyi daha da artırdı.

Dash'in parmakları içimde kıvrılırken saçma sapan şeyler mırıldandım. Declan başını eğdi ve meme ucumu ağzına aldı, dişleri tepe noktasını sıyırdı.

İnsandan çok hayvana benzeyen bir ses çıkardım.

Dash'in bakışları Trace'e kaydı. "Sana ihtiyacı var."

Bir an tereddüt ettim ve sonra Trace'in başı eğildi. Dili klitorisimde gezindi ve ben etrafımdaki her şeyi unuttum. Şehvet içimden geçerken vücudum sarsıldı. Dash bir parmak daha ekledi, dördü de beni acı noktasına kadar gerdi. Sadece daha fazlasını istiyordum.

Colt ağzıma girerken ben de onların bakışı altında kıvrandım. Etrafımızda mor kıvılcımlar uçuşuyordu ve sanki Trace'in içime akıttığı sihirle hepsinin aletlerini okşuyormuşum gibi adamların vücutlarının tepki verdiğini hissedebiliyordum.

Dash'in parmakları kıvrıldı, Trace klitorisimi sertçe emerken G noktama sertçe bastırdı. Colt dudağımı ısırırken Ronan ve Declan aynı anda göğüslerimi ısırıldı.

Parçalandım ve etrafımızda bir ışık patlaması oldu. Her bir adam serbest kalırken gırtlaktan bir inilti çıkardı. Orgazmlarının enerjisi aktı ve bedenimi yeni bir his dalgasıyla sarstı.

Kendime geldiğimde nefes almak için mücadele ettim.

Colt kravatı bileklerimden çekerek çıkardı ve kanı ellerime geri sürdü.

Dash kasık kemiğimin üzerine bir öpücük kondurdu. "Çok güzel."

Ronan kıkırdadı. "Sanırım havuz evinde sigortayı attırdı."

Bakışlarım tüm ışıkların söndüğü binaya kaydı. "Ben yapmadım."

Declan beni kollarının arasına aldı. "İyidir."

Declan beni ayağa kaldırırken Trace havuz malzemelerinden benim için bir bornoz aldı. Trace yumuşak pamuğu üzerime sararken bacaklarım titredi. "İyi misin?"

Sertçe yutkundum ve başımı salladım.

"Bu..." "Akıllara durgunluk veren mi?" Declan yanıtladı.

Kıkırdadım, çocuklar kıyafetlerini giyerken bornozumu daha sıkı çektim, soğuk hava içeri yerleşti. "Bunun için iyi bir terim."

Colt şakağıma bir öpücük kondurdu. "Haklıydın; buna ihtiyacımız vardı."

İçime yeni bir sıcaklık yayıldı. Ama bir siren sesi havayı delip geçince durdu.

Colt sarsıldı uzakta itibaren Ben,onun vücut gidiyor Sert.
"Gölge iblisler."

O KADAR HIZLI HAREKET ETTİLER ki çoğu sadece bir hareket bulanıklığından ibaretti. Colt'un vücudu, insan formu yerini bir kurda bırakmadan önce titredi. Declan ve Ronan çimenlerin üzerine koştular, hareket ettikçe şekil değiştirdiler. Devasa siyah ve beyaz ejderhalar havada daireler çizerek uçmaya başladı. Trace'in elleri ve kolları mor ateşle çevrelenmişti. Ve Dash tanımadığım bir dilde ilahi söylemeye başladı.

"Neler oluyor?" Trace, Dash ve Colt etrafımda bir çember oluştururken sesimdeki hafif titremeyi gizleyemedim.

Trace'in vücudu öfkeyle titredi. "Eğer bir gölge iblis saldırısı olursa alarmımız var."

Gördüğüm tek gölge iblisin anıları zihnimde dalgalandı ve içimi bir ürperti kapladı. Sonra Colt'un yaralandığı, neredeyse ölmek üzere olduğu anılar geldi.

"Kaç tane?" Fısıldadım.

"Bilmiyoruz," diye Trace.

Onları o zaman gördüm. En az bir düzine, evin etrafında dönüyorlardı. Hareket ediyorlardı ama sanki yerin hemen üstünde süzülüyorlardı. Uzuvarı vardı ama o uzuvlar hareket etmiyordu. Yürümüyorlardı. Süzülüyorlardı.

Ama hareketin kendisi doğal değildi. Varlıkları ince bir dumandı ama daha kalındı ve arkalarında karanlık bir iz bıraktılar.

"Oh, Tanrım," diye mırıldandım.

Trace küfrederken Colt kısık bir hırıltı çıkardı.

Havadan püsküren altın ateş gölge iblislerinden birine çarptı. Yaratık alevler içinde kalırken korkunç, insanlık dışı bir çığlık duyuldu.

Bir başka gölge iblisi elini kaldırdı ve siyah katran benzeri bir maddeden oluşan bir ok havaya fırladı. Ronan eğilip kıvrılarak akıntıyı kıl payı kaçırdı.

Başka bir yaratık Declan'a nişan aldığı anda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ama o çok hızlıydı, gölge iblisin yönüne gümüşi buz ateşi gönderdi. Ama iblis saldırıyı engelledi.

Diğerleri o ürkütücü süzülüşleriyle bize doğru ilerlediler.

"Ne yapacağız?" Homurdandım.

"Biz savaşıyoruz," diye homurdandı Trace. "Ve eğer bize bir şey olursa, kaçarsınız."

Midem bulandı. Bana en çok ihtiyaç duydukları anda onları terk edeceğimi düşündüyse, şoka girmişti. Ama şimdi onunla tartışmayacaktım. Bunun yerine, içimin derinliklerinde o düğümlemiş büyü yumağını, tüm adamlarıma hediyesi olan renkli iplikleri aradım. Altın bir ipliği çekiştirdim ve avuçlarımda bir ateş topu toplandı.

Dash'in bakışları bana kaydı ve gözleri büyüdü. "Dikkatli ol." "Biliyorum. Ama bir şeyler yapmalıyım."

Başını salladı. İşte o zaman tamamen mahvoldüğümüzü düşündüklerini fark . Eğer , Dash bana pervasız büyülerimi bir kenara bırakmamı söylerdi.

Bir gölge iblisi ileri atılarak Colt'a doğru bir hamle yaptı. Ama Colt yaratık daha bir adım bile atmadan hamleyi gördü. Kurt havaya sıçradı ve dişlerini gölge iblisin boynuna geçirdi.

Yaratık acı içinde çığlık attı, sesi o kadar tiz ve çaresizdi ki sanki kulak zarımı patlatacakmış gibi geldi.

Trace serbest mor ateş akıntıları bıraktı. Bir iblisi yere serdi ama diğerleri saldırısını o iğrenç katran benzeri maddeyle engelledi. Bu da neydi böyle?

Dash zikretti ve yeşil bir duman ibislere doğru ilerleyerek yerde kaymaya başladı. İblislerden birini yakaladı, aşağı çekti ve boğdu.

Başka bir gölge iblis ağzını açtı ve üfledi. Siyah bir duman yeşili hedef aldı ve onu tüketti.

Dash küfretti. "Muhafızlar hangi cehennemde?"

Midemde bir çukur oluştu. Eğer burada değillerse, daha fazla gölge iblisle savaşıyor olmalıydılar.

İki yaratık ileri fırladı, Trace'e doğru gidiyorlardı. O birine nişan aldı, ben de ikincisine ateş topumu fırlattım. Nişancılığım pek iyi değildi ama iblisin omzuna isabet etti.

Hırlayarak bana doğru baktı. Ağzı korkunç bir gülümsemeyle kıvrıldı ve katran damlayan dişlerini ortaya çıkardı. "Küçük Anka Kuşu. Çok lezzetli olacaksın."

Panik beni ele geçirirken çenem gevşedi. Bu canavar nereden biliyordu?

O kadar hızlı hareket etti ki daha fazla büyü yapma şansım olmadı. Bana doğru hamle yaparken çığlık attım. Ama Dash'in kendini savunma dersleri aklıma geldi. Bir tekme attım ve yaratık bir adım geriye sendeledi.

Ronan'ın ihtiyacı olan tek şey buydu. Gökyüzünden fırlayan altın ateş canavarı yuttu.

Önümde kıvranıyor, elleri uzanıyor, beni yakalamaya çalışıyordu. Kokudan boğazıma safra kaçtı. Çürümüş et ve daha karanlık bir şeyin karışımı.

İki gölge iblis intikam almak için Ronan'a saldırdı ve katranı gökyüzüne fırlattı. Ronan eğildi ve yuvarlandı ama kanadı isabet aldı. Acı içinde uludu ve ben de göğsümde bir yere isabet ettiğini hissederek .

Declan kardeşinin altına girerek Ronan tekrar havada dengede durana kadar onun ağırlığını aldı.

İblisler ikisine de nişan almaya çalıştı ama Trace'in mor ateşi önce birini sonra da diğerini öldürdü.

Gözüme bir hareket ilişti ve panik göğsüme yayıldı. "Dash! Dikkat et!"

bile görmemiştim. Altı gölge iblisten oluşan bir grup daha evin karşı tarafına geçmişti. Ama çoktan Dash'in peşine düşmüşlerdi.

Biri dişlerini Dash'in omzuna geçirdiğinde çığlık attım ve o yere düştü.

GÖLGE ŞEYTANLAR bir saniyeden kısa bir süre içinde Dash'in üzerine karanlık ve şeytani bir yığın halinde yığıldılar. Düşmüş bir geyikle ziyafet çeken yırtıcı hayvanlar gibi onu kapladılar.

Sanki zihnimden önce bedenim tepki vermişti. Çığlık attım, enerji yükselirken ellerimi dışarı doğru ittim. Avuçlarımdan bir renk karışımı fışkırdı. Adamların bana bahsettiği tüm büyüler ve bunların arasına karışmış başka türler de vardı.

İleriye doğru fırladı ve her bir gölge iblisine çarptı. Canlı canlı yanarken o korkunç çığlığı atarak Dash'in üzerinden uçtular.

Umurumda değildi. Gözlerim sadece Dash'i görüyordu. Düşmüş haline doğru koştum, savaş arkamda şiddetlenirken üzerine çöktüm.

Her yerde ısırık izleri vardı. Vücudunun her yerinde. Delinme yaraları çoktan çürüyerek siyaha dönmüştü. Daha fazla acı çekmesine neden olmak istemediğim için ellerimi üzerinde gezdirdim.

Dash'in gözleri benimkilerle buluştuğunda göğsü nefes nefese inip kalkıyordu. "Seni sonsuza dek seviyorum, Mon Coeur."

Gözlerim yaşlarla doldu, yanaklarımdan aşağıya ve onun vücuduna döküldü. Elini kavradım. "konuşma. Seni iyileştireceğiz."

Ağzı kararsız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hayatımın en büyük hediyesi, seni sevmek."

Gözyaşları daha hızlı akıyor, hıçkırıklar bedenimi sarıyordu. "Kes ."

Ne yapacağımı ya da nasıl yardım edeceğimi bilmeden elini daha sıkı kavradım. Kendimi hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemiştim. Beni bu dünyadan uzak tuttuğu için Maryanne'e lanet ettim. O olmasaydı, belki Dash'e nasıl yardım edeceğimi bilirdim.

Arkamda ayak sesleri duyuldu ve kafamı kaldırdım, elimde ne Dash'i savunmaya hazırdım. Ama gelenler çocuklardı. Savaşıkları gölge iblisler ortadan kaybolmuştu. Bu yaratıkların öldürüldüklerinde, arkalarında sadece o iğrenç katranın bir kısmını bırakarak yok olduklarını fark ettim.

Yüz ifadeleri tamamen harap olmuştu. Sanki ruhlarından bir parça göğüslerinden koparılmış gibiydi. Ve birçok yönden, öyleydi. Dash hepsinin bir parçasıydı, bu bağ bizi sonsuza kadar birbirimize bağlıyordu. O bir kardeş, arkadaş ve ruh eşiydi.

Declan ve Ronan Dash'e doğru ilerlediler, Ronan'ın omzunun ezildiğini görebilmeme rağmen onu kaldırdılar.

Colt önümüzde koşarak, "Çabuk hareket ," diye bağırdı. Eve doğru aceleyle ilerlerken Dash'in elini tuttum.

Colt kapıyı açtı ve Dash'i içeri taşıdık.

Baldwin bize doğru koştu. Gömleği yırtılmıştı ve yüzünde derin bir yara vardı. Dash'i içine çekerken yüzü buruştu. "Revir," diye mırıldandı, aceleyle önümüze geçti.

Mümkün olduğunca hızlı hareket ettik, koridorlarda Dash'i itip kakmadan ilerledik. Vücudu yüksek ateşten titriyormuş gibi titremeye başlamıştı.

Baldwin revirin kapısını açtı ve ışıkları yaktı. Biz Dash'i yatağa yatırırken o çoktan tıbbi istasyonuna doğru ilerliyordu. Hemen büyük bir kaptaki çeşitli malzemeleri karıştırmaya başladı.

"Lütfen iyi ol. Lütfen iyi ol." Alnımı Dash'in elinin arkasına koydum ve sözlerimi bir dua gibi fısıldadım. Sanki onları söylemeyi bırakmazsam, Dash'i bir şekilde geri getirebilirdim gibi.

Colt arkama geçti, ellerini omuzlarıma koydu. "Enerjini ona ver. Artık birbirinize bağlısınız. İyileşmesine yardım edebilirsiniz."

"Nasıl?" .

"Gözünde canlandır," dedi Declan. "Senden ona giden bir enerji nehri gibi."

"Bu tehlikeli," diye homurdandı Trace. "Çok fazla verebilir ve kendini yaralayabilir."

Umurumda değildi. Dash'e sahip olduğum her şeyi verirdim.

Gözlerimi kapadım ve o sihir yumağını hayal ettim. Onu , tek bir varlık olarak hareket ettirmeye çalıştım. Hiçbir şey olmadı.

Çılgılık atma isteğimle savaşıırken ağızımdan küfürler döküldü.

Gözlerimi daha da sıkarak birkaç teli çekmeye çalıştım. Dash'in kendisi için yeşil. Colt için daha derin olan altın rengi, onun hızlı iyileşme yeteneklerinin Dash'e yardım edebileceğini umuyordum. Ve Trace için mor, iblis enerjisinin Dash'in içinden akan iblis zehriyle mücadele edebileceğini umarak.

Bu teller içimden, gövdemden göğsüme ve kollarımdan aşağıya doğru aktı. Dash'in vücuduna girdiği anı hissettim. Ellerimde ısı titreşti ve Dash sarsıldı.

"," diye fısıldadı Ronan arkamdan.

Derinlerde bir yerde umut alevlendi. Bunu yapabilirdim. Ona yardım edebilirdim.

Onu geri getir. Bana. Hepimize.

Colt omuzlarımı sıktı. "Dikkatli ol, LeeLee."

Ama dinlemedim, içimdeki her şeyle büyüyü zorladım. Dash'in içine akan enerjiye daha fazla renk katıldı. Yeterli olması için dua ettim, vücudunu içten dışa iyileştirebilmek için.

"Çabuk, yaralarını bu lapayla örtün," diye seslendi Baldwin. "İyileştirici büyüyü güçlendirecektir."

Etrafımda bir hareket duydum ama odağımı kaybetmekten korktuğum için gözlerimi açmaya cesaret edemedim. Merhem sürmek için Dash'in gömleğinin makasla kesildiğini duydum. Çocukların enerjisi etrafımda dönüyordu ve hepsinin yardım ettiğini biliyordum. Dash'i kurtarmak için birlikte çalışıyorlardı.

"Lütfen," diye fısıldadım.

Onu kurtarmak için sihrime daha çok ihtiyacım vardı. Dash' olmadığı bir dünya hayal edemiyordum. Onun şapşal gülümsemesi. Nazik kalbi. Yalnız kaldığımızda ortaya çıkan şaşırtıcı hakimiyeti. Bana gerçekten hoş karşılandığımı hissettiren ilk kişi olmuştu. Benim için her şeyini vermişti ve ben de ona aynısını verecektim.

Bir baş dönmesi dalgası çöktü.

"Leighton?" Ronan kırptı.

Ama cevap vermedim, sadece itmeye devam ettim. Son bir itiş.

Büyü içimde bir gelgit dalgası gibi patladı. Ama bu çok fazlaydı. Biri adımı haykırdı ama ben çoktan düşüyordum.

Etrafımda kısık sesler duyulurken kafam şiddetli bir tempoyla çarpıyordu.

"Şimdiye kadar uyanmış olmaları gerekirdi," diye homurdandı Trace.

Colt, "Onlar için en iyisi muhtemelen uyumak," diye karşı çıktı. "Serumlarında Declan'ın ve Ronan'ın kanı var ve hayati değerleri iyi. Sadece iyileşiyorlar."

İyileşiyor musun? Neyden?

Zihnimin derinliklerini araştırdım. Her şey anlık olarak geri geldi. Korkunç anıların anlık görüntüleri. Alarm. Korkunç yaratıklar. Acımasız saldırıları. Dash'in düşüşü.

Bedenim hafif bir geçirirken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Sakin ol, Fişek," dedi Ronan, eliyle yanağımı okşayarak. "Bir şeyin yok."

"Dash," diye .

Declan yatağın diğer tarafından, "O burada," dedi. "Durumu iyi."

İşte o zaman hastane yatağını Dash ile paylaştığımı fark ettim. yaslanmıştık. Ondan sızan sıcaklık bana biraz olsun rahatlık veriyordu.

Yüzümü ona dönmek için yan döndüm ve elimi göğsüne götürdüm. "Serumuna dikkat et," diye uyardı Colt.

Tüp, konuşmalarından ejderha kanı olduğunu anladığım kırmızı bir maddeyle doluydu. Dash'in elinde de aynı tüpten vardı.

Elimi kalbinin üzerine koydum. Kalbinin düzenli atışı ciğerlerimdeki havanın rahatlamasına neden oldu.

Declan bana gülümsedi ama gözlerinin altında koyu halkalar vardı. "Gördün mü? Sadece dinlenmeye ihtiyacı var."

Dash'e kaşlarımı çatarak baktım. "Ne kadar zamandır dışarıdayız?" "Yaklaşık on iki saattir," dedi Ronan.

"Çok uzun," diye mırıldandı Trace.

Bakışlarım ona kaydı. Kollarını kaslı göğsünün üzerinde kavuşturmuş, siyah tişörtünü sımsıkı çekmiş ve kaşlarını çatmış bir halde duruyordu.

"Ben de seni özledim."

Trace üç uzun adımda alanı kapladı. Yüzümü ellerinin arasına aldı, sert avuçlarıyla ağzımı kendine doğru çekti. Beni uzun ve sert bir şekilde öptü ve sonra alnını benimkinin üzerine koydu. "Bunu bir daha asla yapma."

"Yapmak zorundaydım," diye fısıldadım. "Ölmesine izin veremezdim."

Trace'in ciğerlerinden titreyen bir nefes çıktı. "Biliyorum. Sana hiçbir şey olamaz."

Boğazımda bir yumru oluştu ve onu temizlemeye çalışarak yutkundum. "Size de hiçbir şey olamaz."

Yanımdan bir inilti duyuldu ve Trace beni bırakarak geri çekildi.

İçimde paniğe kapılmış bir umut kabardı. "Dash?"

Göz kapakları titriyordu.

Elim tekrar göğsünü buldu. "Tam buradayız. Gözlerini aç."

Gözkapakları tekrar dalgalandı ama bu sefer mavi irisler parlıyordu. Dash'in yüzüme odaklanması birkaç dakika sürdü. "Mon Coeur."

Sesi kelimelerden çok törpülenmişti, ama .

Gözyaşlarım bir anda gözlerime doldu ve onun göğsüne döküldü.

"Ağlama," diye fısıldadı.

"Seni neredeyse kaybediyordum."

"Buradayım," diye söz verdi.

Başımı eğdim ve dudaklarımı hafifçe onunkilere bastırdım. Geri çekildiğimde Dash'in yanaklarında daha fazla renk vardı.

"Bir daha böyle bir şey yaparsan seni fena benzetirim," diye tehdit ettim.

Kıkırdadı, sonra yüzünü buruşturdu.

. "Neyin ? Neren ağrıyor?"

Dash başını salladı. "Kendimi kuduz bir boz ayıyla birkaç raunt dövüşmüş gibi hissediyorum."

Colt, "Bu normal," diye bizi temin etti. "Zehir sisteminden çıkmaya çalışıyor. Arkasında çürük gibi bir his bırakıyor."

Colt'un sözlerinin beni rahatlatması gerektiğini ama rahatlamadım. O canavarların geride bir şey bırakmış olması fikrinden nefret ediyordum.

Colt'a baktım. "Ne kadar sürmesi gerekiyor?"

Colt saatine baktı. "Muhtemelen on iki saat daha." Dash elimi sıktı. "Hiç zaman yok."

Arka dişlerim birbirine çarptı. "Onlardan nefret ediyorum." Trace'in kaşları soru sorarcasına kalktı.

"Gölge iblisler," diye açıkladım. Gözleri parladı. "Kulübe katıl."

Dash için yastıkları itti. "Başka yaralanan oldu mu?"

Declan kardeşinin sırtına bir tokat attı. "Ronan'ın omzunda seksi bir yara izi olacak."

Bakışlarım ona kaydı. "İyi misin?"

"İyiyim," diye beni temin etti. "Baldwin yarama erken lapa yaptı ve sadece küçük bir yaraydı."

"Başka kimse var mı?" Dash sordu. Ronan ve Colt birbirlerine baktılar.

bir endişe kapladı. "Kim?" Fısıldadım.

Colt yumuşak bir sesle, "Louis'i ve altı muhafızı daha kaybettik," dedi. Nefesim kesildi. "Hayır."

Dash'in ifadesi taşlaştı. "Bu mümkün olmamalı." "Hayır, olmamalı," diye homurdandı Trace.

Ronan, "Baldwin şu anda bilgi topluyor," diye bizi bilgilendirdi. "Her an bir raporla dönebilir."

"Louis," diye fısıldadım. "Çok iyi biriydi."

Ronan omzumu sıktı. "Biliyorum."

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı. Onları bu tür saldırılardan uzak tutmanın bir yolu olmalı," dedim.

Colt bir elini kirli çenesinin üzerinde gezdirdi. "Erken uyarı sistemlerimiz var. Bir tanesinin gizlice geçmesi mümkün olabilirdi ama koca bir sürünün? Bu mümkün olmamalıydı."

Midem çalkalandı. Gölge iblisler bir şekilde Colt'un güvenliğinden nasıl kaçacaklarını bulmuşlar mıydı? Ve eğer öyleyse, ilerlerken kendimizi nasıl koruyacaktık?

Colt sanki aklımı okumuş gibi devam etti. "Darius güvenlik rotasyonumuzdaki boşlukları doldurmaya yardımcı olmaları için bir düzineden fazla kurt gönderiyor."

"Çok nazik."

Colt başıyla onayladı. "Başlangıçta çok iyi olmadığını biliyorum ama gerçekten bizim tarafımızda."

Bunu biliyordum. Bunu son zamanlarda attığı adımlarda görebiliyordum.

Ve alabileceğimiz türlü yardıma ihtiyacımız vardı.

Revirin kapısı açıldı ve Baldwin içeri girdi. Zavallı adam bitkin ve inanılmaz derecede üzgün görünüyordu. Gözlerinin kenarında koyu halkalar vardı ve kahverengi saçları gelişigüzel dağılmıştı.

"Uyanmışsın." Kapıyı arkasından kapatırken gülümsemeye çalıştı ama tam olarak başaramadı. "Herkesle konuştum."

Colt doğruldu. "Herhangi bir keşif var mı?"

Baldwin sanki gücünü topluyormuş gibi uzun bir nefes verdi. "Bu tam bir tuzaktı. Üç farklı nöbet noktasında aynı saniyede başlayan koordineli bir saldırı."

Odada enerji çatırdıyordu ve ben her bir kişinin yüzünü inceledim. ortak bir duygu vardı. Öfke.

Declan, "Muhafızların nerede olduğunu," diye homurdandı.

Trace'in elleri iki yanında yumruk oldu. "Birinin onlara söylemesi gerekiyordu. Daha önce bu arazide bulunmuş biri. Tanıdığımız biri."

LOUNGE gerçekte olduğundan üç kat daha küçük HİSSEDİLİYORDU. Tüm bu alfa enerjisi ve kızgın erkekler alanda bir ileri bir geri . Dash ve ben kanepeye uzanmıştık ama o şimdiden on kat daha iyi görünüyordu. Ejderha kanı için göklere zihinsel bir teşekkür ettim.

Dash pencereden dışarı bakarken parmaklarım onunkilere dolandı. Temas edince bana döndü. "İyi misin?"

"Hem evet hem hayır," dedim dürüstçe. Dash başarmıştı, benim bağım hayattaydı ama diğer pek çokları değildi. "Peki ya sen?"

"Evet ve hayır." Öne doğru eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Yine de seninle daha fazla gün geçireceğim için çok minnettarım."

Gözlerimin arkasında bir ateş yandı. "Benim de."

Bir ding sesi duydum ve Declan'ın telefonunu çıkardığını görmek için döndüm.

Ekrana kaşlarını çattı.

"Ne oldu?" Colt gergin bir şekilde sordu.

"Liam. Yüz yüze konuşmamız gerektiğini söyledi." Kaşlarım çatıldı. "Sam'in arkadaşı mı?"

Declan başını salladı ve bir metin yazdı.

"Yalnız gitmemelisin," diye uyardı Trace. "Kimin bizim tarafımızda olduğunu bilmiyoruz."

Declan telefonundan başını kaldırdı. "Liam'a hayatım pahasına güvenirim."

Küçükklüğümüzden beri arkadaşız."

"Ben de seninle geleyim," diye teklif etti Ronan. "Sadece bir önlem olarak."

Declan bir an sessiz kaldı ve sonra başını salladı. "Kampüste buluşmak istiyor. Kütüphanede."

"Akıllıca," diye mırıldandı Colt. "Kimse ikinizin de orada olduğunu iki kere düşünmeyecek."

"Cumartesi günü bile mi?" Ben sordum.

"Kütüphane hafta sonları her zaman açık. Pek çok çocuğun çalışma grupları var," diye açıklıyor Colt.

Çalışma grupları terimi bile midemi bulandırıyor. Dash elimi sıktı. "Neyin var?"

"O kadar gerideyim ki komik bile değil." Bırakın iyi bir üniversitede burs kazanmamı sağlayacak notları, geçer not almam bile mucize olurdu.

Dash'in başparmağı tenimde ileri geri gezindi. "Seni yakalayacağız. Ben bir dahiyim, unuttun mu?"

"Senin dahiyane yöntemlerinin bana yardımcı olabileceğinden bile emin değilim." Sırıttı. "Sertliğimden şüphe etme."

"Gitmeliyiz," dedi Declan.

Colt elini cebine atıp bir dizi anahtar çıkardı ve Declan'a fırlattı. "Escalade'i al."

Onları tek eliyle yakaladı. "Teşekkürler."

Ronan ve Declan salondan çıkıp gözden kaybolunca midem bulandı. "Hep birlikte olmadığımız zamanlardan nefret ediyorum."

Trace kanepeye geçti ve diğer tarafıma doğru alçaldı. "İyi olacaklar."

"Biliyorum." . Gerçekten bilmiyordum. Ama umuda tutunmak zorundaydım.

Colt içini çekti ve aşırı doldurulmuş sandalyelerden birine çöktü. Tüm bunların ona verdiği zararı görebiliyordum. Gözlerinin altındaki koyu halkalar, yüzüne kazınmış acı.

Dash, "Son altı ay içinde buraya gelen herkesin bir listesi üzerinde çalışmalıyız," dedi.

"Bu çok uzun bir liste," diye mırıldandı Trace. "O zamandan önce de olabilirdi. Nöbetçi istasyonları yıllardır hareket etmedi."

"Bu benim değiştireceğim bir şey," diye homurdandı Colt. "Öngörülebilir bir şey değil, artık değil."

Hayatım boyunca en iyi arkadaşım olan adama baktım. Artık her şeyimin bir parçası olan adama. "Bu senin hatan değildi."

Bakışları benimkilere kaydı. "Olan biten her şeye karşı daha dikkatli olmalıydım."

Ayağa kalktım ve Colt'un yanına geçerek kendimi onun kucağına bıraktım. Ona sarıldım, aklıma gelen tek teselli buydu. "Bu senin suçun değil."

Colt derin nefes alarak boynuma sokuldu. İçinden bir ürperti geçti. "Seni seviyorum, LeeLee."

"Ben de seni seviyorum ve bunu üstlenmeni istemiyorum. Bu, gölge iblislerin ve onlara mülkünüzle ilgili içeriden bilgi veren her kimse onun suçu."

Parmakları omurgamda bir aşağı bir yukarı gezindi. "Haklısın."

"Bunu söylerken seni kaydetmeliyim diye düşünüyorum, böylece tekrar tekrar çalabilirim."

Colt yan tarafımı çimdikledi.

"Kaba." Güldüm. "Sadece söylüyorum..."

Dash bize sıırttı. "Bence ikizler dönene kadar bulabildiğimiz en aptalca komediyi izlemeliyiz."

Buna ihtiyacımız vardı. Gülmek için bir şans. Yakın olmak için. "Evet oyu veriyorum."

Trace'in bakışları Dash'in üzerinde yoğunlaştı. "*Üvey Kardeşler*'i izlemiyorum tekrar."

Dash ona bakakaldı. "Bu bir sinema şaheseri."

Kendimi tutamadım, homurdandım.

Sinirli bakışlarını bana çevirdi. "Sakın bana senin de buna karşı olduğunu söyleme."

Omuz silktim. "Ben daha çok *Talladega Nights* hayranıyım."

Trace elini havaya beşlik çaktı. "Kazanmak için küçük bebek İsa."

Colt kıkırdadı, ses içimde titreşti. Ve onunla birlikte rahatladım. O iyi olacaktı. Hepimiz iyi olacaktık.

"İyi," diye homurdandı Dash. "Will Ferrell'ın çok daha düşük seviyedeki filmini izleyeceğiz."

Güldüm ve ayağa kalkarken ona bir yastık fırlattım. "Tam bir eziksin."

"Belki de neredeyse hiç kaybetmediğim içindir," diye karşılık verdi Dash. "Çok mu ukalasın?" Ben .

"Kendinden emin," diye savundu.

Uzaktan kumandayı aldım ve hepimiz büyük koltuğa yerleştik. Birbirimize yakın oturduk ve buna ihtiyacım vardı. Adamlarımın olduğunu hissetmeye. Onların sıcaklığı ve enerjisi. Güvende ve bütün olduklarını bilmek.

Filmin yarısına ancak gelebilmiştik ki ön kapı çarptı ve Declan ile Ronan kapıda belirdi. Yüz ifadeleri ölümcüldü.

Colt doğrulup televizyonu kapattı. "Ne?"

Declan'ın çenesi sanki kelimeleri çıkarmakta zorlanıyormuş gibi ileri geri hareket etti.

"Dec?" Dash itti.

Declan'ın bakışları benimkilerle kilitlendi ve orada çok fazla acı gördüm. Korku göğsümde alevlendi ve derinlere indi.

Declan sertçe yutkundu ve konuşurken bütün dünya bir anda yok oldu. "Babam Leighton'ın Anka kuşu işaretini biliyor."

"NE?" Trace hırladı, sesi duvarlarda yankılandı.

Kulaklarım çınladı, Declan'ın sözleri hâlâ orada yankılanıyordu. *"Babam Leighton'ın Anka kuşu işaretini biliyor."* Bu, Saoirse'nin diğer doğaüstü varlıkların o işarete sahip birine neler yapabileceğine dair uyarılarıyla karıştı. Elimi göğsüme götürdüm ve işaretin olduğu yeri ovuşturdum.

"Açıkla," diye homurdandı Colt.

Ronan Declan'ı da yanına alarak odaya doğru ilerledi. "Liam uçmak için dışarı çıkıyordu ve Patrick'in birkaç üst düzey adamıyla birlikte olduğunu duydu. Dün güvenilir bir kaynaktan Leighton'da Anka kuşu işaretine benzeyen bir şey olduğunu duyduğunu söyledi."

Keskin bir nefes aldım ve beş çift göz soru sorarcasına bana kaydı. "Mimi," diye fısıldadım.

"Peki ya o kaltak?" Trace kırptı.

"Dün spor salonundan sonra eşyalarımı almak için eğildiğimde göğsüme bakıyordu. Colt'un markalarını gördüğünü sanmıştım ama belki de izi görmüştür."

Dash küfretti. "Patrick ne yapacağını söylemişti?"

Declan pencereye baktı, yüz ifadesinde büyük bir öfke vardı.

Sonunda konuşan Ronan oldu. "Bizi kendi tarafına çekip çekemeyeceğini görmeye çalıştığını söyledi. Leighton'ın yeteneklerini kullanmak istiyormuş. Ama biz onun tekliflerini kabul etmedik."

"O sıçan piçi," diye hırladı Colt.

"Daha da kötüleşiyor," dedi Declan. Sesi tamamen ölü gibiydi. Sanki içinde hiç duygu yokmuş gibiydi. Bu boşluk beni gerdi, kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Gölge iblisleri üzerimize salan oydu. Muhafızlarından birini gizledi ve arazideki giriş noktalarını gözetlemelerini sağladı," dedi Ronan, her kelimesi öfkeyle titreşerek.

Colt ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. "Bunun için ölecek."

"Önce o bizi öldürürse olmaz," dedi Declan, ses tonunda hâlâ o ölümcüllük vardı.

Herkes sorularla ona döndü.

Ronan yer değiştirdi. "Güçlerini topluyor, vampirlerin onun yanında durup durmayacağını ölçmeye çalışıyor ve sonra savaş ilan edecek."

Ağzım kurudu, boğazım sıkıldı. "Bunun benim."

Bir gölge iblis saldırısında yedi kişi öldüyse, topyekûn bir savaşta kaç kişinin öleceğini bir düşünün. O hayatları vicdanıma yük edemezdim.

Dash yüzünü bana doğru çevirdi. "Saçmalık. Bu acı çeken, güce aç yaşlı bir adamla ilgili."

"öyle," diye onayladı Ronan.

"Çok kişinin canını yakabilir," diye fısıldadım.

"Onu durduracağız," dedi Colt, sözlerinde büyük bir kesinlik vardı.

Trace'in elleri kenetlenip bükülürken gözleri parlak bir mor renge büründü. "Organlarını teker teker çıkaracağım ama bunu yaparken nefes almasını sağlayacağım."

"Bunu halletmenin bir yolu da bu," dedi Dash kayıtsızca.

Declan pencereye odaklanmaya devam etti. "Denemek için bile yeterince yaklaşamayacaksın."

"Haklı," diye kabul etti Ronan. "Korumaları tetikte. Artık Leighton'ın ne olduğunu bildiğine göre yarım düzinesi olmadan hiçbir yere gitmeyecektir. Yanımızda duracak başkalarına ihtiyacımız var. Yeterince güç gösterisi yaparsak geri adım atabilir."

Kapı zili çaldı.

Colt sarsıldı. "Kapıdan kimse aramadı."

Ronan, Colt'a rahatlamasını söylemek için bir hareket yaptı. "Eve dönerken Darius ve Saoirse'yi aradık. Elimizdeki herkese ihtiyacımız olacak."

Colt'un omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı. Bir saniye sonra Baldwin, Saoirse ve Darius'u salona götürdü. Bize başıyla selam verdi. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Colt başını salladı. "Ama bunu duymak için kalmalısın."

Baldwin'in yüz ifadesini endişe kapladı ama başını sallayarak odanın derinliklerine doğru ilerledi.

Saoirse'nin beti benzi atmış, yüzü . "Kayıplarınız için çok üzgünüm."

Colt başını sallayarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Onları bilgilendirdin mi?" diye sordu Ronan'a.

Ronan bize, "Yaptığınız her şeyi biliyorlar," diye bilgi verdi.

"Sen yapmalıydım söyledi Ben hakkında ve anka kuşu işaretle itibaren en başından beri," diye homurdandı Darius. "Hazırlanıyor olabilirdik."

Colt, "Ne kadar az kişi bilirse, bu işten yara almadan kurtulma şansımız o kadar artar," diye savundu.

Darius içini çekti ve burnunun kenarını sıktı. "Anlıyorum. Ama bu tam bir karmaşa olacak."

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Bakışları bana kaydı. "Özür dileme. Sen bir mucizeden başka bir şey değilsin."

"Benden korkmuyor musun?"

Darius'un yüzüne nazik bir gülümseme yayıldı, babamın bana bahsettiği türden bir gülümseme. "Hayır, Leighton. Bence sen inanılmazsın. Beni her seferinde şaşırttın ve yeni yeteneklerinde ustalaşacağından hiç şüphem yok."

Boğazım yandı ve burkuldu. "Teşekkür ."

Başını salladı, sonra adamlarımın geri kalanına döndü. "Kurtların sizin yanınızda olacağını biliyorsunuz."

"Ben de adalete sadık ejderhaları toplayacağım. Patrick'in zalim yönetimiyle hiçbir ilgisi olmayan pek çok kişi var," diye ekledi Saoirse.

"Hayır," diye kestirip attı Ronan. "Bunu riske atamayız."

Sonra Declan döndü, yüzü hâlâ boş bir maskeydi. "Bizimle birlikte duracak olanlar var. Seán, Liam, James, Sam ve Connor

Eminim. Eminim daha fazlası vardır. Hatta bazıları bilgi bile paylaşabilir."

Saoirse başını salladı. "Dikkatli hareket edeceğiz. Sadece niyetlerinden yüzde 100 emin olduğum kişilere yaklaşacağım."

Ronan dişlerini sıktı ama sonunda başını salladı. "Tedbirli olmanın da ötesinde olmalıyız."

"Haklı," diye onayladı Darius. "Bu da hepinizin Patrick'in neyin peşinde olduğuna dair hiçbir fikriniz yokmuş gibi davranmanız gerektiği anlamına geliyor. Dersler, aktiviteler, partiler. Hiçbir şey değişmedi."

Trace, "Antrenman yapmamız gerekiyor," diye karşı çıktı.

Darius ona döndü. "Patrick geldiğinizi bilirse hiçbir eğitim size yardımcı olmaz. Şu anda en iyi umudumuz sürpriz yapmak."

Declan başını salladı. "Ejderhalar diğer klanlardan çok daha fazla sayıya sahip. Patrick hem ejderha hem de insan formunda verdiği askeri eğitimle acımasız oldu."

Dash, "Yanımıza alabileceğimiz herkese ihtiyacımız olacak," dedi. İhtiyacımız olan sayının zihinsel hesaplamalarını yaptığını görebiliyordum.

"Sence kimi ?" Colt sordu.

Saoirse bir elini yanağına bastırdı. "Kesinlikle vampirler değil. Bence büyücüler olabilir. Önce Delphine'i hissedeceğim. Marjorie'yi asla okuyamam, bu yüzden iblisler bir bilinmez."

Colt grubumuzu taradı. "Büyücüler ve kurtlar yanımızda olsa bile sayıca çok az olacağız."

Bu da tek anlama geliyordu. Yeteneklerimi kontrol altına almalıydım ve bunu hemen yapmalıydım.

Colt okuldaki park yerine yanaştığında, "BURADA OLMAK YANLIŞ HİSSETTİRİYOR," dedim.

"Başka seçeneğimiz yok." Declan'ın sesinde beni geri çeken sert bir ton vardı

Colt'un cipi kapatmasını beklemedi; kapıyı iterek açtı ve araçtan dışarı fırladı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Ronan.

"Ben hallederim," diyerek emniyet kemerimi çözdüm ve Declan'ın peşinden koşmaya başladım.

Bu sefer hiçbiri beni durdurmaya ya da uyarmaya çalışmadı. Artık beni daha iyi tanıyorlardı.

Declan okulun yanından dönerken ona yetişmek için koştum. Kolunu tuttum ve çekiştirdim. "Bekle."

kaptı. "Yapma, Leighton."

Sözleri ve ses tonu canımı yaktı ama bunu bastırdım. Bu benim duygularımla ilgili değildi. Bu Declan'la ilgiliydi. Belli ki acı çekiyordu. Dün gece doğruca odasına gitmiş ve akşam yemeği için bile dışarı çıkmamıştı

"Beni uzaklaştırmayacaksın."

Declan'ın gözleri gümüş renginde parladı. "Şu anda benim etrafımda olmak istemezsin."

"Kesinlikle bir pislik gibi davranıyorsun, bunu kabul ediyorum. Ama sırf bu sevdiğim birinden vazgeçmeyeceğimi şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi. Trace'e bak."

Bir kıkırdama, en azından bir dudak seğirmesi bekledim, ama hiçbir şey alamadım.

Declan sadece bana hançer gibi baktı.

İçimi çektim. "Şehit olma."

"O benim babam ve sevdiğim herkesi öldürmeye çalışıyor.

Sadece daha fazlasını arıyorum."

Acı içime işledi. "Annem de bana ve sevdiğim herkese zarar vermek için her şeyi yapabilecek bencil, istismarcı bir egomanyaktı. Kulübe katıl."

Declan'ın çenesindeki bir kas kıpırdandı. "Aradaki fark babamın gerçekten başarılı olabilmesiydi."

Yaklaştım, bir elimi kaldırdım ve göğsüne bastırdım. "Onu durduracağız."

"Bunu bilemezsin."

"Geleceği ya da oraya nasıl ulaşacağımızı tahmin edemem ama bu bağdaki herkesin elinden geleni yapacağını biliyorum. Babanızdan daha kötü zorluklarla karşılaştık ve yolumuzu bulduk. Hatta ben ölümden döndüm."

Bunun üzerine Declan'ın kolları etrafıma dolandı ve beni sertçe göğsüne doğru çekti. "Bunun hakkında konuşma."

Daha derine sokuldum, beni tekrar içeri aldığı için rahatlamıştım. "Gerçek bu. Kolay olacağını sanmıyorum ve çok korkuyorum ama bir yolunu bulacağımızı biliyorum. Sadece yanınızdaki insanlara inanmanız gerekiyor."

"Biliyorum. Ama babamın neler yapabileceğini de gördüm. O bir canavar."

Göğsüm daraldı. "Çok üzgünüm. Bunca yıl onunla yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Beni sana geri getirseydi her şeyi tekrar yapardım."

Kalbim kırıldı. Declan'ın katlandığı onca şeye. Beni ne kadar derinden sevdiğini.

"Güzel bir hayat kuracağız. İyi ve nazik insanlarla dolu. Karanlık ve kötülüğün hiçbirisi dünyamıza nüfuz edemeyecek."

Declan'ın eli saçlarımın arasına girdi ve başımı geriye doğru çekti. "Bir gün benimle bebek yapacak mısın?"

Kalbim sarsıldı ve hızlandı. "Bunu mu istiyorsun?"

Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Sen ne düşünüyorsun?"
İçimde bir sıcaklık, bir umut ve neşe cehennemi yandı. "İstiyorum ki

o.

"Declan'ın dudakları benimkilere kaydı. "Bir futbol
takımı." Ağzına karşı güldüm. "Açgözlü."

"Her zaman, söz konusu sen olduğunda."

Sonra onu öptüm, tadından ve yatağın rahatlığından zevk aldım.
onu hissetmek. Geri çektiğimde gözleri parlıyordu. ", geç
kalacağız."

"Bence dersi asıp tribünlerin altında öpüşmeliyiz." Güldüm ve onu
okulun arka kapısına doğru çektim.

"Belki yarın, Kazanova."

"Seni tutuyorum." Declan kapıyı açtı, böylece içeri girebildim ve
o da hemen peşimden geldi. Elimi tuttu ve koridorda ilerlemeye
başladık.

"İkiniz de tam bir yer israfısınız. Tek bir şeyi bile doğru yapamıyor
musunuz?" Mimi ve Grace şok içinde ona bakarken Chloe tersledi.

"Chlo," diye başladı Grace. "Dedin ki-"

"Bunu duymak istemiyorum," diye bağırdı. "Tanrım, arkadaş
olarak tamamen moron olmayan insanlar bulmalıyım."

Topuklarının üzerinde dönerek bize doğru hışımla ilerledi.
Yanımızdan geçerken gözleri nefretle parladı ve Declan'ın omzuna
çarptı.

Dönüp ona baktı, kaşları çatılmıştı. "Ne oldu?"

Fısıldadım.

"Emin değilim..."

Daha fazlasını bekledim.

"Colt yanlış koktuğu konusunda haklı."

Bazen ejderhaların da kurtlarla aynı yüksek duyulara sahip
olduğunu unutuyordum.

"Nasıl yanlış?" Ben sordum.

Declan bana döndü, kaşları birbirine yaklaşıyordu. "Ölüm gibi."

SUV'un koltuğuna ve inledim. "Her Şey güllük g listanlıkmiŐı gibi davranmanın bu kadar yorucu olabileceğini hiÇ düŐünmemiŐtim."

Ronan öne doğru eğildi ve omuzlarıma masaj yapmaya başladı. "Şimdilik bitti."

"Bunu sonsuza dek yapmana izin vereceğim." Kıkırdadı. "Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Özellikle dar bir noktaya vurduğunda inledim.

Trace'in gözleri dikiz aynasında mor renkte parlıyordu. "Őıkardıđın seslere dikkat et, Minik Kuş."

Vücudum onun sözleriyle ısındı.

" nce eve gidelim, tamam mı?" Colt söyledi. "İhtiyacımız olan son Şey Leighton'ı otoparkta becerdiğimiz için okuldan atılmak."

Yanaklarım kızardı.

Dash eğildi ve omzuma bir öpücük bıraktı. "Buna değerdi."

Dudaklarım kıkırdadı ve onu incelemek için başımı çevirdim.

"Nasıl hissediyorsun?"

Koltuğunda doğruldu. "Tamamen normale döndüm."

Bana doğruyu söyleyip söylemediğini anlamaya çalışarak bakmaya devam ettim. Yüzünün rengi iyi görünüyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar yoktu.  ektiği  ileye dair hiÇbir kanıt yoktu.

Ronan omuzlarıma ve boynuma masaj yapmaya devam ederken vücudumdaki gerginlik biraz daha azaldı. "Güzel."

Dash de beni inceledi. "Peki ya sen?"

Yorgun olduğum kesindi ama bu yorgunluk uzun bir günün yorgunluğuydu, büyüün tükenmesinden kaynaklanan bir yorgunluk değil. "Keşke her şey biterken okula gitmek zorunda olmasaydık, ama büyüm iyi."

Declan arka koltuktan öne doğru eğilerek, "Chloe hakkında konuşmamız gerek," dedi.

Colt dikiz aynasından bize baktı. "Kokusu kapalı, değil mi?"

Declan başını salladı. "Leighton ve ben bu sabah onunla karşılaştık ve çok yakındı. Çürümüş gibi kokuyor."

Ronan kardeşine baktı, yüz ifadesini endişe kaplamıştı. "Daha önce hiç böyle bir şeyin kokusunu aldın mı?"

Declan başını salladı. "Asla."

"Dash?" Colt sordu.

Dash çoktan bir dizi zihinsel keşke ve hesaplamanın içinde kaybolmuştu. "Önerdiğim gibi kara büyü olabilir. Güç için diğer tarafa geçen bazı büyücüler var. Eğer çok fazla alırlarsa, ruhları çürümeye başlayabilir. Bana, şekil değiştirenlerin ölüyormuş gibi söylendi."

"Ama o bir büyücü değil," diye belirtti Trace. "O yeteneklere sahip değil."

"Bir büyücü ona büyü yapmış olabilir," dedi Dash. "Bunun Chloe için de bir bedeli olurdu."

"Daha fazla güç elde etmeye mi çalışıyorsun?" Declan önerdi.

Colt eve doğru dönerken, "Bu beni şaşırtmaz," dedi.

"Onun neye bulaştığını nasıl öğreneceğiz?" Ronan sordu. "Şu anda ihtiyacımız olan son şey başka bir sürpriz."

Tırnaklarını bıçakla temizlemeye başlayan Trace'in yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Cevapları ondan alabilirim."

Tüm araç inledi.

Colt, "İhtiyacımız son şey senin cinayet suçlamasıyla Meclis önüne çıkarılman," diye uyardı.

Trace, "Ben olsam yaşamasına izin verirdim," diye karşı çıktı. "Sadece sonunda bir bütün olmayabilir."

Herkes hep bir ağızdan "Hayır," dedi.

Trace'in dudaklarını bir kaş çatması çekti. "Hiç eğlenmemi istemiyorsun."

Başımı salladım. "Hobileriniz konusunda son derece endişeliyim."

Ronan omuzlarımı serbest bırakırken kıkırdadı. "Arada sırada işe yarıyorlar."

Ellerimi havaya kaldırdım ve söyleyeceği başka ne varsa elinin tersiyle ittim. "Bilmek istemiyorum."

"Muhtemelen daha iyisi için," dedi Colt arabasını Yuva'nın girişine çekerken.

Bir muhafız ve Colt'un sürüsünden bir üye kapıdan çıkarken herkes sessizleşti. Midem bulandı. Louis'i ya da diğer muhafızları bir daha asla göremeyecektik. Öfke derinlerde fokurduyordu. Patrick'e bedel ödetme dürtüsü güçlüydü. Trace'in hobisini gerçekleştirmesine izin vermekten mutlu olacağım tek vaka o olurdu.

Muhafız Colt'a başıyla selam verdi ve kapının içindeki bir düğmeye bastı. Bir saniye sonra, heybetli demir yapılar açılmaya başladı.

Colt freni bıraktı ve yola doğru ilerledi.

Uzun bir nefes aldım ve üzerimdeki keder örtüsünü atmaya çalıştım. Dash kalçamı sıktı. "Biraz zaman ver."

"Biliyorum," diye fısıldadım.

Colt Escalade'i evin önüne park etti ve hepimiz dışarı çıktık. Ronan ön kapıyı açarken Baldwin seslendi. "Mutfakta."

O yöne doğru gittik. Güzel mekâna girdiğimde adımlarım duraksadı. Her yer yiyecek ve unlu mamullerle kaplıydı.

Baldwin bize mahcup bir gülümseme verdi ama gözleri kıpkırmızıydı. "Bir şeyi nasıl düzeltereğimi bilmediğimde yemek yaparım. Bunu nasıl düzeltereğimi gerçekten bilmiyordum."

İçgüdülerimle hareket ettim, boşluğu geçtim ve kollarımı ona doladım.

Cevap olarak onunki bana sarıldı ve hıçkıra hıçkıra ağladığını hissettim. "Çok özür dilerim," diye fısıldadım.

Baldwin bana daha sıkı sarıldı. "Onları özleyeceğim." Colt onun sırtını sıvazladı.

"Hepimiz özleyeceğiz."

Baldwin beni bırakırken ürpererek iç çekti. "Ben iyiyim. Ama tüm bu yiyeceklerle ne yapacağımdan emin değilim."

Ronan sırtıttı. " azından yarısını yiyeceğimizi biliyorsun."

Colt, "Geri kalanı, ayrıldıklarında bir sürü üyesiyle birlikte eve gönderebiliriz," diye önerdi. "Buna sahip oldukları için çok heyecanlanacaklarını biliyorsun."

Baldwin kıkırdadı. "Doğru. Sadece ejderhalar kurtları yenebilir."

Kapı çaldı ve grubumuz gerildi. Kabul edilen ziyaretçiler listesinde çok az kişi vardı. Saoirse ve Darius. İkisinin de habersiz gelmesi pek iyi şeyler ifade etmiyordu.

Baldwin ellerini mutfak havlusuna kurularak, "Ben bakarım," dedi.

Declan'ın göğsüne yaslandım. "Daha fazla kötü habere dayanabileceğimi sanmıyorum."

Kollarını bana doladı. "İyi bir şey olabilir."

Keşke buna inanabilseydim. Son zamanlarda bizi dizlerimizden vuran çok fazla şey olmuştu.

Colt, "Her ne olsun, bununla birlikte başa çıkıyoruz," dedi.

"Birlikte," diye yineledim. O minnettarlık titreşimine tutunmam gerekiyordu. Birbirimize sahip olduğumuz için. Bu bağ, önümüzde olanlarla yüzleşirken asla yalnız olmadığımız anlamına geliyordu. Ve bu, alabileceğim en büyük hediyeydi.

"İyi bir haberim var," dedi Colt.

"ne varsa alacağız," diye Ronan.

"Avukatımız polislerden haber aldı. Maryanne'in ölümünün intihar olduğuna karar vermişler."

Bu haber karşısında gözlerimi kırptım. "Nasıl?"

Colt bana baktı. "Darius bu konuda yardımcı olabilecek bir büyücü arkadaşı olduğunu söyledi."

"En azından endişelenecek bir şey daha azaldı," diye mırıldandı Ronan.

Haklıydı ama suçluluk hâlâ içimde çalkalanıyordu. Kendimi korumuştum ama bir bedel ödemem gerekmez miydi?

Declan beni sıktı. "Bu senin hatan değildi."

"Ama-"

"Haklı," diye onayladı Ronan. "Çok daha kötüsünü hak ediyordu."

Koridorda ayak sesleri duyuldu ve ardından Saoirse telaşla mutfağa girdi. Etrafı incelerken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım..."

"Aç mısın?" Dash teklif etti.

"Keşke olsaydım. Ama o keklerden birazını eve götüreceğim."

"Bir düzine al," diye mırıldandı Trace.

"Her şey mı?" Colt sordu, ses tonu ciddiye.

"Ah, evet," dedi Saoirse onu el sallayarak. "Destekçi toplamak için çok çalışıyorum."

Hepimizin bakışları ona odaklanırken adı konmamış bir enerji odanın içinde çatırdadı.

"Kim yanımızda duruyor?" Declan sordu.

Saoirse ilk kez ayaklarını sürüyerek yürüdü, biraz tedirgin görünüyordu. "Bir şey söylemek istemedim çünkü onu bulabileceğimden bile emin değildim..."

"Kim?" Ronan talep etti.

Saoirse ellerini birbirine kenetledi ve sıkıca kavradı. "Üvey kardeşin."

TÜM ODA ölüm sessizliğine büründü.

"Ne. Ne yaptın? Sen. Dedin?" Ronan homurdandı.

Saoirse boncuklu bileziği bileğinin etrafında döndürürken sertçe yutkundu. "Üvey kardeşin."

Declan bana sarılmasını bıraktı. "Bizim hiç kardeşimiz yok."

Saoirse iç çekti. "On yılı aşkın bir süredir dedikodular duyuyordum. Babanın sakladığı bir kadın varmış. Soylu bir kandan gelmediği için kabul edilebilir bir eş olamazdı."

Ronan yaşlı ejderhaya dişlerini gösterdi. "Yani annemizi aldattığını mı söylüyorsun?"

Yatıştırıcı bir hareketle bir elini kaldırdı. "Bundan pek emin değilim. Cillian senden on yıldan fazla bir süre önce doğdu."

"Cillian." Declan bu ismi tadı kötüymüş gibi söyledi.

Saoirse uyarırcasına, "Tüm bu olanlarda o da en az senin kadar masum," dedi.

Ronan hiçbir şey söylemeden gürleyen bir iç geçirdi. Ama bu hava çıkışının ne anlama geldiğini biliyordum. Saoirse'nin sözlerini ettiğini biliyordum.

"Nerede yaşıyor?" Ronan sordu.

"Kuzey Kaliforniya'daki sürüsüyle birlikte."

Declan'ın kaşları birbirine yaklaştı. "Rhode Island'dan ne kadar uzağa giderseniz gidin yine de Birleşik Devletler'de kalabilirsiniz."

İkizler sakinleşince Saoirse bileziğindeki tutuşu bıraktı. "İşinin kolay olduğunu sanmıyorum."

"Onu neden ?" Ronan sordu.

"Duyduğum söylentilere göre inanılmaz derecede güçlü ve yetenekli bir çocukmuş. Babanın en büyük hayranı olmadığını düşündüm."

"Ona öyle deme," diye tersledi Declan. "O asla öyle biri olmadı."

Uzandım, Declan'ın elini tuttum ve sertçe sıktım. Bu duyguyu çok iyi biliyordum. Hiçbir zaman bu unvana layık olamamış bir insanı ebeveyn olarak kabul etmek istememek.

Saoirse yavaşça başını salladı, yüzünde acı okunuyordu. "Patrick'in en büyük hayranı olmayabileceğini düşündüm. Haklıymışım. Yardım etmek istiyor."

Ronan ensesini sıktı. "Diğer tarafta yaşarken bunu nasıl yapabildiğinden emin değilim."

"O burada," diye araya girdi Saoirse.

Colt'un vücudu sarsıldı. "Bize sormadan onu *buraya* mı davet ettin? Burası bizim evimiz. Bizim sığınağımız. Buna hakkın yoktu."

"Herkes bir nefes alsın," dedim olabildiğince sakin bir şekilde. Sonra Saoirse'ye dik dik baktım. "Bunu isteyip istemediklerini onlara sormalıydın."

"Onu bulamazsam ya da kabul etmezse onlara acı çektirmek istemedim."

"Bunu anlıyorum," dedim ses tonumu yumuşatarak. "Ama her şey olup biterken böyle şeyleri kendine saklayamazsın."

Saoirse bir nefes verdi ve başını salladı. "Bundan sonra seni bilgilendireceğime söz veriyorum."

Declan, "Tanrı'dan bunun gibi başka bombalar olmamasını dileyelim," diye mırıldandı.

"Peki, onunla tanışmak istiyor musun, yoksa onu soğukta sokakta mı bırakalım?" Saoirse talep etti.

Colt Ronan ve Declan'a döndü. İkizler birbirlerine baktılar ve sonra ikisi de neredeyse belli belirsiz başlarını salladılar. Colt telefonunu çıkardı ve ekrana dokundu. Bir saniye sonra kulağına götürdü. "Evet, bir Cillian olacak..."

"McCarthy," diye ekledi Saoirse kendi telefonundan bir kısa mesaja tıklarken.

"Cillian McCarthy kapıya geliyor. Lütfen ona ön kapıya kadar eşlik edin." Bir duraklama oldu. "Evet. Teşekkür ederim."

Colt aramayı sonlandırdı ve telefonu cebine soktu.

Trace, "Onu önce kendimiz kontrol etmeliyiz," diye homurdandı.

Saoirse ona sert bir bakış gönderdi. "Benim dünkü çocuk olduğumu mu sanıyorsun?"

"Sanırım sen birkaç yüzyıl önce doğdun," diye karşılık verdi.

Saoirse onun kafasına bir şaplak attı. "Onu kendi özel dedektifime incelettim. Cillian doğaüstü toplulukta saygı duyulan biridir. Acımasız olarak ün yapmış olabilir-"

"Acımasız mı?" Ciyakladım.

Saoirse, "Sadece gerekli olduğunda," diye beni temin etti.

Bir tedirginlik ürpertisi tenimi sardı ama artık çok geçti. Kapı zili çaldı.

Baldwin evin derinliklerinde bir yerden, "Ben bakarım," diye seslendi. "Kapıyı tek başına açmasına izin vermeli miyiz?" Panik içinde sordum. "Cillian'a eşlik eden bir koruma var," diye hatırlattı Colt.

Dash başını salladı. "Burada hamle yapamayacak kadar sayıca az. Bunu bilecektir."

"Ama yine geldi," diye hatırlattı Saoirse bize. "Sayıca azdı, dışlandığı bir yerde, sadece hiç tanımadığı kardeşlerine yardım etmek için."

Hepimiz uygun bir şekilde azarlandık.

Koridorda ayak sesleri duyuldu, gürültülü ve ağırdı.

Aniden kuruyan boğazıma karşı yutkundum.

Yerde bir gölge belirdi ve ardından iri yarı bir adam mutfağa girdi. Delici yeşil gözlerine baktım ve donakaldım. Beni neredeyse bir karış kadar cüceleştiren ikizlerden bile daha iriydi. Hem Ronan hem de Declan'ın karışımıydı. Ronan'ın siyah saçları, Declan'ın burnu ve çenesi.

İnanılmaz derecede yakışıklı olduğu tartışılmazdı, ama bende diğer adamların tepkiyi uyandırmadı. Belki de ondan dalga dalga yayılan soğukluktu. Belki de sadece *benim* olmadığı içindi.

İlk hamleyi yapan Colt oldu, mutfağa geçip elini uzattı. "Cillian. Evimize hoş geldin. Ben Colt."

Cillian onun elini sıktı ama tek kelime etmedi. Bunun yerine bakışları ikizlerin üzerinde gezindi, yeşil gözlerinde acıya benzer bir şey parladı. Sonra o bakışlar bana odaklandı. Beni incelerken merak içindeydi.

Ronan önümde duracak şekilde yer değiştirerek Cillian'ın görüşünü engelledi. "Nasıl oldu da senden hiç haberimiz olmadı?"

Büyüleyici yeşil gözleri önce altın, sonra gümüş renginde parladı ve tekrar yeşile döndü. "Babanın bir kadını on yıldan fazla bir süre boyunca iradesi dışında alıkoyduğunu kimsenin bilmesini istemediğinden eminim. Ona defalarca tecavüz ettiğini ve artık işine yaramadığında da boğazını kestiğini."

Ve bir anda her şey sessizliğe gömüldü.

Odadaki sessizlik o kadar keskindi ki iğne atsan yere düşmezdi. Tek ses Ronan ve Declan'ın öfke ve şoklarını kontrol altına almaya çalışırken aldıkları kesik kesik nefeslerdi.

Hareket etmeliydim, ikisini de rahatlatacak bir yol ama yapamadım. Tek duyabildiğim Cillian'ın beynimin içinde dönüp duran sözleriydi.

Bir kadını dışında alıkoydu.

Tecavüz etti.

Boğazını kes.

Boğazıma bir safra kaçtı ama . Onu kaybedemezdim. Şu anda olmazdı. Bu benimle ilgili değildi. Bu Ronan ve Declan'la ilgiliydi. Cillian.

Tekrar görüş alanına girdiğimde "Çok üzgünüm," diye fısıldadım. Söylemeyi düşünebildiğim tek şey buydu. Acınacak kadar kısa düşmüştü ama söyleyebileceğim tek şey buydu.

Cillian hiçbir yumuşama belirtisi göstermedi. Sözlerimi kabul ettiğine dair bir işaret vermedi. Yüzü sert kaldı. Soğuk. Boş.

"Sana ne yaptı?" Ronan sesi titreyerek sordu.

Cillian'ın bakışları ona kaydı. "Bir gardiyan beni dışarı çıkardı. O da benim sonumu getireceğini duydu ve sanırım içinde bir parça vicdan vardı."

Saoirse'nin yüzü solmuştu. "Hiçbir fikrim yoktu. Bunun sadece bir ilişki olduğunu sanıyordum. Gizli tuttuğu bir aile."

Cillian alay etti. "O canavar ailenin ne olduğunu bilmiyor."

"Orası kesin," diye mırıldandı Declan. Kardeşini incelemek için bakışlarını kaldırdı. "Yönetmek için sırada sen olmalısın."

Yeşil gözleri yine altın renginde parladı. "İsteyeceğim son şey o sahte sürüye bağlanmak."

Declan'ın çenesinde bir kas kasıldı. "Sürüde iyi insanlar da var. Patrick'e karşı duranlar ve onun yalanlarına kananlar."

"Eğer ona inanıyorlarsa, aptallar demektir. Onun zalimliği şafak kadar açık."

Declan'ın elini tutup sıktım ama o elimi tuttuğum yerden çekip mutfaktan çıktı.

Ronan küfretti ve onun peşinden gitti.

Odanın etrafına bakındım, endişe derinlere iniyordu.

Colt başıyla onayladı. "Peşlerinden git. Şu anda sana ihtiyaçları var."

Başka bir şey söylemesini beklemedim. İkizlerin peşinden koştum ve garip tanışma faslını mutfakta bıraktım.

Merdivenlerden ayak sesleri geliyordu ve ben de aceleyle o yöne doğru koştum. Girişe ulaştığımda Ronan ve Declan çoktan ikinci kata çıkmışlardı. Lanet olsun onlara ve uzun bacaklarına.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım, tepeye ulaştığımda kaslarım yanıyordu. Declan'ın odasına doğru ilerledim. Burada gidebileceği tek yer orasıydı.

Yükselen sesler bana doğru yönde söyledi.

Kapıya ulaştığımda bir çarpışma sesi duydum. Seramik ve cam parçaları uçuştı. Bir lamba olduğunu fark ettim, şimdi yerde parçalar halindeydi.

"Bunu görmeliydim!" Declan kükreyerek bir vazo kaptı ve duvara fırlattı.

Ronan onu durdurmak için bir hamle yapmadı, sadece odanın ortasında durdu, kardeşinin acısına tanık oldu. "Bunu bilemezdin. Ve eminim ki biz doğmadan on yıl önce olan bir şeyi durduramazdın."

Declan ona doğru döndü. "İçinde kötülük olduğunu biliyordum. İkimiz de biliyorduk. Yine de onun yalanlarına defalarca kandım. Ve onu durdurmadığım için insanlar bunu hayatlarıyla ödedi."

Ronan'ın omurgası dikleşti, gözleri alev alev parlıyordu. "Peki onu durdurmaya çalışsaydın ne olurdu sanıyorsun Dec?"

Ölmüş olurdun. Etrafı yedi gün yirmi dört saat korumalarla çevrili. Kaburgalarının arasına bıçak sokabileceğin tek bir an bile yok. Kahretsin, lanet yemeğinin tadına bakan insanlar var."

Declan gözlerini kaçırdı ve girdap gibi dönen denize bakan pencerelere doğru döndü. "Halkıma yardım etmek için hiçbir şey yapmadım. Bu beni bir korkaktan daha kötü yapıyor."

Ronan, "Birkaç yıl içinde iktidarı ele geçirip işleri farklı yapacağını bilerek zamanını bekliyordun," diye teselli etti.

"Yaraladığı ya da daha kötüsünü yaptığı insanlar için bunun ne faydası var?" Declan sordu, sesinde büyük bir acı vardı.

O zaman uzak kalamazdım. İçeri daldım ve Declan'a doğru bir adım attım. Kollarımı arkadan ona dolayarak sıkıca sarıldım.

"Bana dokunmamalısın," diye homurdandı. "Sana her zaman dokunmak isteyeceğim."

"Ben bir canavarım."

Onu daha sıkı kavradım. "Sen öyle biri değilsin. Tanıdığım en iyi kalpli insanlardan birisin. Başkalarına yardım etmek için elinden gelen her şeyi . Bu kasabada seni sevmeyen tek bir kişi olduğunu sanmıyorum."

"Orada bir süre kin tuttum," diye yaptı Ronan.

Ona sakinleştirici bir bakış attım ama Declan'dan hafif bir kıkırdama yükseldi. Tam da Ronan'ın şeydi.

Declan kollarımın arasında dönerek saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Bana bakmaya nasıl dayanabiliyorsun?"

Bir elimi yanağına götürdüm ve kirli sakalını avucumda hissettim. "Çünkü tek gördüğüm sevdiğim adam. Dünyadaki sevgiyi geri hak eden kişi."

Declan gözlerimi aradı, orada bir yalana dair bir ipucu arıyordu. Ama bulamadı.

Ronan önü arkama gelecek şekilde arkama geçti. Sıcaklığı sabit bir nabız gibi üzerimde alevlendi. "O haklı. Bir şekilde Patrick'in çekimine karşı koymayı başarmışsın. Seni karanlığa çevirmek için gösterdiği tüm çabalara rağmen iyi bir insan olarak kaldın."

Declan yutkundu, duyguları gözlerinde savaşıyordu. Yüzünde hâlâ çok fazla acı ve kendinden nefret olduğu belliydi.

Kendimi çok güçsüz hissettim. Beni duyamıyordu. Tam olarak değil. Ama beni hissedebiliyordu.

Parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. Nazik değildi. Eşimin bana geri dönmesi için bir talepti.

Declan ilk başta cevap vermedi.

Dudağını ısırdım. Daha önce hiç cesaret edemediğim kadar sert. Bir hırıltı çıkardı. Ve sonra geldi.

Beni havaya kaldırırken bacaklarım Declan'ın beline dolandı. Ağzıma girerken siki göbeğimde sertleşti. Talep ediyordu. Yağmalıyordu.

Ronan arkamdan yaklaştı, sıcaklığı sırtımı yakıyordu.

Declan öpücüğü bıraktı, nefes alış veriş i ağırlaşmış tı. "Kontrol bende değil."

"Olmanı istemiyorum," dedim dürüstçe.

Declan'ın bakışları omzumun üzerinden kardeşinin

bakışlarıyla buluştu. "Çok ileri gitmene izin

vermeyeceğim," diye söz verdi Ronan.

Sert törpülemeyle kalçalarımın arasında ıslaklık toplandı.

İkizlerin ikisi de hırladı, ses havayı doldurdu ve tenimin üzerinde kaymaya başladı. Bu his içimdeki o görünmez kordonu daha da sıkılaştırdı.

Ronan sırtıma bastırdı, aleti geriliyordu. "Zaten ağrıyor kardeşim. Bu konuda bir şey yapacak mısın?"

Declan'ın gözleri gümüş rengine parladı ve sonra beni yere bırakıp dizlerinin üzerine çöktü. Kapüşonlu gözleriyle bana baktı. Bakışlarındaki ihtiyaç midemi bulandırıyor du.

Declan bir elini kaldırdı ve pençelerini açtı. Eteğimi vücudumdan ayırmak için aşağı doğru savurduğ unda nefesim kesildi.

Ona bakakaldım. "."

Sadece sırtıttı ve bir pençesini külotumun bir tarafının altına, sonra da diğer tarafına geçirdi. Dantelli kumaş yere düştü.

"Siz ikiniz tüm gardırobumu mahvetmeyi bırakmalısınız."

Ronan kulağıma kıkırdadı ve sonra bluzumun iki yanından aşağı kaydırıldı. "Bu ne kadar eğlenceli olurdu?" Noktayı vurgulamak istercesine sutyenimi kopardı.

Ronan ve Declan hâlâ tamamen giyinikken ben orada, dizliklerim ve ayakkabılarım dışında çıplak duruyordum. Bu yan yana duruşta içim kıpır kıpır oldu ve içimdeki sıcaklık .

Declan öne doğru eğildi, derin derin içine çekti. "Senin kokun gibisi yok."

Ronan'ın elleri arkamdan dolanırken kalbim hızlandı. Göğüslerimi avuçladı, sıktı, masaj yaptı. Sırtım içgüdüsel olarak kamburlaştı, daha fazlasını istiyordum.

"İşte bizim kız," diye Ronan. "Çok güzel. Çok muhtaç."

Ağzım kurudu.

Declan bir elini kalçamda gezdirerek onu umutsuzca istediğim yere gittikçe yaklaştı. Parmakları oradaki birleşme noktasına kaydırıldı, alay etti ve keşfetti. İçime doğru ittiler ve nefesim kesildi, tekrar eğildim.

"Buna bayılıyor kardeşim. Meme uçları granit kesebilir, o kadar sertler ki," diye homurdandı Ronan.

Declan öne doğru eğildi, dili klitorisimin üzerinde gezindi. İç kaslarım parmaklarının etrafında kenetlendi ve Declan küfretti. Dudakları o sinir demetinin etrafında kapandı ve hepimizin etrafında dönen bir kıvılcım çağlayanı gönderdi.

Ben nefes almak için çırpınırken Ronan'ın parmakları meme uçlarımda çalıştı. Onları inanılmaz derecede sıktı ve beni inletti.

"Yalvar," diye emretti Ronan.

"Lütfen." Sözcük izinsiz ağızımdan çıkıverdi. "Lütfen, ne?"

diye homurdandı.

"Lütfen gelmemi sağla."

Ronan yine kıkırdadı, sesi boğuktu. "Ne düşünüyorsun Dec? Ona acımalı mıyız?"

Declan'ın cevabı üçüncü bir parmak eklemek oldu. Göbeğim kasıldı.

"böyle. İyi bir kız gibi elinin her yerine boşal. Seni tatmasına izin ver."

Declan klitorisimi derinlemesine emerken, dilinin ucu aşağı doğru bastırırken Ronan'ın sözleri benim felaketim oldu.

Ronan meme uçlarımı sıkarken haykırdım. Acının ısırtığı ile zevkin çarpışması beni bir orgazmın içine çökertti.

Ronan'ın kolu belime dolandı ve Declan'ın tüm zevkimi alabilmesi için beni yukarı kaldırdı. Görüşümde karanlık noktalar dans edene kadar dalga dalga içimden geçti.

Declan sonunda bana acıdı ve bakımlarını hafifletti. Topuklarının üzerinde geriye yaslanırken bana sırttı. "Tam da ihtiyacım olan şey."

Dolabımdan bir çift eşofman ve bir tişört çıkarırken, "Bu hiç kıyafetim kalmayacak," diye . İkiizler aşağıya inmişti ama gitmeden önce hızlı bir duş almayı tercih etmişim. İhtiyacım olan son şey şekil değiştiren kokusu yüzünden utanmaktı.

Dolabımdan çıktım ve Briar'ın kulaklarının arkasını kaşımak için durdum. "Daha sonra döneceğim."

Bir miyavlamayla cevap verdi ve sonra kedi kulesinde bir topun içinde kıvrıldı.

O uzanıp pencereden kuşları izlerken dudaklarım kıpırdadı. Briar yeni hayatından kesinlikle memnundu.

Onu bıraktım ve kapıdan çıkıp merdivenlerden aşağı indim.

Neredeyse köşeyi dönmekte olan iri yarı bir adama çarpıyordum.

Cillian'a bakarken nefesimi içime çektim. Onda beni huzursuz eden bir şey vardı. Kötü niyetli olduğundan değil, ama onda bir vahşilik vardı. Evcilleştirilmeye yakın olduğunu bildiğim bir şey. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

Cillian sadece bana baktı.

Boğazımı temizledim, istediğim kelimeleri arıyordum. "Ve sana olanlar için üzgünüm. Annene olanlar için de. Hiç kimse buna katlanmak zorunda kalmamalı."

Cillian'ın yüz ifadesinde o kadar hızlı bir yumuşaklık titreşimi oldu ki, hayal ettiğimden emin oldum.

"Seni bulduklarına sevindim," dedi hışımla, yüzü o vurdumduymaz, sert maskesine geri dönmüştü. "Herkes bu kadar şanslı değil."

Saoirse'nin sözleri zihnimde dönüp duruyordu. "Dişı ejderha kıtlığı mı?"

Başını sallayarak onayladı. "Çoğumuz eş bulamayacağız."

Kalbim onun için acıyordu. Gerçekten bir eşe ihtiyacı olan biri varsa o da Cillian'dı. Belki bu onun içindeki kırılmış vahşiliği yatıştırabilirdi.

Arkamda ayak sesleri duyuldu ve bir kol omuzlarıma dolandı. "Ben de tam sana bakmaya geliyordum. Her şey yolunda mı?"

Ronan'ın sesinde Cillian'ın özlemediğini bildiğim bir gerginlik vardı.

"Biz iyiyiz. Sadece birbirimizi tanımaya çalışıyoruz," diye onu temin ettim. Cillian homurdandı ve mutfağa doğru geri döndü.

"Ona henüz güvenmiyorum," dedi Ronan sessizce. "Çok şey yaşadı."

Ronan nefes verdi. "Biliyorum. Ama bundan ne istediğini bilmiyoruz."

Ronan' baktım. "Sanırım Patrick'e bunu ödetmek için."

Dash, "Sanırım Baldwin'in bütün bu yiyecekleri dün yapması iyi oldu," diye mırıldandı.

Saoirse ve Darius'un müttefik olarak bir araya getirdiği herkesi gözümün önüne getirerek oturma odasına göz gezdirdim. Darius kurtlar adına konuşacaktı. Delphine büyücüler. Sam ve üç arkadaşı, Seán, Liam ve James, Connor'la birlikte ejderhalardan gelmişlerdi. Ve havuz evimizde kalan Cillian.

"Bu çok aptalca bir hareket," diye mırıldandı Trace.

Colt ona sakinleştirici bir bakış gönderdi. "Kaybedecek zamanımız yok. Patrick'in hızla saldırması ihtimaline karşı aynı fikirde olmalıyız."

Trace ağzını kapattı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Evimize yabancıların girmesini istemezdi.

Kanepeye uzandım ve onun kucağına kaydım.

Trace'in kolları içgüdüsel olarak bana sarıldı.

Ağzının dudak halkasının olduğu köşesine bir öpücük kondurdum. "Huysuzluğu bırak."

"Huysuz değilim. Ölmemizi engellemeye çalışıyorum," diye homurdandı.

"Pençesinde diken olan bir ayı gibisin."

Dash kıkırdadı. "Haksız değil."

"Her neyse," diye mırıldandı Trace ama saçlarımı okşamaya başladı, parmaklarını saç tellerime doladı. Sanki bu hareket onu rahatlatmıştı. Göğsünden, sanki bir şekil değiştiren olabilirmiş gibi gümbür gümbür bir ses geldi.

Boynuma sokuldu. "Etrafında olmalarından hoşlanmıyorum."

Bir elimi göğsüne bastırdım. "Ben tamamen güvendeyim. Bunu biliyorsun."

Trace tek kelime etmedi. Çünkü benim ikna olduğuma inanmıyordu. Bu oda dolusu insana Anka kuşu işaretimi anlatmak üzereyken olmazdı.

Ama akıllıca bir hareketti. Patrick'in o küçük bombayı patlatmasındansa bizden duymaları iyiydi.

Colt oturma odasındaki sandalyesinden kalktı ve grubumuzun konuşmacısı olarak belirlendi. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Umarım yiyecek ve içecek bir şeyler almışsınızdır."

Delphine gülümsedi. "Baldwin asla hayal kırıklığına uğratmaz."

Colt kıkırdadı. "Hayır, öyle değil." Herkesin oturmasını işaret etti. "Bu gece size sunmamız gereken ciddi bir konu var."

Küçük kalabalığın içinde fısıltılar duyuldu ve kalbim hızlandı.

"Patrick O'Conner'in bize karşı harekete geçmeyi planladığını öğrendik."

Delphine keskin bir nefes alırken, diğer birkaç kişi de çok kızgın görünüyordu.

"Gerekçesi ne?" diye sordu.

Colt ellerini önünde kavuşturdu. "Ronan'ı aramıza almamızdan hiç memnun olmadığını biliyorsun. Şimdi Declan da iltica etti."

İkizlere bir göz attım. Yüzleri daha önce hiç olmadığı kadar birbirine benziyordu. Birbirine benzeyen öfke maskeleri.

"Büyüyen gücümüz onu tehdit ediyor," diye devam etti Colt. "Ama Leighton hakkında bize karşı kullanmayı planladığı bazı bilgiler öğrendi."

Merak dolu bakışlar bana doğru döndü. Darius ve Saoirse artık ne olduğumu biliyordu ama ejderhalar ve Delphine .

Colt'un güven veren bakışları benimkilerle buluştu ve beni bekledi.

Sesimi olabildiğince güçlü tutmaya çalışarak, "Bende Anka kuşu işareti var," dedim.

Odada nefes sesleri duyuluyor, fısıltılar birbirini izliyordu. Kendime engel olamadım ama ürperdim.

Trace'in kolları bana daha sıkı sarıldı. "Sorun yok."

"Yeter," diye bağırdı Ronan. "Leighton onu geri getirdiğimizde ölmek üzereydi ama şimdiden yeteneklerinde ustalaşmaya başladı."

Bu abartılı bir ifade olabilirdi ama ben de son zamanlarda neredeyse kimseyi öldürmemiştim.

Delphine meraklı gözlerle bana doğru baktı. "Bu çok eşsiz bir hediye."

"Bununla yaşamayı öğreniyorum," dedim ona dürüstçe.

Sam bana sıırttı. "Senin belalı biri olduğunu hep biliyordum."

Elimde değildi, güldüm. Ve Tanrım, bu gerginliği atmaya ihtiyacım vardı. "Teşekkürler."

Delphine odayı taradı. "Anka kuşu işareti hantal güçler anlamına gelebilir. Tehlikeli olabilir."

"Bu doğru," dedi Darius. "Ama Leighton önüne çıkan her şeyin üstesinden geldi."

İç çekti. "Patrick'in entrikalarının hayranı değilim. Bence iktidardan uzaklaştırılması gerekiyor, hem de hemen. Ama savaşmadan gitmeyecektir."

"Başka seçeneği olmayacak," diye homurdandı Cillian.

Genç ejderha dostlarımız, tahtla hiçbir ilgisi olmayan yeni bir ejderha varisinin keşfi hakkında ne düşündüklerinden tam olarak emin değillerdi.

Connor ona doğru tedirgin bir bakış fırlattı. "Ejderha kralını ortadan kaldırmak kolay olsaydı, bu uzun zaman önce gerçekleşirdi."

Kesinlikle haklı olduğu bir nokta .

Seán, "Eğer bu işi başarmak gibi bir umudumuz varsa birlikte çalışmamız gerekecek," dedi.

"Haklı," diye kabul etti Saoirse.

Darius başını salladı. "Ve bu arada, hepimizin eğitimimizi başkalarına belli etmeden artırmamız gerekiyor." Bağına bir göz attı. "Bu da hiçbir sorun yokmuş gibi davranmak anlamına geliyor. Dersler, aktiviteler, partiler."

"Yarın bir tane var," dedi Connor.

İnledim. Partilerin bana olmadığını öğrenmiştim.

Cillian kısık bir hırıltı çıkardı. "Patrick ne olduğunu anlamadan hemen harekete geçmeliyiz."

"Hazırlıklı olmamız gerek," diye karşılık verdi Ronan. "Bir plana ihtiyacımız var."

Declan bir adım öne çıkarak başını salladı. "*Babam* üzerine bir çalışma yaptım." Son kelimeyi sanki tadı acıymış gibi söyledi. "En çok hangi muhafızlara güvendiğini biliyorum. Alışkanlıklarını. Rutinlerini. Nerede zayıf olduğunu biliyorum. Tek ihtiyacımız olan doğru dikkat dağıtıcı, sonra da başından beri yapmam gerekeni yapacağım. Onun işini bitireceğim."

Bornozumu üzerime daha sıkı geçirdim ve yatağa geri uzandım. Kaslarım hareketi protesto ederken inledim. Dash beni hava henüz kararmamışken antrenman koşusu için kaldırmıştı. Daha sonra ağırlık salonuna gitmiş ve ardından okula yönelmiştik. Derslerden sonra el ele ve büyü antrenmanı yaptık. Daha iyiye gidiyordum ama olmam gereken yerde değildim.

Yanımdaki yatak çöktü ve bir elim göğsüme doğru uçarak doğruldum. "Tanrım, hareket ederken ses çıkar, olur mu?"

Trace'in ağzının köşesi kalktı. "Belki de daha dikkatli olmalısın."

Kendimi tekrar geriye doğru bıraktım. "Çok fazla çaba. Eğer bir suikastçiysen, beni şimdi öldürebilirsin."

Trace kalçamı sıktı. "Biraz sert mi hissediyorsun?"

"Sanki bir Mack kamyonu tarafından ezildim ve sonra kıyma makinesinden geçirildim."

Kalçalarımın masaj yapmaya başladı. Normalde bu hareket onu zıplatırdı ama içimden gelmiyordu.

"Bu gece gitmek zorunda mıyız?" .

"Korkarım öyle, Minik Kuş."

Tekrar inledim. "Partilerden nefret ediyorum." "Sen sadece bir tanesine gittin."

Bakışlarımla onu kıstırdım. "Ve bak nasıl sonuçlandı." Trace'in bakımları durdu. "Bu sefer yakın duracağız."

Bu konuyu şimdi açtığım için aptalın tekiydim. Trace, Damien'ı benden beslenirken bulduğunda kendini kaybetmişti. Düşündükçe ürperiyordum.

"Peki," diye . "Ama kalkmama yardım etmelisin. Bunu tek başıma yapamam."

Trace kıkırdadı ama ellerimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. "Bundan daha iyisini yapabilirim."

Kaşlarımı soru sorar gibi kaldırdım.

"Ben seni giydiririm," dedi ve beni dolaba doğru çekti.

Elimi geri çektim. "Şehvet tanrısının kıyafetlerimden sorumlu olması gerektiğinden emin değilim."

Trace'in yüzüne muzip bir sırıtma yayıldı. "Beni bir tanrı olarak görmen hoşuma gidiyor."

"Erkekler," diye .

Güldü ve bu, Trace' o nadir kahkahalarından biriydi. Bu ses beni içten dışa ısıtabilirdi.

", Minik Kuş. Bırak biraz eğleneyim."

"Peki," diye mırıldandım. Ama gerçek şu ki, o böyleyken ona asla hayır diyemezdim. Oyuncu Trace benim mutlak kriptonitimdi.

Beni dolabıma götürdü, Briar da arkamızdan geldi. Kedim alanın ortasındaki ada şifonyerin üzerine zıpladı ve yüksek sesle miyavladı.

Trace döndü ve Briar'ı çenesinin altından kaşdı. Küçük bir iblis aşüfte gibi yüksek sesle mırıldandı.

"Tamam," dedi Trace, Briar'ı bırakarak. "Kıyafetin en önemli parçasıyla başlayalım."

"Peki bu ?" "İç
çamaşırı."

Bir çekmeceye doğru ilerlerken yutkundum. "Orada hiçbir şey yok
_."

Artık ağzına kadar dolu olduğunu gördüğümde sözlerim kesildi.

"Senin için alışverişe çıktım," dedi Trace, dantel bir büstiyer çıkararak. Bana Trace'in gözlerini hatırlatan koyu bir mordu.

"Çok güzel," dedim parmağımı narin kumaşın üzerinde gezdirerek. "Bu kremse tene karşı mükemmel görünecek."

İçimden hoş bir ürperti geçti.

Trace onu adaya bıraktı ve bir jartiyer kemeri ile yüksek çoraplar çıkardı. "Seni bunun içinde hayal ediyordum."

Ardından bir tanga çıkarınca ağzım kurudu. Dizlerinin üzerine çöktü ve bacağıma dokundu. "Kaldır."

İtaat ettim ve tangayı bir bacağımanın etrafından geçirdi. "Kaldır."

Eylemi tekrarladık.

Trace'in gözleri kapandı ve kumaşı bacaklarımın üzerinde gezdirdi, ayağa kalkarken nazikçe yerine çekti.

"Nefes alışların hızlandı Minik Kuş." "Beni suçlayabilir misin?" Fısıldadım.

Ağzımın kenarına bir öpücük kondurdu. "Senin üzerinde bir etkim olmasını seviyorum."

"Ukala," diye mırıldandım.

Trace sadece bir kedi gibi .

Ona ters ters baktım, iç çamaşırlarımın geri kalanını ve askıdan rastgele bir elbise kaptım ve hışımla banyoya girdim. "Adil oynamıyorsun," diye seslendim.

"Ben asla yapmam," bağırdı.

Partiye doğru yürürken evin içinden bas sesleri geliyordu. Yüz metre öteden bile sağır edici bir ses geliyordu.

Colt Escaladein kilitlerini çalmak için durakladı ve arkasını döndüğünde inledi. "Bizi öldürmeye mi çalışıyorsun, LeeLee?"

Gülmemek için dudagımın kenarını ısırdım. Rastgele elime aldığım elbisenin arka kısmında uygunsuzluğa varan bir yırtmaç vardı.

"Trace'i suçla," dedim. "Kıyafetimi o seçti." Dash onu tokatladı.

"Hey," diye kırptı Trace.

Dash, "İhtiyacımız olan son şey, Leighton kendi iyiliği için fazla güzel olduğu için lanet olası bir kavga," diye karşılık verdi.

Başımı salladım. "tek kişinin siz olduğunuzu artık herkesin bildiğinden eminim."

"Öyle olsa iyi olur," diye homurdandı Ronan.

Öğrenciler, hava buz gibi olmasına rağmen, doğaüstü yetenekleri sayesinde soğukla mücadele edebilmek için çimenlikte dolaşıyordu. Ama biz içeri girdik.

Çocuklar içeceklerle doğru ilerlerken müziğin yüksek sesinden irkildim. Declan bana bir soda uzattı. "Al bakalım."

Gözlerin üzerimde olduğunu hissederek kutunun kapağını açtım. Kafamı istemedim. Onun yerine içkimi yudumladım.

Declan'ın kaşları kalktı.

"Susadın mı?" Omuz silktilim.

Bir kolunu omuzlarıma doladı ve başımın tepesine bir öpücük bıraktı. "Uzun süre kalmamıza gerek yok. Söz veriyorum."

Bunun üzerine gerginliğim biraz azaldı.

"Hey, Dec," diye mırıldandı tanımadığım bir kız. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Arkadaşıma gönderdiği bilmiş gülümsemeyle midem bulandı.

Declan boğazını temizledi. "Hey, Rena."

Suratını astı. "Neden artık hiç aramıyorsun?" Bu bükülme mide bulantısına dönüştü.

"Çiftleştin," diye .

Rena omuz silktili. "Etiketler umurumda değil."

Kaltak.

Bu konuşmayı duymama gerek yoktu. Declan'ın kolunun altından kayarak çıktım ve tuvalet bulmakla ilgili bir şeyler mırıldandım. Erkeklerin geçmişleri olmadığını düşündüğümünden değildi. Olduğunu biliyordum. Sadece bunun yüzüme vurulmasına ihtiyacım yoktu.

Kalabalığın arasından ilerleyerek, kendimi birkaç dakikalığına içeri kilitleyebileceğim bir banyo için bir koridora yöneldim. Işığı yanan açık bir kapı gördüm ve o doğru ilerledim.

Arkamdan ayak sesleri geldi ve dönmeye başladım, ama daha dönmeden biri ortama çarptı ve düşüyordum.

Acımasız bir güçle parke zemine . Kolum vücudumun altında ezildi, omzum burkuldu ve yüzüm çarptı. Acı tüm vücuduma yayılırken haykırdım ama adrenalin de hemen arkasından gelmişti.

Dash'in bana verdiği dersler bir şekilde içime işlemişti. Dirseğimi geri iterek saldırganın karnına vurdum. Üzerimdeki tutuşu bir parça gevşerken dudaklarından hırıltılı bir çığlık çıktı.

Bir an bile kaybetmedim. Ters döndüm, onları ittim ve ayağa kalkmaya çalıştım.

Ay yükselmişti ve ışığı yatak odasının penceresinden içeri . Odadaki mobilyaları ve ayağa kalkan figürü seçebiliyordum.

Zaman yoktu.

Kapıya doğru fırladım ama tam ulaştığımda görünmeyen bir güçle çarparak kapandı. Kapı kolunu tutup çevirdim ama oynamadı.

Arkamdan kadınsı bir kahkaha geldi, ama karanlık ve çarpıktı. "Üzgünüm, çöp. Gitmene izin veremem."

Saldırganımla yüzleşmek için döndüğümde derinlerde bir yerde panik oluştu.

Gözlerimi birkaç kez kırptırıp görüşümü netleştirmeye çalıştım. Chloe'ydi... ama değildi. Teni hastalıklı gri bir renkteydi ve saçları çılgınca dağılmıştı. Ve vücudunu tutuş şekli bir şekilde doğal değildi.

"Chloe?" .

Gözlerinde öfke çiçekleri açtı. Sanki hiç irisleri yokmuş gibi görünen gözler. Tamamen siyahtı.

"Yaptığın her şeyin bedelini ödeyeceksin," diye hırladı.

Seçenekler için odayı gözden geçirirken kalbim göğsüme çarpıyordu. Kapı dışarıdaydı. Çığlık atmayı düşündüm ama yüksek sesli müzikten kimsenin beni duymasına imkân yoktu.

Derin bir nefes aldım ve içimdeki gücü, varlığımın tam merkezindeki o yetenekler yumağını aradım. Ronan'dan geldiğini bildiğim altın bir teli çekiştirdim. Onun ateşi en rahat büyüdüğüm yeteneğimdi. Chloe'den ne kadar nefret etsem de, mecbur kalmadıkça onu öldürmek istemiyordum.

"Seni incitmek zorunda bırakma beni," diye uyardım.

"Yapabileceğimi biliyorsun."

Chloe alay etti, sanki bir avı köşeye sıkıştırıyormuş gibi yarım daire çizerek ilerliyordu. "Neler yapabileceğime dair en ufak bir fikrin bile yok."

"Kara büyü mü?" Meydan okudum.

Durdu, gözleri bir an için büyüdü ve sonra kıkırdadı. "Keşke bu kara büyü olsaydı. O zaman beni durdurmak için bir şansın olabilirdi."

Panik daha da derinleşirken nefesim kesildi.

"Sana bunu ödetmek için bir şeyler yapmalıydım. Gücümü benden çaldın," diye hırladı.

"Gücün mü?"

"Evet, benim," diye tersledi Chloe. "Hilaller benimdi. Onların gücünün damarlarımda dolaşıyor olması gerekiyordu. Ama sen onları benden çaldın!"

The Crescents.

Damien'in zindanı ve arkadaşlarıma nasıl öfkelenildiği, onları nasıl böyle çağırdığı aklıma geldi.

"Damien nasıl?" Sesimdeki paniği gizlemeye çalışarak sordum.

Chloe'nin omurgası dikleşti. "Onu benden de çalamayacaksın."

İçimden bir kahkaha yükseldi. Belki de bu psikopatla aynı odada kilitli kaldığım için gülüyordum. Ama kahkaha hızlı ve şiddetli geldi. "Damien'dan bu dünyadan silinip gitmesi dışında hiçbir şey istemiyorum."

Söylediğim yanlış bir şeydi çünkü Chloe saldırdı.

Son anda yan adım atarak saldırısından kıl payı kurtuldum.

O çılgılık attı, ÖFKE KURS aracılığıyla Onu. "Sen her şeyi mahvetti!"

Chloe hırlayarak tekrar bana saldırdı. Bu sefer kaburgalarımın öyle bir yumruk indirdi ki sendeleyerek geri çekildim.

Üçüncü raunt için toparlanırken altın alevlerin patlamasına izin verdim. Ateş onu geri döndürdü ve küfrettirdi.

"O senin değil!" Chloe bana ulaşmak için bir yol ararken nefesleri kesik kesik . Aklını tamamen yitirmişti.

"Bu yanına kalmayacak. Sana izin vermeyeceğim. Seni canlı ele geçirmemi istedi ama sen onun havasını solumayı hak etmiyorsun."

Kulaklarımda kan uğuldadı. Damien. Beni tekrar almak istedi.

Ama beni canlı yakalayamazdı. Chloe ve benim anlaşılabildiğimiz tek şey buydu.

Onunağz kavisli, Dudaklar Ayrılık. Dişler uzatılmış
itibaren kesici dişleri, ve ben nefes nefese kaldım. Damien
onu dönüştürmüş müydü?

İşte zaman gördüm. Dişlerinden siyah katran damlıyordu.
Tıpkı bir gölge iblis gibi.

O kadar şoktaydım ki, Chloe bu sefer saldırdığında ona hazırlıklı değildim.

Beni yere düşürdü, dişleri boğazıma doğru ilerliyordu. Büyü gücüm elimden kaydı ve onu patlatamadım. Onun yerine dizim kalktı ve Chloe'nin kaburgalarına çarptı. Haykırdı, yumruğu kendi kaburgalarımın çarptı. Acı bir bıçak gibi içime saplandı ve yerimi kırıdığından emindim.

Biri bağırdı ve kapıya vurdu. Yardım için
olabildiğince yüksek sesle bağırdım.

Chloe küfretti ve kapı açılırken boynuma doğru bir hamle daha yaptı.

Trace ve Ronan hışımla odaya girerken başını kaldırdı.

Chloe hırladı, insandan çok hayvan gibiydi. Üzerimden uçtu ve kesinlikle doğaüstü bir hızla pencereye doğru koşmaya başladı. Bir saniye sonra kendini pencereye doğru fırlattı. Cam kırıldı ve o diğer taraftaydı.

"Ne be?" Ronan homurdandı.

Ama Trace çoktan bana doğru koşmaya başlamıştı.

"Ben iyiyim," dedim ayağa kalkmaya çalışarak.

Yüzüm zonkluıyor, kolum ağrıyordu. Gözümün moraracağından .
Ama cehennem ateşi gibi yanan kaburgalarımdı.

"Sana ne yaptı?" Trace dişlerini sıktı.

"Bu bir çay partisi değildi." Kelimeleri söyledim ama zar zor
duyuluyordu.

Bu yanma şiddetlendi ve yan tarafıma baktım. Siyah, neredeyse
kana benzeyen bir madde elbisemden aşağı damlıyordu.

Gözlerimi kırpıştırıp gördüklerimi anlamlandırmaya çalışırken
görüşüm dalgalandı.

"Leighton?" Trace bastırdı, sesinde şimdi panik vardı.

"Ben-" İy olduğumu söylemeye çalıştım. Her şeyin yolunda
olduğunu. Ama değildi.

Uzuvlarım tüm hislerini kaybetti ve dünyam karardı.

Keskin bir bip sesi beni çekti. Onu uzaklaştırmak istedim. Ses kulaklarımı tırmaladı.

Bir şey orada bir desen çizerken ısı elimin etrafını sardı. Dokunuş beni de çekti. Daha fazlasını istedim.

Bip sesi daha da yükseldi. Ancak şimdi, alçak sesler eşlik ediyordu.

"Şimdiye kadar uyanmış olmalıydı," diye Trace.

Dash, "Ona zaman verin," dedi. "Vücudu çok şey yaşadı." Sesler bir an için kesildi.

"Bu nasıl oldu böyle?" Declan sözlerini hayal kırıklığı kaplamış bir halde sordu.

Colt, "Uyanana kadar bunu bilemeyiz," diye cevap verdi. "O odada ne olduğunu bilmemiz gerekiyor."

"Bu bir gölge iblis yarasıydı," dedi Ronan, sesi yumuşak ama acı doluydu. "Biz kapıyı kırdığımızda iblis çoktan gitmemişse bunun hiçbir anlamı yok."

"Chloe'nin gölge iblislerle çalışıyor olabileceğini gerçekten düşünüyor musun?" Dash sordu.

Trace, "O sürtüğün başına gelmeyen kalmadı," diye hırladı.

Birisi uzun bir iç çekti. Tanıdığım bir hava çıkışıydı. Colt. "Eğer Damien bunu yapmayı başardıysa, Chloe'yi de bu işe dahil edebilirdi."

Onu görmem gerekiyordu. Hepsini görmeye. Onlara dokunmaya ve hepimizin iyi olduğunu bilmeye.

Gözlerimi açmak için çabaladım ama çok ağırdılar. Gözlerimin kapaklarımın altında çalıştığını hissedebiliyordum ama o son adımı atmıyorlardı.

"Sanırım uyanmaya çalışıyor," diye kestirip attı Trace. O sırada elleri yüzümdeydi. "Haydi, Minik Kuş. Seni görmem gerek."

Sözlerindeki acı beni daha çok mücadele etmeye itti. Göz kapaklarım çırpındı, ışık görüşümde patladı ve başımın çarpmasına neden oldu. Trace'in yüzü görüşümü doldururken gözlerimi kısıtım.

"İşte benim kızım," diye fısıldadı. "Ödümü kopardı." "Özür dilerim," diye mırıldandım.

Trace alnını benimkine bastırdı ve derin bir nefes aldı. "Sen iyisin."

"Öyleyim." Onu rahatlatmak için kollarımı kaldırmak istedim ama uzuvlarımın her biri yüz kilo ağırlığındaymış gibi hissediyordum.

Trace geri çekilince görüşüm açıldı. Yatak odam etrafımda netleşti. Yine bir çeşit revire dönüştürülmüştü. Yatağımın yanında bir kalp monitörü ve serum askısı duruyordu. Direğin üzerinde bir torba berrak sıvı ve içinde ikizlerden birinin kanı olduğunu bildiğim kırmızı sıvı olan başka bir torba asılıydı.

Colt elimi sıktı. "Nasıl hissediyorsun?"

Bakışlarım ona yöneldi, kirli sakalını ve koyu halkalarını inceledim. "Sanki kuduz bir ev kedisiyle birkaç raunt yapmışım gibi."

Kimse gülmedi.

Kalbim daha hızlı atıyordu. "Ben iyiyim, değil mi?"

Dash yatağın diğer tarafına oturdu ve boştaki elimi tuttu. "Biz de öyle düşünüyoruz. Ne olduğundan emin değiliz. Yan tarafındaki yarada gölge iblis zehri vardı. Onunla savaşmak için çok çaba sarf etmen gerekti."

Ronan kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Seni olabildiğince çabuk eve götürdük ama zehir çoktan yayılmaya başlamıştı."

"Bu ne anlama geliyor?" Homurdandım.

Colt konuşurken Declan bana pipetli bir bardak su uzattı. "O zehir kalbini zorluyor. Onu tekrar ritme için şok vermek zorunda kaldık."

Ona birkaç kez göz kırptım. "Kalbim mi durdu?"

Bir an için kimse tek kelime etmedi.

Declan onun ensesini kavradı ve sertçe sıktı. "Önemli olan onu tekrar yenebilmiş olmamız."

ciğerlerimi titreyerek terk etti. Bir yudum su alırken ellerim titredi.

Trace ellerimi kendi elleriyle kapatıp beni sabitledi. "O odada ne oldu?"

Soğuk sıvıyı yuttum ve bardağı almasına izin verdim.

"Chloe'ydi."

Colt kaşlarını çattı. "Bu mümkün değil. O bir gölge iblisi değil."

"O normal değildi. Teni griydi ve üzerinde siyah katran olan dişleri vardı. Kapıyı bir çeşit güçle kapattı ve kilitledi."

Herkes birbirine baktı.

Declan volta atmaya başladı. "Birinin dönüşmesi mümkün mü?"

Ronan kardeşine baktı. "Vampirler insanları ve bazı doğaüstü canlıları dönüştürebilir ama bir gölge iblisine dönüşen birini hiç duymadım."

Dash telefonunu çıkardı. "Biraz araştırma yapmam gerekiyor. Bakalım eski metinlerde bununla ilgili bir şey bulabilecek miyim?"

"Chloe'yi bulan oldu mu?" Yastıklara yaslanarak sordum.

Colt başını salladı. "Seni mümkün olduğunca çabuk eve götürmeye çalışıyorduk. İnsanları ormanda aramaya çıkardığımızda ondan hiçbir iz kalmamıştı."

Kapı çalındı. "İçeri gel," diye bağırdı Ronan.

Kapı açıldı ve Cillian'ın iri cüssesi girişi doldurdu. Etrafı taradı ve bakışları üzerimde yoğunlaştı. Orada bir rahatlama olduğuna yemin edebilirim. Sinir bozucu küçük kız kardeşinin iyi olmasından rahatlayan bir ağabey gibi. Belki de onun için ben buydum. Küçük bir kız kardeş. Çünkü onun kardeşleri benim dostlarımdı.

"Uyanmışsın," dedi kesin bir ifadeyle.

Gülümsemeye çalışarak başımı salladım. "Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Güzel," dedi sanki bu kelime bir homurdanmaymış gibi. "Baldwin hepinizin yemeğe ihtiyacı olup olmadığını kontrol etmemi istedi."

İçimden bir ses Cillian'ın sözlerinin yalan olduğunu söylüyordu. Belki de hepimizi önemsiyor ve kontrol etmek istiyordu.

Dash başıyla onu onayladı. "Teşekkürler. Leighton için biraz et suyu ve ekmek ister misin? Belki geri kalanımız için de biraz sandviç."

Dash'e kaşlarımı çattım. "Sandviç istiyorum."

Beni bakışlarıyla kısırdı. "Mideni yormayacak bir şeye ihtiyacın var."

Bir nefes çektim. "Peki."

Cillian'ın dudakları kıpırdadı. "Ona söyleyeceğim." Gitmek için döndü ve sonra omzunun üzerinden bakarak durakladı. "İyi olmana sevindim, Leighton. Sensiz berbat durumdaydılar."

Sözlerinde büyük bir acı vardı. Bu acı bana Cillian McCarthy'nin inanılmaz derecede yalnız olduğunu söyledi.

"Ondan hiçbir iz olmaması nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Colt. Güvenlik ekibi Chloe'yi aradıklarını bildirirken sesini sakın ve dengeli tutmak için elinden geleni yapıyordu ama sözleri öfkeyle titreşiyordu.

Adamlardan birinin rengi soldu. "Sanki birden ortadan kayboldu."

" onun ve Damien arasında, sen bulabilmelisin. *bir şey*," diye Ronan.

Adam başını öne eğerek, "Özür dilerim efendim," dedi.

Oturma odasındaki kanepeden ayağa kalktım. Dash beni fark etmiş gibi hareket etti ve ben de ona bağırma isteğime karşı koydum. Saldırıya uğramamın üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti ve gücümün büyük bir kısmı geri gelmiş olsa da bana hâlâ en narin camdan yapılmışım gibi davranıyorlardı.

Erkekler bana nazik okşamalarla ya da yumuşak öpücüklerle dokunuyorlardı ama bu kadardı. Ne zaman daha ileri gitmeye çalışsam, beni tamamen . Sinirlenmişim, cinsel olarak hüsrana uğramıştım ve bana *uzanıp dinlenmemi* söyleyen bir sonraki kişiye patlamak üzereydim.

Dash'i bakışlarımla kıstırdım ve sonra güvenlik ekibine döndüm.

"Yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Bunun kolay bir iş olmadığını biliyorum."

Muhafızın yüz ifadesi bana bakarken yumuşadı. "Yardım etmek için elimizden geleni yapacağız. Sadece daha şanslı olmayı dilerdik."

Declan sandalyesinde arkasına yaslanırken iç çekti. "Meclis onun için alarm verdi. Tüm klanların onu arıyor olması gerekiyor."

Trace alay etti. "Sanki ejderhalar ve vampirler gerçekten yardım edecekmiş gibi.

Onu barındıranlar muhtemelen vampirlerdir."

. Büyük olasılıkla Alister Laurent, Damien ve Chloe'yi asla bulamayacağımız bir yere saklamıştı.

Colt çenesini muhafızlara doğru salladı. "Hepsi bu kadar. Ekstra devriyelere devam etmek için yeterli takviyemiz olduğundan emin olun."

Çocuklar güvenliğini riske atmıyorlardı, özellikle de Chloe'nin neye dönüştüğü hakkında en ufak bir fikrimiz olmadığı için.

Baş muhafız başını Colt'a doğru eğdi ve ekibini kapıya doğru yönlendirdi.

Onlar gittikten sonra Colt Dash'e döndü. "Yeni bir şey var mı?"

Dash'in yüz ifadesi acılıydı. "Somut bir şey yok. *Karanlık olanların* köylere saldırdığına dair çok eski raporlar buldum. Bunların gölge iblisler mi yoksa Chloe'nin dönüştüğünü düşündüğümüz bu tür bir melez mi olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Bunu Meclis'e sen mi gönderdin?" Ronan sordu.

"Tabii ki."

Meclis Chloe'nin neye dönüştüğü konusunda ikna olmamıştı. Saoirse ve Delphine iyileşen yaralarını gördükleri için bize inanırken, diğerleri en iyi ihtimalle şüpheliydiler. Chloe'nin ailesi de kızlarının kaçırılmış olabileceğini söyleyerek onlara büyük baskı yapıyordu.

Adamlar ileri geri konuşmaya devam ettiler, konuşmaları çekişmeli bir havaya bürünmüştü. Benim için çok fazlaydı, bu yüzden arka kapıya doğru geçtim.

"Nereye gidiyorsun?" Trace havladı.

Durdum, yavaşça arkamı döndüm ve ona sert bir bakış fırlattım. "Biraz hava alacağım."

"Ben de seninle geleceğim." Bana doğru ilerlemeye başladı. "Hayır."

Trace'in adımları durakladı. "Hayır mı?"

"Bu doğru. İki harfli bir kelime, yaptığınız şeyi durdurun ve geçip gitmeyin anlamına geliyor."

Sanki bir şey anlamamış gibi kaşlarını çattı.

İçimi çektim. "Hepinizi seviyorum ama beni deli ediyorsunuz. Başımda kimse olmadan sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Bir anda hepsi suçlu bir büründü.

Pisliğin tekiydim. Önemsedikleri için etrafımda dolanıyorlardı. Ama şu anda sadece nefes almaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden onların suçluluk duygusunu yatıştırmak yerine, arka kapıya ve soğuk güneş ışığına doğru yöneldim.

Temiz deniz havasını içime çekerek havuza ve bahçeye doğru yürüdüm.

"Beş kişilik güvenlik nerede?"

Cillian'ın sesiyle irkildim. Onu orada görmemiştim ama bu sürpriz değildi. şezlonglardan birine uzanmış, yüzünü eve dönmüştü. Gözleri kapalıydı, yüzü güneşe dönüktü ve elleri başının arkasında bağlıydı.

"Ben olduğumu nasıl anladın?"

"Belirgin bir kokun var."

"Oh," diye mırıldandım.

". Ejderham seninle bu şekilde ilgilenmiyor."

Kendimi onunkinin yanındaki şezlonga bıraktım. "Ejderhan birinden hoşlandığında sana söylüyor ?"

Cillian kıkırdadı, gözleri açıldı. "İnsanları *sevmiyorum*, Prenses. Ben beş yaşında değilim."

Yanaklarım kızardı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Dudakları seğirdi. "Potansiyel eş olabilecek bir kadınla tanıştığında ejderhamın güçlü, içgüdüsel bir tepkisi var. Eğer bu benim gerçek eşim olsaydı, da... aşırı olurdu."

Merak içime işledi ve dirseklerimi dizlerime dayadım. "Nasıl aşırı?"

Cillian omuz silkti. "Bu zorlayıcı olurdu. Bunu durdurmam mümkün olmazdı. Onu güvende tutma, ihtiyaç duyabileceği her şeye sahip olduğundan emin olma ihtiyacı her şeyi tüketti. Ve onu sahiplenme isteği... işkence olurdu."

Ben ikizlerin geçmişteki davranışlarını düşünürken onun sözleri zihnimde dönüp duruyordu. "Bu Declan ve Ronan'ı biraz daha iyi anlamamı sağladı."

Cillian başını salladı. "Size bir şeyleri açıklamak, sizi hazırlamak için daha iyi bir iş çıkarmaları gerekiyor."

Bir nefes çektim. "Beni bir kuleye kapatmayı tercih ederler."

Homurdandı. "Aptalca bir hareket. Seni bir silah yapmalılar."

Bunun üzerine sustum. Bütün hafta antrenmana geri dönmeye çalışmışım ama çocuklar bunu kesinlikle reddetmişti. El ele tutuşmak yok. Büyü yok. Hiçbir şey yoktu.

"Silah olmak istediğimi sanmıyorum ama kendimi nasıl koruyacağımı bilmek istiyorum."

Cillian bir an bana baktı ve sonra doğrulup oturdu. Ayağa kalktı, elimi tuttu ve beni yukarı çekti. "Hadi Prenses."

"Nereye gidiyoruz?"

Bana muzip bir sırıtış fırlattı. "Seni eğiteceğim."

"İLK İŞ kaslarınızı ısıtmak için hafif bir koşu yapmak," dedi Cillian evin arkasındaki devasa çimenliğe doğru ilerlerken.

İnledim. "Sen ve Dash ve sürekli *kaçma* ihtiyacınız."

Kıkırdadı, sesi sanki paslıymış gibi pürüzlüydü. "Her şeyin anahtarı bu. Hem el ele hem de büyü için dayanıklılığa ihtiyacın var. Ama biz el ele ile başlayacağız."

Chloe'nin bana saldırdığını hatırlayınca içimden bir ürperti geçti.

Cillian'ın ayak sesleri kesildi. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Chloe bana saldırdığında büyüm dondu. Kendime zaman kazandırmak için göğüs göğüse mücadelede daha iyi olmalıyım."

Çenesindeki bir kas gerildi. "O zaman yapacağımız şey bu."

Cillian koşmaya başladı, ben de onu takip ettim. Geniş arka bahçenin etrafında birkaç tur atarken sessizdik. Dash'in benimle birlikte yaptığı tüm antrenmanların işe yaradığını kabul etmek zorundaydım. İyileşmiş olmama rağmen, artık o kadar kolay yorulmuyordum.

Cillian çimenlerin düz bir yerinde yavaşlayarak durdu. "Nasıl hissediyorsun?"

Ağzım kıvrıldı. "İyi. Kaslarım daha kolay yoruluyor ama aynı zamanda iyi hissediyorum. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

"Buna ihtiyaçları olduğunu biliyorlar. Eski halinize dönmeniz birkaç hafta sürecek ama bunu yapmak yardımcı olacaktır."

En azından birileri benim tamamen geçersiz olmadığımı inanıyordu.

Cillian boynunu kırdı ve ağırlığını ayaklarının üzerine verdi. O kadar iri olmasına rağmen ayaklarının üzerinde son derece hafifti. "Ağırlığını öne doğru kaydır. Bu tepki sürene yardımcı olacaktır."

Söylediği gibi yaptım, duruşunu taklit ettim. Ağırlığımı test ettim, ayaktan ayağa sıçradım. Bu şekilde yön değiştirmek kesinlikle daha kolay olacaktı.

"Güzel. Şimdi, ellerini yüzünün önünde birleştir. Eğer biri şakağına ateş ederse, işin biter."

Dash de bana aynı şeyi söylemişti ama Chloe'yle savaşıırken unutmuştum.

Ellerimi yüzümün önüne kaldırdım.

Cillian'ın elleri de aynı pozisyondaydı. "Eğer biri gövdeneye saldırırsa, bu pozisyonda hâlâ blok yapabilirsin." Bir elini aşağı indirerek nasıl savuşturabileceğini gösterdi. "Bana vurmaya çalış. Yumruk ya da tekme, ne istersen."

Dudağımın kenarı endişelendi ama başımı salladım. Ayak parmaklarımın üzerinde zıplarken, zayıf bir nokta aradım. Dash bana onları işaret etmişti. Burun, boğaz, göbek, kasıklar. Sonuncusunda irkildim. Topa vurmaya deneyecek kadar acımasız değildim.

Kaburgalarına bir diz atacaktım gibi bir hamle yaptım ve Cillian elini aşağı doğru kaydırırken boğazına doğru hamle yaptım.

Cillian darbeden kurtuldu ve sol bacağını savurarak benimkiyle birleştirdi. Beni ayaklarımdan düşürdü ve sertçe çimlere çarptım.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" Ronan hırladı ve kızgın bir alfa erkek sürüsünü bize doğru yönlendirdi.

Cillian irkilmedi bile. Sadece elini bana doğru uzattı. Ben aldım, o da kalkmama yardım etti.

"Sana lanet olası bir soru sordum." Ronan üvey kardeşinin göğsünü itti.

Cillian zar zor . "Ben senin yapman gerekeni yapıyorum. Onu eğitmek."

Hakaret karşısında irkildim.

Ronan nefes alış verişini kontrol altında tutmak için mücadele etti. "Hâlâ iyileşiyor. Unuttuysan, neredeyse ölüyordun."

Cillian'ın maskesi tekrar yerine oturmuştu. "Bunun tekrar olmasını engellemeye çalışıyorum. Öğrenmesi gerekiyor."

"Ve hazır olduğunda ona öğreteceğim," diye kestirip attı Dash.

"Sadece yardım etmeye çalışıyor," dedim nazikçe. "Eve kapandığım için aklımlı kaçırarak üzereyim. Artık rutinime dönmemin zamanı geldi. Vücudumun buna ihtiyacı var. Zihnimin buna ihtiyacı var. Hatta ruhumun bile buna ihtiyacı var."

Dash bir an için beni inceledi, öfkesi biraz azalmıştı.

"Ona karşı çok yumuşak davranıyorsunuz. Eğer Leighton'ın bunu atlatmak için bir şansı varsa, yumruk atmayı bırakmalısınız," dedi Cillian. Sesinde hiç duygu yoktu, sanki yaşamam ya da ölmem umurunda değilmiş gibiydi. Ama umurunda olduğunu biliyordum. İki kardeşini önemsiyordu. Umurunda olmasaydı burada olmazdı.

Declan, Cillian'a dişlerini gösterdi. "Ona çok mu yumuşak davrandın? Cehennemini yaşadı. Biz onun arkadaşlarıyız. Onu korumamız gerekiyor."

Cillian rahat bir omuz silkti. "Belki de sorun budur. Onun eşi olmak, ona zarar vermek için sahip olduğun tüm içgüdülere karşı gelmene neden oluyor. İhtiyacı olan meydan okumayı sağlayamazsın."

"Peki sizi bu meydan okumayı yapabilecek donanıma sahip kılan nedir?" Colt talep etti.

Colt'a doğru döndü. "Bağlılığımın tüm eğitimiyle ben ilgilenirim. Sürümün geneli için."

Ona birkaç kez göz kırptım. "Bir bağın mı var?"

Cillian başını tek bir hareketle .

"Bir eşin var mı?"

Çenesindeki o kas yine gerildi. "Hayır. Bu bize nasip olmadı."

Kalbim Cillian için acıyordu. Ama en azından bir topluluğu vardı. Bir kardeşliği. Yalnız değildi. Ama bize yardım etmek için tüm bunları terk etmişti.

"Peki ya çapa? Seni tutmak için bir taneye ihtiyacın yok mu..." "Akli başında mı?" diye sözümü bitirdi.

Başımı salladım.

Cillian'ın çenesindeki bir kas kıpırdadı. "Bir büyücüye ipi koparttım."

Declan keskin bir nefes çekti ve Ronan küfretti.

"Bağlantıyı koparmak mı?" Ben de yankıladım.

Declan bana baktı. "Tüm ejderhaların bir çapaya ihtiyacı yoktur. Bu, bu bölgedeki doğaüstü canlılara, bizim soyumuza özgüdür.

Ancak eşitliği bozmanın bir yolu var."

Ona bak. "Benimle olan bağını koparabilir miydin? Ve güvende olur muydun?"

Ronan başını salladı. "Sana söylemedikleri şey, büyüünün çok büyük bir risk olduğu. Sadece yüzde 5'i büyüden sağ çıkabiliyor."

Odağım Cillian'a kaymış, onu dikkatle inceliyordum. Bildiğimizden çok daha fazlasını yaşadığına dair bir his vardı içimde. Ama bu onu aynı zamanda inanılmaz derecede güçlü kılmıştı.

Uzun bir nefes aldım ve arkadaşlarıma döndüm. "Cillian ile antrenman yapacağım. O ne yaptığını biliyor. Benim de daha fazla mücadeleye ihtiyacım var. Vücudumun henüz yüzde 100 olmadığını biliyorum ama yan gelip yatarak asla oraya ulaşamayacağım."

"Minik Kuş," diye uyardı Trace.

"Yapma," diye kestim sözünü. "Bu benim hayatım. Ve beni bodruma bağlamayı planlamıyorsan, bunu yapacağım."

Trace'in gözleri parladı. "Bu ayarlanabilir."

Bakışlarım ona daraldı. "Unutma, karşılık vereceğim."

Colt burnunun kenarını sıkarak inledi. "Sadece çok ileri gitmeyeceğine söz ver."

Omuzlarımdaki gerginlik biraz . "Yapmayacağım. Yemin ederim. Ama bunu yapmam gerek. Bu kendimi daha kontrollü hissetmeme yardımcı olacak."

Çocuklar homurdandılar ama bir adım geri çekilerek bana ve Cillian'a yer açtılar.

Ronan ejderhaya ters ters baktı. "Eğer ona zarar verirsen, ben de sana veririm."

Cillian sırtıttı ve biraz dengesiz görünüyordu. "Deneyebilirsin." Bana döndü. "Saldır."

Merdivenleri teker teker, tırabzanlara ölümüne tutunarak HOBBLE çıktım. Her yerim acıyordu. Küçük serçe parmaklarımdan başımın tepesine kadar. Yumruklanmış, tekmelenmiş ve takılıp düşmüştüm. Kaslarım gerildi ve gerildi. Ve şimdi işim bitmişti.

Dash antrenmandan sonra beni esnetmişti ama hepimiz akşam yemeğini yerken vücudumun isyan ettiğini hissediyordum. Tatlıdan önce onlara erken yatacağımı söyleyerek izin istemiştım ama aslında küvetim beni çağırıyordu. Sıcak suyun ağrıyan kaslarımı rahatlatması için dua ettim.

Ama önce basamakları çıkmam gerekiyordu.

Heybetli merdivenlere dik dik baktım. "Neden böyle ucube bir evde yaşamak zorundalar ki?" Homurdandım.

Tırabzana sıkıca tutunarak kendimi her seferinde bir basamak yukarı çektim. Zirveye ulaştığımda nefes nefese kalmıştım ve kaslarım sanki yanıyormuş gibi hissediyordum.

Yarın Cillian'ın kahvesine tuz dökcektim. Hayır, ex-lax.

Yüzümü buruşturarak koridorda ilerledim. Ayaklarımı yerden kaldırmak canımı acıttığı için yürüyüşüm daha çok ayak sürüme şeklindeydi ama yine de hareket ediyordum.

Yatak odama ulaşmam normalde olduğundan üç kat daha uzun sürdü ama sonunda ulaştım. Kapıyı açtığımda Briar beni yüksek sesli bir miyavlamayla karşıladı.

"Hey, kızım. Banyodan sonra seni tırmalayacağım."

Hiçbir şey beni o devasa küvete gitmekten alıkoyamazdı.

Sürünerek banyoya girdim ve suyu açtım. Suyun mutluluk verici bir şekilde kavurucu hale gelmesi sadece birkaç saniye sürdü. Tıpayı aşağı itmek için eğildim ve bacaklarım acı içinde haykırdı. Yanağımın içini ısırdım ve doğruldum.

Derin nefes alarak acının dinmesi için kendime birkaç saniye tanıdım. Sonra tişörtümü yukarı ve başımın üzerine çektim. Dudaklarımdan bir inilti çıktı. Her küçük hareket öldürüyordu.

"Bırak beni," dedi sert bir ses arkamdan.

Döndüm, acım daha da alevlendi.

Trace, yüzündeki kızgınlık açıkça belli olan bir ifadeyle odanın diğer ucuna doğru yürüdü. "Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum."

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim.

Alay etti. "Evet, büyükannenin hareketlerinden ve acı çığlıklarından anlayabiliyorum."

Ağzımı kapattım.

"Kollarını kaldır," diye emretti Trace.

Tartışabilirdim ama bunun bir işe yaramayacağını biliyordum. Bu yüzden sadece itaat ettim.

Trace parmaklarını spor sütyenimin lastiğinin altından geçirdi ve sütyenimi başımın üzerinden yukarı doğru çekti. Elleri etime değdiği anda acım biraz olsun azaldı. Dudaklarımdan çıkan iç çekişe engel olamadım.

Küfretti ve ellerini belime doladı. Başım anında omzuna düştü, acımın hafiflemesinin tadını çıkarıyordum.

"Neden?" diye homurdandı.

"Daha iyi olmalıyım. Daha güçlü. Artık zayıf olmak istemiyorum."

Trace kollarını bana dolayarak beni kendine çekti. "Sende asla zayıf olmadı."

Kuluçka enerjisinin içime akmasına izin verdim, acımın en kötüsünü hafifletti.

Bir gırtlak sesi duyuldu ve başımı kaldırdığımda Dash'in kapıda beklediğini gördüm.

"İçin bir tonik getirdim. Kaslarının iyileşmesine yardımcı olacak."

Ona titrek bir gülümseme verdim. "Teşekkür ."

Hiçbiri yaptığım şeyi kabul etmese de hâlâ buradaydılar ve yardım ediyorlardı.

Dash mermer zemini geçip küvete doğru yürüdü. Suyun içine bir şey serpti. Çiçek yapraklarıyla karışık toz halindeydi ve suya karıştığı anda havayı cennet gibi bir koku doldurdu.

"Bu inanılmaz kokuyor," dedim, hâlâ Trace'e tutunarak.

Dash eliyle suyu karıştırırken, "Gül ve gardenya ekledim," dedi.

Trace beni tutmayı bıraktı. "Eşofmanlarını ve ayakkabılarını getireceğim, tamam mı?"

Başımı salladım ama bana dokunmadığı anda acı geri geldi. Daha önce olduğu kadar kötü değildi ama hoş da değildi.

Trace hızla hareket etti, spor ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardı ve sonra parmaklarını eşofmanımın ve külotumun bandına soktu. Yavaşça aşağı çekerken nefesimi içime çektim. Yüzünün kalçalarımın tepesine yakınlığı yüzümü ısıttı.

"Şimdi olmaz Minik Kuş. Canın yanıyor." Dudağımı ısırdım.

Hızla hareket etti, beni gelin gibi kaldırdı ve suya bıraktı.

Banyonun sıcaklığı dudaklarımdan hafif bir inilti dökülmesine neden oldu. "Çok mu sıcak?" Dash sordu.

"Mükemmel," dedim gözlerimi kapatıp başımı arkaya eğerek.

Trace arkamda diz çöktü ve omuzlarımı nazikçe yoğurmaya başladı. Onun dokunuşu ve su acımı anında yok etti.

Dash ellerini suyun içine soktu ve ayağıma masaj yapmaya başladı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Şimdiye kadar anlamadın mı?" Dash usulca söyledi. "Senin için her şeyi yaparız."

Sözlerinin sıcaklığı, ellerinden gelen sıcaklıkla birleşerek etrafımda dönüyordu.

Trace'in büyüyle yarı sarhoş bir halde, "Seni seviyorum," diye mırıldandım.

"Biz de seni seviyoruz. Sadece kendini bu duruma soktuğunu görmekten nefret ediyoruz," diye gürledi Trace.

"Şimdi olmaz," diye fısıldadı Dash. Elleri yukarı doğru hareket ederek önce baldırıma, sonra da uyluğuma masaj yaptı.

"Gözlerini kapalı tut," diye fısıldadı Trace. "Sadece hisset." Dediğini yaptım, göz kapaklarım zaten çok ağırdı.

Trace'in elleri omuzlarımdan göğüslerime doğru indi. Onları avuçladı, nazikçe masaj yaparak meme uçlarıma doğru ilerledi.

Göğüslerimin onun ellerinde ağırlaştığını hissedebiliyordum ama gözlerimi açmadım. Vücudumda seken hislere odaklandım.

Dash'in parmakları kalçalarımın arasına kaydı. Okşadı ve okşadı, yatıştırdı ve alay etti.

Sırtım eğilirken nefes alış verişim hızlandı. Hareket göğüslerimi suyun dışına çıkardı ve Trace başını eğerek bir meme ucumu ağzına aldı.

Önce nazikçe, sonra daha sert emerken dudaklarımdan bir inilti döküldü.

Dash iki parmağını içime sokup okşadı. Ağzım açık kaldı. Kelimelerim yoktu, sadece nefesim ve ihtiyacım vardı.

Üçte birini içeri kaydırды, başparmağı klitorisimin etrafında dönerken o noktayla derinlerde alay etti.

Sanki Dash ve Trace telepati kurmuş gibiydi, ikisi de aynı tempo ve basınçla hareket ediyordu. Kaslarım gerildi ama acı yoktu, sadece saf bir zevk vardı.

"Bırak," diye hırladı Dash.

Klitorisime bastırdı ve ben paramparça oldum. Orgazm yumuşak, yuvarlanan bir dalgaydı, vücudumda kalan her türlü rahatsızlığı süpürdü ve serbest bıraktı.

"Teşekkür ederim," dedim bozuk bir sesle. Trace kıkırdadı. "Her zaman, Minik Kuş." Ve onun sözleriyle uykunun beni ele geçirmesine izin verdim.

Colt kaşlarını çatarak, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi.

Fuayede dururken ceketimi düzelttim. "Darius mümkün olduğunca normal davranmanın yardımcı olacağını söyledi. Patrick'in ne planladığını hâlâ bilmiyoruz."

Neyin peşinde olduğuna dair hiçbir fikrimizin olmaması ve tek bir hamle bile yapmamış olması herkesi korkutuyordu.

Dash umutla, "Belki de planları hakkında tereddütleri vardır," dedi.

Cillian tırabzana yaslanırken alay etti. "Patrick merhameti ya da geri adım atmasıyla tanınmaz."

Declan kaşlarını çattı. "O haklı. Patrick tek bir zayıflık belirtisi göstermeden önce gemiyle birlikte batardı."

"Chloe'nin sana saldırdığını herkes biliyor," diye karşı çıktı Colt. "Yani seni hemen okula geri beklemiyor olacaklar."

Ona nazik bir gülümseme gönderdim. "Neredeyse iki hafta . Artık zamanı geldi."

Trace arkama geçti ve destek olmak için enseme sıktı. "Bu iş onda."

Cillian'la yaptığım ilk antrenman seansından ve sonrasındaki banyodan beri Trace fikrini değiştirmişti. Güç arayışımı her fırsatta destekledi. Koşmak için benimle birlikte erken kalkıyor, bana protein ve vitamin karışımları hazırlıyor, Cillian'la yaptığım her antrenmanı izliyordu. Öğrenmeme yardımcı olmak için formumdaki zayıf noktalara işaret ediyordu.

Sessiz bir teşekkürle dokunuşuna geri yaslandım.

Ronan bana doğru sahte bir kaş çatma hareketi gönderdi. "Dersleri kaçırmak için mükemmel bir bahanemizdin."

İçimden bir kahkaha yükseldi. "Eğlence hayatınızı böldüğüm için özür dilerim."

Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Öyle olmalısın."

Ronan'ın tavrındaki hafiflik hoş bir değişiklikti. Chloe ve Damien'ı sonuçsuz arayışları ve Cillian'ın varlığı konusunda ne yapacağını bilememesi yüzünden en hafif deyimiyse somurtkandı. Belki de okul ve biraz normallik tam da ihtiyacı olan şeydi.

Declan kardeşlerine baktı. "İyi olacak mısın?"

Cillian'ın dudakları kıpırdadı. "Ben narin bir çiçek değilim. Sanırım birkaç saatliğine malikânenizde mahsur kalmayı kaldırabilirim."

Declan sadece gözlerini devirdi. "Burayı yakmamaya çalış."

"Elimden geleni yapacağım."

Cillian'a el salladım. "Döndüğümde antrenman yapacağım." ",
Prenses."

Bütün çocuklar ona ters ters baktı. Beni lakabımla çağırmaya başlaması hiç hoşlarına gitmemişti.

Güldüm ve kapıya yöneldim.

Hepimiz Escalade'e doluştuk ve Colt bizi Castle Prep'e doğru yönlendirdi. Lastiklerin her dönüşü sinirlerimi daha da geriyordu. Declan'ın eli dizime inene kadar bacağımı on tane Red Bull içmişim gibi zıplattığımı fark etmedim.

"Özür dilerim," dedim utanarak.

"Her şey girecek," diye bana güvence verdi.

Ona inanmak istiyordum ama yine tüm gözlerin üzerimde olacağını biliyordum. Çocuklar Chloe hakkındaki hikâyeme herkesin inanmadığı konusunda beni uyarmışlardı. Etrafta deli gibi söylentiler dolaşıyordu. Bazıları Chloe'yi katlettiği için Trace'i koruduğumu söylüyordu. Diğerleri onun beni dövdüğünü ve benim de utandığımı söylüyordu. Hatta bir tanesi onun bir insanla kaçtığını ve Vegas'ta evlendiğini öne sürüyordu.

Dedikodu değirmeni hiç uyumadı.

Gölünç olanlara odaklanmaya karar verdim. En azından onlar eğlenceliydi.

Colt kampüse döndü ve etrafta dolaşan öğrencilere bakıp iç geçirdim. Sanki biri onlara bugün döneceğimizi söylemişti ve onlar da gösteri için sabırsızlanıyorlardı.

Colt park ederken, beni etkilemelerine izin vermeyerek kayıtsızlık maskemi taktım. Araçtan indik, çocuklar birbirimize yakın duruyordu. Sırt çantamı omzuma attım ve okula doğru ilerledim.

Bakışları üzerimde hissedebiliyordum ama onları görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Mimi ve Grace bana doğru hışımla gelirken gözüme bir hareketlilik çarptı. Harika.

Mimi sanki Chloe'nin yokluğunda onun kişiliğine bürünmüş gibi saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Onun senden çok daha iyi olmasını kaldıramadın, değil mi?"

Sadece birkaç kez göz kırptım. "Kim?"

"Kim?" Grace çığlık attı. "Kim olduğunu biliyorsun. Chloe'ye ne yaptın?"

"Ooooooh, ikinize hayatınız boyunca sözleşmeli hizmetçi gibi davranan mı bahsediyorsun?"

"Öyle bir şey yapmadı," diye gürlledi Mimi. "O bizim arkadaşımız ve sen sadece onu kıskanıyorsun."

"Sesler gibi sen olabilir olmak konuşmak
hakkında kendin Orada." Şarkı söyledim.

"Kapa çenen!" Mimi bağırdı. "Onun baş çapa olması gerekiyordu ve bunu herkes biliyor."

Omuz silktim, geçmeye başladım. "Eğer o çılgın trende kalmak istiyorsan, devam et."

"Seninle konuşuyorum." Kolumu sertçe kavradı ve beni geri çekti. Gözlerim parladı. "olsam bırakırdım."

Colt başladı için hareket et için Müdahale et, ama
iz durdu ona sessiz bir bakış gönderdi.

"Yoksa ne yaparsın?" Mimi alay etti. "Bunu yapacağım."

O kadar hızlı hareket ettim ki hiç yoktu. Boştaki elimi yukarı kaldırdım ve Mimi'nin koluna sert bir vuruşla indirdim, onu kırdım.

Tutun. Sonra ayağım bir tekme atarak bacaklarını altından çekti.
Mimi kolları bacakları birbirine dolanarak kaldırıma çarparken
çığlık attı. "Seni uyarmadığımı söyleyemezsin."
Hiçbir şey olmamış gibi okula doğru ilerlemeye başladım ama
çocukların kahkahaları beni takip etti.
Dash bir kolunu omuzlarıma doladı. "Bu çok güzel bir şeydi."
İçimi çektim, başımı omzuna doğru eğdim. "Sanırım uzun bir gün
olacak."

HAKLIYDIM. Uzun bir gün demek hafif kalır. Derslerimin her birinde
fısıltılar patlak veriyordu. Mimi ve Grace gittiğim her yerde bana
hançer gibi bakıyorlardı ve tüm derslerimde ne yazık ki gerideydim.

Ama en azından bugünlük işimiz bitmişti. Spor dolabımdan sırt
çantamı almak için eğildiğimde Mimi "Sürtük" diye tükürdü.

Doğrulurken uzun bir nefes verdim. "Çok orijinal. Bütün gün
bunun üzerinde mi çalıştın?"

Etrafımızdaki kızlardan bazıları kıkırdadı.

Mimi'nin yüzü kızardı. "Hak ettiğini."

Sırt çantamı takarken ona ıslı ıslı gülümsedim. "Umarım hepimiz
öyle oluruz. Senin için kalıcı bir ishal ve şiddetli hemoroid vakası
olacak."

Etrafımızdaki kızlar daha sert kahkahalar atarken Mimi ve Grace
bana bakakaldılar.

Onlara sadece parmak salladım ve kapıdan çıktım. Bugünlük
onlarla işim resmen bitmişti.

Soyunma odasından çıkarken koridorda ayak sesleri duydum.

Başımı kaldırdığımda Connor'ın yüzünde panik dolu bir ifadeyle
bana doğru koştuğunu gördüm.

"Sorun nedir?" Ben talep ettim.

Kayarak önümde durdu. "Birisi Chloe'yi arka taraftaki ormanda gördüğünü söyledi. O olup olmadığına bakmalıyım."

Koridorda tekrar yürümeye başladığında kalbim küt küt atmaya başladı. Düşünmedim; sadece takip ettim. Eğer gerçekten dışarıdaysa, onunla tek başına yüzleşmesine izin vermeyecektim.

Connor koşar adımlarla arka kapıya yöneldi. Duvara çarptı ve ben de peşinden dışarı fırladım.

Dışarı çıkar çıkmaz döndü, yüzü buruştu. "Özür dilerim, Leighton."
"Ne-?"

Ama artık çok geçti. Biri beni arkamdan yakaladı ve bir iğne boynuma saplandı. İğneyi savuşturmaya çalıştım ama ilaç çoktan sistemime yayılmıştı. Dünya bulanıklaştı. Bir çığlık boğazımda düğümlendi ve her şey karardı.

İNCE bir ÇIĞLIK sesi kulaklarımı gıdıkladı ve kaynağı bulmak için gözlerimi açmaya çalıştım. Ama gözlerim itaat etmedi. Kendilerini inanılmaz derecede ağır hissediyorlardı. Sanki küçük cinler kirpiklerimin üzerine oturmuş, onları kapanmaya zorluyorlardı.

Ağzımın tadı ölüm gibiydi, acı verecek kadar kuru ve iğrençti. Dudaklarımı şapırdatarak temizlemeye çalıştım ama faydası olmadı.

Gözlerimi açmayı tekrar denedim. Bir yanımda paniğe kapılmıştı ve bana hemen yapmamı emreliyordu. Kaçmamı.

Kaşlarım çatıldı. Neden kaçmam gerekiyordu?

Parçaları bir araya getirmeye çalışarak zihnimi yokladım. Baktığım her şey biraz bulanıktı. Ve sonra bana çarptı.

Connor, Castle Prep Akademisi'ndeki ilk arkadaşım. Sınıfımdaki gülümseyen, rahat yüz. Beni kandırmıştı.

Yüzünün buruştuğunu, fısıltıyla özür dilediğini hatırladım. Biri beni arkamdan yakaladı. Bir iğnenin batması.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, kalbim küt küt atıyor ve nefesim .

Soğuk bir odada bir karyolada yatıyordum. Altımdaki yün battaniye yanağımı tırmalıyordu. Vücuduma baktım. Beden eğitimi dersinden sonra giydiğim eşofmanların aynısını giymiştim. Hiçbir şey yerinde .

Kendimde yara olup olmadığına baktım, herhangi bir kanıt göremedim. Hızlıca zihinsel bir envanter çıkardım, herhangi bir acı olup olmadığını değerlendirdim. Başım zonkluyor ve midem bulanıyordu ama hepsi bu kadardı.

Nefes ciğerlerimi bir anda terk etti. Her şeyin çok daha kötü olabileceğini bilmek tatlı bir rahatlama. Eğer beni öldürecek olsalardı, çoktan öldürmüş olurlardı.

Etrafıma baktığımda bu rahatlama kısa sürdü. Sadece bir oda değildi. Bir hücreydi. Damien'ın beni tuttuğu yerle aynı karanlık, nemli havaya sahipti ama bu oda farklıydı. Bir duvar aslında demir parmaklıklardan oluşuyordu. Diğerleri taştan yapılmıştı. Büyük, tuğla benzeri parçalar toprağa gömülmüştü.

Tavana yakın, üzerinde parmaklıklar olan küçük bir pencere vardı. Dışarıda ne görmek için ayaklarımı iterek oturmaya başladım. Etrafımdaki dünya yüzüyordu ve lanet ettim. Görünüşe bakılırsa, vücudum prime time için pek hazır değildi.

Görüşümde siyah noktalar dans ederken kendimi sabitlemek için duvara tutundum. Burnumdan yavaşça nefes alıp ağzımdan vermeye odaklandım. Paniğin beni geçirmesine izin veremezdim.

Ne kadar süre böyle kaldım bilmiyorum. Sadece nefes alıp odaklandım.

Sonunda, baş dönmesinin en kötüsü azaldı. Gözlerimi dikkatlice açtım. Etrafımdaki oda bu kez bulanıklaşmadı ya da kararmadı. "Yavaşça," diye emrettim kendime.

Duvarı iterek birkaç adım attım. Her şey .

Pencereye doğru ilerlerken bu sefer biraz daha hızlı hareket ettim. Yukarı baktım, görebildiğim kadarını görmeye çalıştım. Görebildiğim tek şey ağaçlardı. Farklı türlerin bir karışımı ama sık, sanki bir ormandaymışız gibi.

Dudağımın kenarından endişelenerek pozisyon değiştirdim ve yeni bir bakış açısı elde etmeye çalıştım. Sadece daha fazla ağaç.

Hayal kırıklığıyla bir hırıltı çıkardım ama sonra bir hareketlilik gördüm. Yukarıdaki gökyüzünden geliyordu. İki devasa ejderhanın gökyüzüne yükseldiğini görünce nefesim kesildi. Biri yeşil, diğeri mordu. Büyüleyiciydiler, kesinlikle görkemliydi. Ama midem bulandı.

Ejderha topraklarındaydım. Zihnim dönmeye başladı. Connor'ın kaçırılmamla ilgisi düşünülürken ilk tahminim bu olmalıydı. Ama onun bizim tarafımızda olduğuna o kadar inanmışım ki.

Hayal kırıklığı ve kederin karışımı gözlerimi yaktı. Yüzeye çıkmaya çalışan hıçkırıkları bastırdım. Kırılacak zamanım yoktu. Çok geç olmadan buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyım.

Gözlerimi kapattım, sihri arıyordum. İçimde dönen renkli enerji topu zihnimi doldurdu. Altın ipi tuttum ama yerinden kıpırdamadı. Tekrar denedim. Hiçbir şey olmadı.

İçimi yeni bir panik kaplarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Colt'un bana Meclis'in yönettiği hapisanede büyü ya da doğaüstü yetenekleri engelleyen hücreler olduğunu söylediğini hatırladım. Burası da aynı tür bir düzeneğe sahip olmalıydı.

Elimi duvara çarptım, tuğla avucuma battı. Ama acı hoş bir rahatlamaydı. Bana hâlâ hayatta olduğumu hatırlattı. Hâlâ uğruna savaşacak bir şeyim olduğunu.

Adamlarım.

Sonra gözyaşları döküldü. Onları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Colt, en iyi arkadaşım çok daha fazlasına dönüştü. Ronan, altın kalbini saklayan sert adam. Dash, gizli bir baskın tarafı olan nazik dahi. Declan, derin duygusallığını saklayan sevgili kişi. Ve Trace. Benim kırık oğlum, acı dolu ama bir o kadar da sevgi dolu.

Onlar için her şeyi yaparım. Ve şu anda, bu savaşmam gerektiği anlamına geliyordu.

Yanaklarımdaki gözyaşlarını silip hücreyi aradım. Parmaklıklara geçtim ve kilidi test ettim. Sağlamdı. Zindanın geri kalanında görecektik pek bir şey yoktu. Sadece boş hücreler.

Tekrar pencereye döndüm ve oradaki parmaklıkları inceledim. Ulaşılamayacak kadar uzaktı ama oraya çıkmanın bir yolunu bulursam parmaklıkların arasından geçip geçemeyeceğimi merak ettim. Ben küçük taraftaydım. İşe yarayabilirdi.

Aceleyle karyolaya dönüp çerçeveyi inceledim. Bir ucunda durup bir tür merdiven olarak kullanmak mümkün olabilirdi. Sadece nasıl tırmanacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Dizlerimin üzerine çöküp yatağın altını inceledim. bir şey olup olmadığını görmek için çerçeveyi elimle yokladım. yarayabilecek birkaç çubuk vardı.

Koridorun aşağısından bir ses geldi ve irkilerek . Kilitte bir anahtar olabilir mi? Paslı metal gıcırdadı ve ayağa fırladım. Gevşek bir dövüş duruşu alırken kalbim göğsümde çarpıyordu.

Kafamın içinde Cillian ve Dash'i duyabiliyordum. Parmak uçlarımda hafif. Her şeye hazırdım.

Alan o kadar karanlıktı ki yüzleri seçmek zordu. Ama dört gölgeli figür belirdi. Ve tanıdık bir ses konuştu.

"Ah, iğrenç şey uyandı."

FIGÜR hücre parmaklıklarına bir adım daha yaklaştı ve pencereden gelen ışık yüzüne vurdu. Patrick, derinlemesine bakmazsanız Declan'a çok benziyordu. Aynı beyaz-sarı saçlara sahipti ama onunkiler de artık kırışmıştı. Açık ten. Gri gözler. Ama o gözlerde başından beri gördüğüm bir kötülük vardı.

Beni tuttuğu için şok olmamıştım. Bu noktada yaptığı hiçbir şey beni şok edemezdi. Ama Cillian'ın bizimle paylaştığı anıyla midem bulandı. Patrick'in annesine ve ona yaptıkları.

"Ne var? Merhaba yok mu? Reverans yok mu?" Patrick alaycı bir tavırla azarladı.

"Ben sadece haklı kralların önünde eğilirim ve birkaç hafta içinde yerinizi alacaksınız."

Gözleri erimiş gümüş gibi parlıyordu. "Diline dikkat et kızım. Burada kalmanı kolaylaştırabilirim ya da çok ama çok acı verici hale getirebilirim."

Patrick'in arkasından bir ses geldi. O kadar zayıftı ki zar zor fark edildi. Ama Patrick döndü.

Diğer bireyi incelerken yüzünün yan tarafını seçebiliyordum. Patrick yüz ifadesini daha sıcak bir hale getirmek için çabalıyordu. "Işıklar, lütfen, Niall."

Bir saniye sonra alçak ışıklar yanıp sönererek mekânı aydınlattı. Patrick'in her zaman yanında bulundurduğu iki korumayı tanıdım. Uzun boylu, sarışın, Viking'e benzeyen kişi ışıkları yakan kişiydi. Niall. Ama bakışlarım anında dördüncü figüre kaydı.

Connor.

Omuzları kamburlaşmıştı. Yüzü solgundu. Bana bakmıyordu bile. Patrick omzuna bir tokat attı. "Sen artık bir savaşçısın. Gerçek bir kahraman. Klanımız yıllarca seni övecek."

Connor başını hafifçe salladı ama bir şey söylemedi. Patrick omzunu sertçe sıktı. "Beni onurlandırdın." Connor'ın bakışları bunun üzerine kalktı, gözlerinde umut vardı.

Hasta olmak istedim. Patrick'e inandı, kanca, çizgi ve platin.

Ejderha kralı Connor'a sırtıttı. "Bir sonraki sürü toplantımızda seni muhafız eğitimi için önereceğim."

"Gerçekten mi?" Connor dudaklarında gerçek bir gülümseme belirerek sordu.

"Tabii ki." Patrick ona sert bir tokat daha attı. "Şimdi git ve o melezlerin yaptığı her şeyden beni haberdar et."

Connor başını eğdi. "Tabii ki."

Mongrels.

Arkadaşlarımdan bahsediyordu. Hayatımın aşklarından.

Connor'ın bakışları benimkileri yakaladı ve ben de ona ters ters baktım. "Umarım Trace seni bodruma kilitlet ve her bir tırnağını tek tek söker. Sonra da umarım organlarına geçer."

Connor'ın beti benzi attı, zorlukla yutkundu.

Patrick gürültülü bir kahkaha attı. "Sanırım her şeye rağmen bir omurgası var." Çenesini Connor'a doğru salladı. "Git."

Connor bir saniye bile kaybetmedi. Cehennem köpekleri peşindeymiş gibi zindandan aceleyle çıktı.

Ortadan kaybolan sırtına hançer gibi baktım ve adamlara aralarında bir hain olduğuna dair zihinsel bir mesaj göndermenin bir yolu olmasını

"Sen ve ben o kadar da farklı değiliz," dedi Patrick soğukkanlılıkla. Başımı ona çevirdim. "Birbirimize hiç benzemiyoruz."

Cık cık diye bir ses çıkardı. "İkimiz de sevdiğimiz insanları güvende tutmaya kararlıyız. Bunu mümkün kılmak için *her şeyi* yapmaya hazırız."

"Bu dünyada sevdiğin tek bir ruh bile yok," diye karşılık verdim.

Patrick bana acımış gibi başını salladı. "Bu doğru değil. Tüm halkımı seviyorum. Klanımı. Onlar için her şeyi yaparım."

Doğrudan psikopatın yüzüne baktım. "Tecavüz ve cinayet gibi." Hafifçe sarsıldı, gözleri parladı. "Asla." "Ben öyle duymadım," diye meydan okudum.

Patrick'in yüz ifadesinde öfke titreşimleri vardı ve sesini dengede tutmakta zorlanıyordu. "O zaman birisi iyi şöhretimi lekelemeye çalışıyor."

. Yalan söylemesinin işe yaraması gerekiyordu.

Patrick'in dişleri birbirine çarptı. "Olması gerektiği gibi yaşayabildiğimizden emin olmaya çalışıyorum. Dış kaynaklardan korunduğumuzdan emin olmak için. Meclis zayıfladı. Bizim çıkarlarımızı gözetmiyorlar."

Ona göz kırptım. "Dur tahmin edeyim. Sen bu kararları vermekte çok daha iyi olurdun?"

Yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Tabii ki yaparım. Ne kadar başarılı bir lider kanıtladım."

Sağındaki sarışın muhafız Niall hafifçe kıpırdandı. İfadesinde kısa süreli bir öfke titreşimi olduğuna yemin edebilirim ama bu titreşim tek bir nefeste yok oldu.

"Ordumu klanların en güçlüsü olacak şekilde kurdum," dedi Patrick.

üz

eri "Lider olmak sadece askeri güçle ilgili değildir," diye savundum.

nd Sanki çok komik bir fıkra anlatmışım gibi güldü. "Sanki bir

e.

gerçek kadın."

Gerçekten istediğim şeyi söylememek için yanağımın içini ısırdım. "İnsanları piyondan daha fazlası olarak gören biri gibi söyledin."

Patrick omuz silkti. "Her zaman daha büyük bir iyilik için feda edilmesi gerekenler olacaktır."

Midem şiddetli bir şekilde burkuldu. Sevmesi ve değer vermesi gereken insanları gerçekten böyle görüyordu. İstedikini elde etmek için basit birer araç olarak görüyordu. Daha fazla güç. Ama bir sonraki seviyeye ulaştığında, bu da yeterli olmayacaktı. Hiçbir güç onu tatmin etmeyecekti.

"Yeterli sayınız yok," diye uyardım. "Emerald Bay'in doğaüstü güçleri size karşı duracaktır."

. Patrick'in neyin peşinde gördükleri an, vampirler bile .
Patrick kıkırdadı, alçak sesle ve gırtlaktan. "Oh, Leighton. Sayılara ihtiyacım yok. Bende çok daha iyi bir şey var."

Onunla tanıştığımdan beri Patrick'in yüzünde bir kez bile böyle bir neşe görmemiştim. Ama ağzında zalim bir bükülme vardı, sanki dengesiz bir palyaço gibiydi. Sadece bu bile içimi ürpertmeye yetmişti.

Ama onda bir sersemlik vardı. Neredeyse çocuksu bir neşe. Ve bu beni daha da gerdi.

"Değerli atölyemi görmek ister misin, Leighton?"

Patrick sanki beni Taj Mahal'e gitmeye davet ediyormuş gibi bir soru sordu.

İçgüdülerim reddetmek yönündeydi. Ama *görmek* kelimesi beni durdurdu. Eğer Patrick'in korkunç şeye tanık olacaksam, beni bu hücreden çıkarmak zorundaydı. Eğer buradan kurtulursam, kaçmak için bir şansım olacaktı.

Yavaşça başımı salladım.

Patrick ellerini birbirine vurdu. "Harika." Kahverengi saçlı gardiyana döndü. "Brendan, kelepçe."

Adam arka cebinden kalın bir altın bilezik çıkardı ve hücreye doğru ilerledi.

"Bekle, bu da ne?" İtiraz ettim.

Patrick gözlerini devirdi. "Sakin ol. Sorun çıkarmaya çalışmaman için sihrini engelliyor sadece. Bir zararı olmaz."

Hücrenin şifresini girip içeri girerken Brendan'a şüpheyle baktım. Gözlerinde Patrick'inkiyle aynı zalimlikle bana doğru yaklaştı. Bileğimi kabaca kavradı ve bileziği takıp yerine kilitledi.

Acının parlamasıyla yanağımın içini ısırdım ama herhangi bir tepki göstermeyi reddettim. Brendan'ın bundan hoşlanacağı hissine kapıldım.

"Çekil," diye .

Hücrenin kapısına ve kapıdan geçtiğim anda rahatladığımı hissettim. Özgürlüğe bir adım daha yaklaşmışım. Patrick zindandan çıkış yolunu gösterirken Brendan ve Niall tarafından kuşatılmış olmam dışında.

Haklıymışım. Tüm hücreler boştu. En azından benimle birlikte acı çeken başkaları yoktu.

Hapishane alanından birkaç basamak tırmandık, sonra kendimi floresan ışıklı steril bir koridorda buldum. Yerin üstüne çıkacak kadar tırmanmamıştık, bu yüzden hâlâ bir tür bodrumda olduğumuzu varsaymak zorundaydım.

Patrick'in çizmeleri cilalı çimento zeminde gümbürdüyordu ve ben de için acele ettim. İki muhafız adım adım bana yetişiyordu. Başımı önüme odaklamıştım ama gözlerim herhangi bir kaçış yolu arıyordu.

Tek gördüğüm kapı üstüne kapıydı. Hiçbiri bir merdivene çıkıyormuş gibi görünmüyordu.

Patrick bizi binanın içine doğru götürdü; zindandan en az yüz metre uzakta gibiydik.

ne kadar büyüktü?

Bir asansörün önünden geçerken adımlarım duraksadı, ama bir kadının düğmeye basmadan önce anahtar kartını bir şeyin üzerinde kaydırıldığını gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Buradan çıkmak için bir çeşit yaka kartına ihtiyacım olacaktı.

Patrick, daha çok bir hastaneye aitmiş gibi görünen iki büyük çift kapıya yaklaşırken hızı yavaşladı. Avucunu bir tuş takımına bastırdı ve bir dizi bip sesi duyuldu. Bir saniye sonra kapılardan birini çekti ve açtı.

Bizi büyük bir odaya götürdü. İçeri adımımı attığımda etrafımdaki her şeyi elimden geldiğince anlamlandırmaya çalıştım. Ama bir türlü anlamlandıramıyordum.

Bu alan da hücrelerle doluydu ama bunlar farklıydı. Camdan ya da şeffaf bir plastikten yapılmışlardı ve her biri doluydu. Erkekler ve kadınlar. Çoğu yirmili yaşlarda görünüyordu. Bazıları yerlerinde volta atıyordu. Bazıları karyolalarında yatıyor, hasta görünüyordular. Ve bir tanesi

cama vuruyor, ağzının kenarından köpük ya da salya damlıyordu.

Odanın ortasında masalar ve laboratuvar masaları vardı. Beyaz önlüklü insanlar etrafta dolanıyordu. Her şey çılgın bir bilim adamı havası veriyordu.

"Sen ne düşünüyorsun?" Patrick gururla sordu.

"Neymiş o?" Mırıldandım.

Sırıttı. "Yeni bir tür süper asker geliştiriyoruz." "Süper asker..."

Başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için papağan gibi tekrarladım.

O andan itibaren

Kafeslerdeki insanlara bakılırsa, işler pek de iyi gitmiyor gibi görünüyordu.

Patrick ellerini ovuşturarak odaya göz gezdirdi. "Şimdiden bazı umut verici başarılar elde ettik. Sadece enjeksiyonlarımızı daha istikrarlı hale getirmek için çalışıyoruz."

Göz ucuyla gardiyan Niall'a baktım. Yüzü tamamen boş bir maskeydi. Ama Brendan bir mil genişliğinde bir sırtış takıyordu.

"Majesteleri," dedi laboratuvar önlüğü giymiş bir kadın, başını hızlıca eğerek. "Tam zamanında geldiniz. En son sürümü denemek üzereyiz."

"Harika, Lucia," diye mırıldandı Patrick.

Lucia bizi genç bir adamın oturduğu sedyeye doğru götürdü. Yirmi bir yaşından fazla olamazdı. Kendini beğenmiş bir sırtışı vardı ama Patrick'i görünce başını eğdi. "Ekselansları."

"Hizmetiniz için teşekkür ederim," dedi Patrick. Ama adamın adını kullanmadığını fark ettim. Muhtemelen bilmediği içindi.

"Bu benim için onurdur. Önümüzde birçok savaş olduğunu biliyorum ve olabileceğim en güçlü kişi olmaya hazırım," dedi adam, ukala sırtışını tekrar yerine getirerek.

Lucia kendinden emin bir şekilde, "Bu sizi oraya götürecektir," dedi. "Formülasyonda ince ayarlar yaptık. Amaç daha az yan etkiye sahip olmak."

Sol tarafımızdaki hücrelerden birinde kalan adam, sanki onun ne demek istediğini vurgulamak istercesine cama vuruyor, tükürükler saçıyordu.

Lucia kaşlarını çatarak o yöne baktı ama sonra hastasına döndü. "Enjeksiyonla birlikte biraz ağrı olacak ama uzun sürmeyecek."

Adam başını salladı. "Ben ."

Lucia eldivenlerini giydi ve alkollü mendili adamın pazusuna sürdü. Sonra bir iğneyi kaldırdı.

İğneye baktım. İçinde koyu bir sıvı dönüyordu, tanıdık bir şeyler vardı.

Lucia iğneyi genç adamın koluna batırdı ve pistonu bastı.

Yüzünü buruşturdu ama sonra sıırttı. "değildi."

Bir saniye sonra vücudu sarsıldı ve beni sabitleyen Niall'a doğru tökezledim.

Genç adam iki büklüm oldu ve sedyenin üzerine düştü.

"Kriz geçiriyor!" Diğer personel koşarken Lucia bağırdı. Bazıları ona başka şeyler enjekte etti. Bazıları da yataktan düşmesini engellemek için vücudunu tuttu.

Gözlerinden kalın, siyah bir madde sızmaya ve ağzından dökülmeye başladı.

İçimi bir korku kapladı ama başka tarafa bakamadım. "Ona ne enjekte ettiler?"

Bir cevap beklemiyordum ama Niall yine de bana bir cevap verdi. "Gölge iblis zehri."

GENÇ ADAMIN vücutu sanki ele geçirilmiş gibi kasıldı ve büküldü ve bazı açılardan öyle olduğunu tahmin ettim. İçinden gölge iblis zehri akıyordu ve bu bir ısırıktan kaynaklanmıyordu. Bu doğrudan bir damara enjekte edilmişti.

Sırtının dikleşmesini ve sonra tamamen hareketsiz kalmasını dehşet içinde izledim. Ağzı gevşedi, gözleri açıldı. İkisinden de hâlâ o siyah, katran benzeri madde sızıyordu.

Midem bulandı ama başka tarafa bakmayı reddettim. Bu vahşete sırtımı dönmeyecektim. Bunu beynime kazıyacaktım, böylece özgür kaldığımda ne için savaştığımızı hatırlayacaktım.

Teknisyenlerden biri iki parmağını genç adamın boynuna bastırdı ve başını salladı. Bir diğeri üzerine bir çarşaf çekti.

Gitti. Öylece. Bir canavara dönüşmekten daha iyi olduğunu tahmin ediyordum, ama ne büyük bir hayat kaybı.

"Bileşiği stabilize ettiğinizi söylediğinizi sanıyordum."

Patrick'in sesi aldatıcı bir şekilde sakindi. Ama altındaki öfkeyi hissedebiliyordum. Belki de Maryanne'in değişen ruh hallerini okumaya alışkın olduğum içindi. Ya da belki de bu canavara karşı tetikte olmam gerektiğini biliyordum.

Lucia'nın rengi soldu. "Gece gündüz çalışıyoruz, Majesteleri."

"Belli ki bu yeterli değil," diye hırladı.

Sertçe yutkundü ve içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi. "Her başarısız girişim bize daha fazla bilgi veriyor. Gittikçe daha da yaklaşıyoruz."

Patrick laboratuvar masasının üzerindeki bir beheri aldı ve duvara fırlattı. Milyonlarca parçaya bölündü ve herkesin zıplamasına neden oldu. "Zamanımız tükeniyor."

Lucia ona "Test askerlerimiz var," diye hatırlattı.

Patrick'in çenesindeki bir kas seğirdi. "Bana beyni kalmış askerler lazım, gelişigüzel öldüren makineler değil."

Onun sözleriyle midem bulandı ve burkuldu. Ne yaratmışlardı?

Doktor ya da bilim adamı, her neyse, başını hızla salladı. "Her denemede daha fazla bilgi ediniyoruz. Artık bu son yinelemenin yanlış yönde ilerlediğini biliyoruz."

"Gölge iblislerden birini canlı yakalamalıyız," diye emretti Patrick. "Zehri nasıl metabolize ettiklerini görmemiz gerek."

Teknisyenlerin hepsi temkinli bir bakış attı. Onları suçlamadım. O katran dişli canavarlardan biri üzerinde deney yapmak istemezdim. Bunun nasıl mümkün olabileceğini hayal bile edemiyordum.

Bir bip sesi duyuldu ve arkadaki kapı açıldı. Bize doğru gelen figürü tanımam biraz zaman aldı. Önce bedenim hatırladı, ısırlıklarının verdiği ateşli acıyı hatırladıkça soğuk terler tenimi kapladı.

Damien.

Doğal olmayan solgun yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Bana ödülümü getirmişsin."

Neredeyse yetersiz içeriği yere boşaltacaktım.

Damien sanki bana doğru geliyormuş gibi hareket etti.

Çılgınca kendimi savunmak için ulaşabileceğim bir şey aradım. Ama yolu kesilmişti.

Patrick onun yoluna çıktı ve göğsünü sertçe itti. "Hiçbir şey kazanmadın."

Damien geriye doğru yuvarlanmadan önce kendini zorlukla yakaladı. Dudakları kıvrılırken dişleri aşağı indi.

"Kendine dikkat et evlat," diye tersledi Patrick, gözleri gümüş renginde parlıyordu. "Geçtiğimiz haftalarda seni kimin güvende tuttuğunu hatırla. İhtiyacın olan her şeyi sana kimin verdiğini hatırla."

Kalbim kaburgalarımaya çarpıyordu. Bunca zamandır onu koruyan Damien'in z babası değildi. Patrick'ti. Ama nedenini anlamamıştım.

Damien fkmesini kontrol altına almak için mücadele etti. Gözleri hâlâ kıpkırmızıydı ama dişleri geri çekilmişti. "Bana *her şeyi* vermedin."

Bakışları bana kilitlendi ve aniden duş alma isteği duydum.

Patrick kıkırdadı. "Seni motive edecek bir şeyim olmalı."

Damien'in dikkati ejderha kralına kaydı. "İstediğin her şeyi yaptım. Hilalleri paraladım. Leighton'ı aldım. Gölge iblislerinin sana zehirlerinden biraz vermelerini sağladım."

"Ama işe yaramıyor," diye homurdandı

Patrick. "Yarıyor," diye karşı ıktı.

"Chloe'ye baksana."

Patrick fkelendi. "Bu kız şimdiye kadar gördüğüm istikrarlı olmaktan en uzak şey. Neredeyse *dln* ldryordu."

Damien'in gözleri şimdi tamamen kızarmıştı. "Ve bu konuda konuşmuştuk. Yaptığı hatayı anlıyor."

Patrick, Damien'a sanki bir moronmuş gibi baktı. "Planımı hazır olmadan önce ifşa edebilirdi."

Her şey bir araya geliyordu. Chloe'nin gölge iblis zehri enjekte edilmesine gönüllü olması beni şaşırtmamalıydı. G için her şeyi yapardı. Ama şimdi neredeydi? Etrafta koşturup ona iki kez bakan herkesi öldürüyor muydu?

"Bunu biliyorum," diye Damien.

"Gölge iblislerle konuş," diye emretti Patrick. "Zehirlerini nasıl kullanacakları konusunda bazı bilgilere sahip olmalılar."

Damien ona sadece göz kırptı. "Onların zehrinden birazcık almamız için ne gerektiğini biliyor musun? Birbirimizin saçını ren kankalar gibi değiliz."

"O zaman bir pijama partisi ayarla ve o noktaya gel," diye tersledi Patrick.

"*Her şeyi* zebilen bilim adamlarından oluşan çatlak ekibinize ne oldu?" Damien meydan okudu.

Patrick'in burnundan dumanlar ıktı. "Benim bölgemde bana saygısızlık etme *evlat*."

Mahkûmlardan biri tekrar cama vurmaya başladı ve hepimizi yerinden sıçrattı.

Patrick bir hırıltı çıkardı. "Git," diye emretti Damien'a.

"Önce onun kanından biraz istiyorum," dedi huysuzca.

Donup kaldım. Kanım mı?

Patrick'in gözleri Damien'a dikildi. "Bunu hak etmedin." Niall'a döndü. "Onu hücrelerine geri götür."

"Hayır!" Damien bağırdı. "O benim!"

Patrick'in elinden gümüş rengi bir ateş fışkırarak Damien'ın önümü kesmesini sağladı.

Niall kolumdan tutarak beni acele . "gerek. Şimdi."

Beni laboratuvarından çıkarıp koridorda ilerletirken içimden bir şok geçti. Odaklanmaya, herhangi bir kaçış yöntemi aramaya çalıştım ama hiçbir şey yoktu.

Niall beni nazikçe parmaklıklı evime itti ve parmaklıklar yüksek bir sesle kapandı. Ses sanki sonsuza dek sürecekmış gibi kulaklarımda yankılandı.

Hiçbir çıkış yolu yoktu. Olsa bile Patrick'in hepimizin üzerine salmaya hazır bir iblis ordusu vardı.

Yan döndüğümde kaba battaniyeyi etrafıma daha sıkı ÇEKTİM. Bu hareket bir hataydı. Acı içinde ağlamamak için dudağımı ısırdım. Pencereye ulaşmak için karyolamı merdiven olarak kullanmaya çalışmıştım.

Epik başarısızlık.

İlk düşüş muhtemelen kuyruk kemiğimin zedelenmesiyle sonuçlanmıştı. İkincisinde ise kaburgalarımın kırıldığından şüpheleniyordum. Aldığım her nefeste sanki ateş soluyormuşum gibi hissediyordum. Hareket etmek daha da kötüydü.

Tavana bakarken gözlerim yanıyordu. Adamlarımı hayal etmeye çalıştım. Şu anda ne yapıyorlardı? Muhtemelen endişeden akıllarını

Onlara bir mesaj göndermeye çalıştım. İyi olduğumu bilmelerini istedim. Hala nefes aldığımı. Savaşmaya devam edeceğimi.

Hiçbir şey.

Bir nefes verdim. Kaburgalarım protesto çığlıkları attı.

Metal gıcırdadı ve donakaldım. Kapı mı?

Çimento üzerinde ayak sesleri duyuldu ve kalbim kaburgalarımın çarptı.

Damien'in Patrick'e olan sabrını kaybetmesi miydi? Ejderha kralının beni yok etme zamanının geldiğine karar vermesi mi?

Hücremin önünde iri, gölgeli bir şekil durdu. Pedin üzerine bir kod yazmadılar. Bunun yerine, sistemi geçersiz kılmak için bir anahtar çıkardılar. Bir saniye sonra hücremdeydiler.

Ayağa fırladım, sahip olduğum her şeyle kendimi savunmaya hazırdım.

Niall'ın yüzü ay ışığında belirdi ve bir parmağını dudaklarına . "vaktimiz yok. Tüm yerleşkede bir elektrik kesintisi başlattım. Ama tekrar çalışır hale getirmeleri uzun sürmez."

Birkaç kez göz kırptım. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Buradan uzağa," diye hırladı.

"Neden?" Bastırdım.

"Çünkü hepimiz canavar olmak istemiyoruz, Leighton."

Sözlerindeki acıyla göğsüm daraldı. Niall'ı takip etmek riskliydi ama burada kalmak kesin ölüm demekti. Başımı sallayarak onayladım.

Niall hücreden çıkıp zindanın kapısına doğru ilerledi. "Arkamda kal. Karşımıza kim çıkarsa çıksın ben hallederim."

"Tamam," diye fısıldadım.

Hapishane alanından çıkar çıkmaz sihrim canlandı. Neyse ki Brendan bana akşam yemeği getirdiğinde kelepçeyi çıkarmıştı. Bu renk ve enerji karmaşasını hissetmek saf mutluluktu ve kaburgalarımındaki ağrının en kötüsünü engellemeye yardımcı oldu.

Niall sağa döndü ve arka merdivenlere yöneldi. Kapıyı açtı ve dinledi. Hiçbir şey yoktu.

Onu takip etmemi işaret etti. Merdivenleri benim yaralı kaburgalarımınla çıkabileceğimden çok daha hızlı çıktı.

Niall inişte durakladı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Sorun nedir?"

Yüzümü buruşturdum. "Pencereden çıkmak için yatağımı merdiven olarak kullanmaya çalıştım."

Küfür etti. "Ne kadar kötü?"

"Sanırım bir ya da iki kaburgamı kırdım."

Niall'ın çenesi sıkıştı. "Seni taşıyabilirim ama bu işleri daha da kötüleştirebilir."

Başımı hararetle salladım. "Hayır. Savaşmaya hazır olmalısın."

Başını sallayarak onayladı ve tekrar merdivenleri çıkmaya başladı.

Bir kapıya ulaştığımızda, görüşümde dans eden karanlık noktalar vardı. Kaburgalarım düşündüğümde daha kötü olabilirdi.

Niall bir an beni inceledi. "Sence başarabilecek misin? Crescent bölgesine geri dönmek için uzun bir yol var."

"Yapabilirim," diye .

İkna olmuş görünmüyordu. "Ağaçlardan ayrılmayın ama yolu da gözden kaçırmayın. Ana yola çıktıktan sonra yolu biliyor musun?"

"Hatırlıyorum." Neyse ki ay yolumu aydınlatacak kadar parlaktı.

"Seni ağaçlara götüreceğim, sonra da mazeretime geri dönmem gerek." "Hadi gidelim."

Bu Niall için bir riskten daha fazlasıydı ve ona hayatımı borçluydum.

Kapıyı iterek açtı ve soğuk gece havasına adım attık. Sıcaklık yardımcı oldu. Beni uyanık ve tetikte tuttu. Kaburgalarımdeki acıdan farklı bir acı.

"Niall!" diye seslendi bir adam.

Genç bir adam köşeden dönerken o da döndü.

"Yardıma ihtiyacımız var-" Muhafızın gözleri yuvalarından fırladı. "O ne yapıyor-?"

Niall onun yüzüne bir yumruk indirdi. "Kaç!" diye bağırdı.

Beklemedim. Bacaklarımdan beni taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde ağaçlara doğru havalandım.

"Hain!" diye bağırdı muhafız.

Bir silah sesi duyuldu.

Niall'ın düştüğünü görmek için omzumun üzerinden baktım. Dudaklarımdan bir çığlık döküldü ama ben çoktan ağaçlara ulaşmıştım. Duramadım.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı, rüzgâr izleri acıttı ama itmeye devam ettim. Ciğerlerim sanki soluyormuşum gibi hissediyordu.

"Dur!" diye bağırdı muhafız.

Bana yaklaşıyordu. Kırık kaburgalarımla hiçbir eğitimim bana yardımcı olamazdı.

Ayak sesleri geliyordu. "Dur yoksa ateş ederim!"

Sihrimi sertçe çektim, neyi serbest bıraktığımı bile bilmiyordum. Döndüm ve ellerimi . Avuçlarımdan mor, gümüş ve altın karışımı bir büyü uçtu.

Muhafızın gözleri kocaman oldu ve sonra alevler içinde kaldı. Çılgılığı sadece bir an sürdü ve sonra yere düştü.

Birini öldürmüştüm.

Ejderha topraklarının derinliklerinden bağırışlar duyulana kadar ona baktım. Hayatta kalma umudum varsa varoluşsal bir kriz için zamanım yoktu.

Topuklarımın üzerinde dönerek ormana doğru ilerledim. Yoldan uzaklaştım ama hala bir yere geldim.

ATV'ler engebeli çakıllı yolda ilerliyor, muhafızlar ve askerler ormanı tarıyordu. şanslı yıldızlarıma şükrettim, eşofmanlarım geceye ve çevreme uyum sağlayan koyu yeşil renkteydi. Dikkatlice ilerledim, çalıların arasından yolumu seçtim, kulaklarımda kan uğulduyordu.

Ana yola ulaşmamın ne kadar sürdüğünü bilmiyordum. Ama ulaştığımda nefeslerim acı verecek kadar sığdı.

Ne kadar uzağa gitmem gerektiğini düşününce gözlerim yaşardı. "Her seferinde bir adım," diye fısıldadım.

İki şeritli otoyolda yoldan geçen bir sürücüye işaret vermek istedim ama kim olduğunu bilmeme imkân yoktu. Bu riski göze alamazdım. Bu yüzden Niall'ın bana söylediği gibi yaptım ve yolun kenarındaki ağaçlardan uzak durdum.

Geçen her çift farda, ne olur ne olmaz diye bir sandığın arkasına saklanıyordum. Yolculuğum bütün gece sürmüş gibiymi ama mahallemize vardığımda gökyüzü hâlâ karanlıktı.

Yuva'yı gördüğümde yanaklarımdan yaşlar süzüldü. Yoldan kapıya doğru ilerlerken bacaklarım titriyordu.

Beni görünce çenesi düşen bir muhafız dışarı  ıktı. Ama bir diğeri çoktan telefona sarılmış ve kapıyı açmıştı.

Kendimi yürümeye devam etmeye zorlarken görüşümde daha fazla siyah nokta dans etti.

Fig rl r evden kaçıyordu ama hepsi birbirine karışmıştı. Kaç kişi olduklarını göremedim.

Biri öndeydi, en hızlı koşan oydu. Mor gözler gecenin içinde parladı. İz.

Adını söylemeye çalıştım ama dudaklarım bir türlü . Elimi uzattım. Çok yaklaşmıştım.

Trace'in korku yayıldı. Ama ben zaten düşüyordum.

"Son bir saattir onu tutuyorsun," diye hırladı Ronan. "Acısını uzak tutmasına yardım ediyorum," diye karşılık verdi Trace.

"O tamamen iyileşti. Artık acı çekmiyor," diye karşı çıktı Declan. "Sadece gitmesine izin vermek istemiyorsun."

"Beni suçlayabilir misin?" Trace sordu. Herkes sessizliğe gömüldü.

Bilinçsizliğe karşı mücadele ettim. Bu duruma kaç kez düştüğüm düşünülürken, yaşayanlar diyarına geri dönme konusunda daha iyi olmalıydım. Ama yine de bir mücadeleydi.

Trace'in arkamdaki sıcaklığına, temasından duyduğum vızıltıya odaklandım. Bu bağın beni geri çekmesine izin verdim.

Göz kapaklarım çırpınarak çevremden enstantaneler getirdi. Yatak odam. Briar kulesinden kediciğın endişesiyle beni izliyor. Dash yatağın ucunda, ayaklarım onun kucağında. Gözlükleri gözlerinin altındaki koyu halkaları gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu.

Declan ve Ronan yatağın diğer tarafına tünemişlerdi ve yüzlerinde aynı endişe ifadesi vardı. Colt ise kesinlikle perişan görünüyordu, saçları kalınlaşmış ve gözleri kızarmıştı.

"Ben iyiyim," diye .

Colt'un gözleri büyüdü ve yatağın yanında dizlerinin üzerine çökerek yüzümü ellerinin arasına aldı. "LeeLee."

"Söz veriyorum."

Dudaklarını dudaklarıma ve sonra alnını alnıma bastırdı. "Aklımızı kaybettik."

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Ona inanmamalıydım-"

"Kime?" Ronan talep etti.

Trace beni yastıklara yaslayacak şekilde kaydırды ve böylece o da yüzümü görebildi.

Sertçe yutkundum. "Connor. Beni dışarı çıkardı ve biri bana enjekte etti-"

Trace bir yataktan kalktı, Ronan da peşinden.

"Dur!" Colt emretti. "Onu parçalara ayırmak istediğini biliyorum ve inan bana, ben de istiyorum. Ama Leighton'ı bulduğumuzu kimse bilmemeli."

Ronan bir hırıltı çıkardı ve mor ateş Trace'in etrafında dans etti.

Dash sessizce, "Onun güvenliği bizim intikamımızdan daha önemli," dedi. Bakışları bana yöneldi ve yüzümü taradı. "Nasıl hissediyorsun?"

Derin nefes aldım, hareketi test ettim. Acı yoktu. "Kendimi iyi hissediyorum. Ama ben..."

Declan'ın içinden bir ürperti geçti. "Kırık kaburgaların ve delinmiş bir akciğerin vardı. Sana kan verdik ve Dash iyileştirici bir büyü yaptı ama daha uzun süre kalsaydın..."

Neyi söylemediğini, neyi söyleyemediğini biliyordum. Eğer daha uzun kalsaydım, hayatta kalamazdım.

Sertçe yutkundum, burnum sızlıyordu.

"Ejderha kokuyordun," diye homurdandı Colt. "Nasıl kaçtın?"

İçimden yeni bir acı dalgası geçti. "Niall," diye boğuk bir ses çıkardım.

"Beni dışarı çıkardı."

Declan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Niall?"

Başımı salladım. "Ama bu sırada muhafızlardan biri onu öldürdü." Bir damla gözyaşı serbest kaldı ve yanağımdan aşağı süzüldü.

Colt o zaman hareket etti, beni kollarına aldı ve yatağa geri oturttu. Beni kucağında salladı. "Günlerimin geri kalanında Niall'a minnettar olacağım."

"Çok kötü," diye fısıldadım.

Ronan ve Trace yatağa geri döndüler.

"Anlat bize," diye sordu Ronan.

"Patrick ve Damien birlikte çalışıyorlar."

Declan'ın kaşları havalandı. "Patrick başkalarıyla pek iyi anlaşamaz."

"Hayır, değil," diye kabul ettim. "Bunun uzun süreceğinden emin değilim. Ama Damien'in yakalanmadan kaçmasına yardım ediyorum."

"Yani Alister gerçekten değil Biliyorum nerede o"
"Dash düşünceli bir şekilde söyledi."

"Sanmıyorum. Alister'a dair herhangi işaret görmedim ya da ondan bahsedildiğini duymadım."

Trace kendini tekrar yatağa bıraktı. Sanki bana dokunma dürtüsü çok güçlüymüş gibi elimi tuttu. "Sana zarar verdiler."

Başımı salladım. "Yapmadılar." Dudağımı ısırdım. "Pencereden kaçmak için karyolama tırmanmaya çalıştım-"

"Minik Kuş," diye hırladı.

"Sana geri dönmek istedim." Odanın etrafına baktım. "Hepinize."

Ronan uzun bir nefes verdi. "Seni götürmekteki planları neydi?"

Yorganla oynadım.

"Firecracker," diye bastırdı.

"Sanırım benim bir ödül olmam gerekiyordu. Damien için."

Bir dizi hırıltı ve hırıltı havayı aydınlattı. Trace ve Dash bile katıldı.

"Ne için bir ödül?" Colt .

Her zaman üç adım düşünürdü. Bu onun içindeki sürü lideriydi.

"Onlar olmuştur enjekte etmek insanlar ile gölge
iblis Zehir."

Patrick bir ordu yaratıyor."

Herkes sessizliğe
gömüldü.

Dash parçaları birleştirerek, "Chloe," diye mırıldandı.

Başımı salladım. "Sanırım o bir denekti. Ama stabil değiller.

Laboratuvarlarını gördüm. Bazıları vahşi hayvanlar gibi, bazıları ise sadece... ölüyor." Herkes birbirine baktı.

"Ne?" Ben sordum.

Dash yatağın ucunda doğruldu. "Mümkün olduğunca çok araştırma yapıyorum, neler olup bittiğini anlamamıza yardımcı olabilecek herhangi bir ipucunu takip ediyorum. Bizi sana götürebilecek herhangi bir ipucunu."

"Bir şey mi buldun?" Ben ittim.

Başını salladı. "Karanlık olanlar tarafından saldırıya uğrayan köylerden gelen raporlar. O döneme ait bir günlük buldum. Bir büyücü

deneyler."

Midem bulandı. "Aynı türden bir şey." "Öyle görünüyor," dedi Dash.

"Ve ve yeni kreasyonlar döndü üzerinde İnsanlar mı? Sadece saldırmaya başladı?"

Declan'ın çenesi sıkıştı. "Bundan daha kötüsü de var. Zehir bir doğaüstünün yeteneğini artırabilir."

"Ama aynı zamanda istikrarsızlığa da yol açıyor," diye ekledi Ronan. "Ayrım gözetmeyen ölüm makineleri," diye fısıldadım. Colt altımda gerildi. "Ne dedin sen?"

"Patrick'in askerleri hakkında söylediği bir şeydi. Ayrım gözetmeyen ölüm makineleri olduklarını."

Dash'in yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Okuduğum günlük kayıtlarına göre, yaratıklar yollarına çıkan her şeyi yok etmişler. Hiç düşünmeden, kendilerini bile korumadan. Sadece öldürmek istiyorlar."

Ve Patrick'in onlardan bir ordusu vardı.

Eşofmanlarımı giyerken Dash, "Sana kahvaltını buraya getirebilirim," diye karşı çıktı.

Ona kötü niyetli olmasa da bu fikir hakkında tam olarak ne düşündüğümü anlatan bir bakış gönderdim. "Dünün tamamını yatakta geçirdim. Kendimi tamamen iyi hissediyorum ve bacaklarımı esnetmeye ihtiyacım var."

İçini çekti ve beni kollarının arasına aldı. "Seni tamamen kendimize saklamak istemem çok mu kötü?"

Çam ve sedir kokusu sararken göğsüne sokuldum. "Bunu istemeni seviyorum. Ben de ara sıra yürüyebilmek istiyorum."

Dash kıkırdadı, bu ses kulaklarıma müzik gibi geldi. Son yirmi dört saat içinde pek fazla kahkaha atmamıştım.

Beni bıraktı ama elimi tuttu. "Hazır mısınız?"

"Sadece bunlara ihtiyacım var," dedim, ayaklarımı terliklerin içine kaydırarak.

Dash parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi ve beni kapıdan çıkarıp koridora götürdü. Yürürken sessizdi, muhtemelen o kocaman beyninin içinde milyonlarca şey yüzüyordu.

Merdivenin tepesine ulaştığımızda onu durdurmak için çekiştirdim. "İyi misin?"

Bana baktı, bakışları araştırıyordu. Sanki gözlerimin içinde mucizevi bir cevap dönüyormuş gibi. "Yolun sonunu görmeye çalışıyorum ve bunun ne olabileceğinden emin değilim."

Dash'in her zaman cevapları vardı. Ve eğer bulamazsa, onları nasıl bulacağını biliyordu. Nereye gideceğini bilememek ona kendini

güçsüz.

Parmak uçlarımda uzandım ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Onu birlikte bulacağız. Ama önce kahvaltı etmeliyiz. Beyin gıdası."

Dash'in ağzının köşesi kalktı. "Anlaştık."

Elini sıktım ve onu merdivenlerden aşağı çektim.

Yemek odasından sesler geliyordu ve aceleyle o yöne doğru ilerledim. İçeri adımımı attığım anda nazik bir kucaklamayla sarmalandım. Baldwin titreyen bir nefes verdi. "İyi olmana çok sevindim."

Ona daha sıkı sarıldım. "Seni özledim."

Burnunu çekti. "Hiçbir fikrin yok. Beni bu hayvanlarla baş başa bırakıyorsun."

Onu serbest bırakırken güldüm. "Bir daha asla."

"Seni bu konuda tutuyorum." Baldwin masayı işaret etti. "Tüm favorilerini yaptım."

Masayı tararken çenem düştü. Krepler, waffle'lar ve krep gibi görünen şeyler vardı. Pastırma, sosis ve jambon. Çırpılmış yumurta ve bir çeşit güveçte yumurta. Taze meyveler. Ve dünya kadar hamur işi.

Baldwin'e baktım. "İlçenin geri kalanı için hiç yumurta ve un bıraktın mı?"

Sırıttı ve burnuma bir şaplak attı. "Kızım için her şeyi yaparım."

Ronan bunun üzerine kısık bir hırıltı çıkardı.

Baldwin sadece gözlerini devirdi. "Paylaşmayı öğrenmeniz gerekecek."

Her zamanki yerime otururken güldüm.

Cillian çalışıldı Ben itibaren karşısında ve Masa, onun yüz ifadesi okunamıyordu. "Nasıl hissediyorsunuz, Prenses?"

"Yemekten sonra antrenman için spor salonuna gitmeye hazırım." Bir hayır korosu havayı doldurdu.

Her kaşlarımı çattım. "Ben tamamen iyiyim. İyileştim."

Colt'un dudakları inceldi. "Kemiklerin iyileşmiş olabilir ama hâlâ her tarafında çürükler var."

Yanağımın içini ısırdım. O haklıydı. Yaranın kendisi iyileşmiş olsa da, yaranın etkileri hâlâ ediyordu.

"Bize dürüstçe senin tarafının hiç acımadığını söyleyebilir misin?"
Declan meydan okudu.

Dilimi ona doğru uzatmak için içimde yanan bir istek vardı. "Biraz hassas ama o . Sizler çok daha kötülerıyla antrenman yapıyorsunuz."

Cillian'a döndüm. "Ne diyorsun?"

Bir an için sessiz kaldı. "Hafif eğitim. Temas yok."

Kaşlarımı çatarak ağzımı kapattım.

Cillian'ın dudakları kıpırdadı. "Surat asmayın Prenses. Size hiç yakışmıyor."

Ben de dilimi çıkardım.

"YİNE MI KOŞUYORSUN?" İnledim.

Dash kıkırdadı. "Eğitim konusunda bu kadar kararlı olan sendin. Bunun yerine her zaman bir film izlemeyi tercih edebiliriz."

Ona ters bir bakış attım ve koşu bandına atlayıp hızı üçe çıkardım.

Cillian yanımdaki koşu bandında koşmaya başlayarak, "Kaslarınızı ısıtmanız gerekiyor," dedi.

Minderlerin üzerinden gelen bir homurtu duydum ve Declan ile Ronan'ın idman yapmaya başladıklarını anladım. Buna ihtiyaçları vardı. İkisi de babaları sayesinde bir duygu karmaşası yaşıyordu. Umarım bu antrenman seansı hepimize yardımcı olur.

"Yan taraf nasıl?" Dash üçüncü bir koşu bandında koşarken sordu.

"Fena değil." Her adımda hafif bir sancı hissediyordum ama korkunç değildi.

"Sana inandığımdan emin değilim,"
diye homurdandı. Onu duymamış gibi davrandım.

On dakikalık bir koşudan sonra Cillian zaman istedi. Beni ve Dash'i başka bir antrenman çemberine yönlendirdi ama benim bakışlarım Declan ve Ronan'a takıldı. İkisi de gömleksiz ve yalınayaktı, üzerlerinde düşük askılı eşofmanlardan başka bir şey yoktu. Hareket ettikçe tenleri parlıyordu. Declan'ın kremi beyazı ve Ronan'ın altın sarısı teni. Çok farklı ama bir o kadar da benzer.

Bir çift parmak yüzümün önünde şakladı. "Bakmayı kes, Prenses." Yanaklarım kızardı ama omuz silktilim. "Bakması güzel." Dash homurdandı ama Cillian sadece başını salladı.

"Vuruşlarımızı, tekmelerimizi ve bloklarımızı gözden geçirerek başlayalım. Temas için hazır olmayabilirsiniz ama form üzerinde çalışabiliriz," dedi Cillian.

O ve Dash, saçımı yolmak istediğim noktaya kadar her milimetrelilik hareketi analiz ettiler. Ellinci düzeltmede ellerimi havaya kaldırdım. "Beynim patlayacak."

Cillian kıkırdadı. "Yeterince makul. Sanırım bugünlük bu kadar yeter. Git çocuklarını izle. Onlardan da bir şeyler öğrenirsin."

Başını diğer dövüş ringine doğru eğdi. Onun hareketini takip ederek Colt ve Trace'in de ringde olduğunu gördüm. Onlar da üstsüzdü. Colt'un belirgin göğsü hareket ettikçe parlıyordu. Ve Trace... Tanrım. Dövmelerinin sergilenişini görmekten asla bıkmayacaktım. Göğüs uçlarındaki halterler o dönerken ışığı yakaladı ve sertçe yutkundum.

Cillian kapıdan çıkarken güldü. "İyi eğlenceler."

Sanki beni çeken bir şey varmış gibi harekete doğru ilerledim. Colt ve Trace bir tür dans ediyormuş gibi hareket ediyorlardı. Bir verip bir alıyorlardı. Bir yumruk ya da tekme indiğinde bile vahşice görünmüyordu. Çok güzeldi.

Trace beni gördü ve bocaladı. Colt'un bacağı bir tekme savurdu ve Trace zar zor kurtuldu. Colt'a kaşlarını çattı. "Tek zayıflığımdan ."

Colt kıkırdarak bana doğru baktı. "Ama ne güzel bir zayıflık."

Trace'in gözleri mor bir parıltıya büründü. "Buraya gel, Minik Kuş. Tartışmak ister misin?"

İçimden bir ses Colt'la yaptıkları gibi tekme ve yumruk atmaya kastetmediğini söylüyordu ama yine de tek bir cevap vardı. "Evet."

ÇIPLAK AYAKLARIM minderlerin üzerinde sessizce ilerledi. Trace ve Colt'un göğüslerinin her bir düzensiz nefes alış ve verişini izledim. Sanki birlikte nefes alıp veriyorlardı. Belki de öyleydiler.

Menzile girdiğim anda Trace bileğimden yakaladı ve beni sertçe kendine doğru çekti, sırtım onun önüne dönüktü. Koşudan sonra eşofman üstümü çıkarmıştım ve şimdi sadece eşofman altı ve sporcu sütyeni giyiyordum. Nemli tenini tenimde hissetmek baş döndürücüydü. Etrafımı saran leylak kokusu beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertecekti.

"Nasıl hissediyorsun, Minik Kuş?"

"İyi," diye ciyakladım.

Colt bana doğru bir adım attı, gözleri kapandı. "Bundan emin misin?"

Zorlukla yutkunarak başımı salladım.

Trace'in parmakları yan tarafımda ve karnımın üzerinde gezindi. "İyi bir kız olup bizim için kırırdamadan durabilir misin?"

Nefesim boğazımda düğümlendi. "Evet."

Colt kıkırdadı, sesi boğuktu. "Çok hevesli."

"Bizim kız her zaman öyledir," dedi Dash.

Bakışlarım ona kaydı ve eşofmanındaki şişkinliği gözden kaçırmadım.

Sadece görüntüsü bile içgüdüsel olarak dudaklarımı yalamamı sağladı.

Ronan sıırttı. "Doyumsuz."

"Tam da sevdiğimiz gibi," dedi Declan, bakışları vücudumda gezinirken.

Her yerdeydiler. Etrafımdaydılar. Bana dokunmayan adamları bile *hissede biliyordum*.

Odadaki enerji çatırdarken nefes alış verişlerim hızlandı. Colt bana doğru bir adım daha attı. "Kaçmak için son şansın."

Çenemi kaldırdım ve bakışlarına karşılık verdim. "Asla."

Elini esnetti, pençelerini çıkardı. Birini spor sütyenimin bandının altından geçirdi ve ortadan ikiye ayırdı.

"Sizin neyiniz var da kıyafetlerimi mahvediyorsunuz? sadece çıkarabilirsin," diye tersledim.

Colt bana şeytani bir sırıtışla baktı. "Ne eğlenceli ki?"

Başımı salladım, tam onu azarlayacaktım ki Trace elini eşofmanımın içine soktu ve kalçalarımın tepesini avuçladı. "Sessiz ol, Minik Kuş."

Ağzım kapandı.

"Bize ne kadar iyi bir kız olabileceğini göster. Ne kadar itaatkar. Ne kadar güzel olduğunu. Bize dokunmadan bile hepimizi nasıl boşaltabileceğini göster," diye homurdandı Trace.

Bacaklarımın arasına sıcaklık ve ıslaklık doldu.

Colt burnu seğirirken bir hırıltı çıkardı ve uyarılmışlığımın kokusunu alabildiğini biliyordum.

Declan elini eşofmanının içine sokup kendini okşamaya başlarken, "Yapabilir," diye homurdandı. "Ona dokunuşunu izlerken bile boşalabilirim."

"Hepimiz yapabiliriz," diye yineledi Dash, sikini avuçlayarak.

Güç derinlerde bir yerde yükselirken çekirdeğim kasıldı. Her nasılsa, onları bu şekilde etkilediğimi bilmek neredeyse daha fazlaydı. Trace başını eğdi, dudakları kulağımı sıyırdı. "Oynamak ister misin?"

Minik Kuş?"

"Evet," diye nefes aldım, kığım ona doğru eğildi. iç tarafını çimdikledi. "."

Dondum kaldım. O küçük acı titreşimi içimdeki her şeyin en lezzetli şekilde gerilmesine neden oldu.

"Aferin kızıma."

Trace'in boştaki eli karnımda gezindi. Parmak uçlarından çıkan mor derime gömüldü. his yırtılırken keskin bir nefes çektim.

"Bana ne hissettiğini söyle," diye ikna etti. "Her şeyi."

Bunu tanımlamak için söyleyebileceğim tek şey buydu. Sıcaklık, gerilim ve her şeyden daha fazlası.

"Ne oldu?" Neredeyse nefes nefese kalarak sordum. "Kuluçka zehrim, tam güçte."

Başımı arkaya eğdim ve Trace'e baktım. İlk defa, onun her şeyine sahip olmama izin veriyordu. O ve şeytanı. Aç bir öpücükle ağzını aldım.

Trace benimkine doğru inledi ve sonra dudağımı ısırdı. "Kurallara göre oynamıyorsun, Minik Kuş. Bu tür şeyler için cezalar vardır."

Sözleri karşısında göğüs uçlarım gerildi.

"Bu fikir hoşuna gidiyor," diye alçak sesle homurdandı Ronan.

"Colt," kırptı Trace beni yüzüne doğru döndürürken.

Colt bir anda üzerimdeydi. Eşofmanımı ve külotumu sıyrıp çıkardı ve odanın diğer ucuna gönderdi. Bir saniye sonra bir eli sertçe kıç yanağıma indi.

Ürkek bir çığlık attım.

Colt'un avuçları incinmiş deriyi yatıştırdı. "Çok güzel ve pembe."

Isı acıyan noktaya hücum etti ve yeni bir ıslaklık dalgası toplanırken nefesim kesildi.

Ronan bizim alanımıza geçti. Eli kalçalarımın arasına daldı, parmakları alay ediyor ve oynuyordu. Gözleri altın sarısı parlıyordu. "Sırılsıklam olmuş."

Trace'in yüzüne bir sırtıma yayıldı. "Oynamayı çok seviyor."

Yerde sürüklenen bir şeyin sesi kafamı kaldırmama neden oldu.

Dash köpük kutu zıplama setini itti. "Onu sergilenirken görmek istiyorum. Bize ait olanla ziyafet çektiğinizi görmek istiyorum."

Adamlar beni sırayla hareket ettirip kutuların üzerine yerleştirirken kalp atışlarım hızlandı. Deri, aşırı ısınmış tenime karşı soğuktu ve göğüs uçlarımın titremesine neden oluyordu.

Colt kısık bir hırıltı çıkardı. "Çok güzel amına koyayım." Başını eğdi ve tepe noktasını ağzına alıp derin derin emdi.

Neredeyse kutuyu deviriyordum.

"Kıpırdama," diye emretti Trace, arkamda durup başımı ona yaslamama izin verirken diğer meme ucumu çimdikledi.

"Ona acı, Trace. Çok çabalıyor," dedi Declan yanıma doğru ilerlerken, parmakları göğsümün üzerinde geziniyordu.

"Lütfen," diye inledim. Onlara o kadar çok ihtiyacım vardı ki canım acıyordu. "Ağrın mı var, Mon Coeur?"

Dash cıvıldadı.

"Evet," diye nefes aldım.

"Doldurulması
gerekiyor mu?"

Çılgınca başımı
salladım.

Dash, Colt'a baktı. "Al onu."

İkinci kez söylemesine gerek yoktu. Eşofmanını sıyırdı ve kalçalarımın arasına girdi. Gözleri benimkilerle kilitlendiğinde altın gibi parlıyordu.

"Lütfen," diye fısıldadım.

Colt hızlı bir hamleyle içime girdi.

. Rahatlamayla. Gerginlikle. Her şeyi hissederek. Colt daha derine iterken Ronan'ın parmağı klitorisimi buldu.

"Daha fazla," diye yalvardım.

"Çok açgözlüsün, Minik Kuş." Trace eliyle bir fiske vurdu ve hepimizin etrafında mor kıvılcımlar uçuştı.

Bir dizi inilti havayı aydınlattı ve büyüm karşılık verdi. Havada bir dizi renk dönmeye başladı.

"Sanki onun içinde sikişiyor gibiyim," diye Declan.

Colt içimde inanılmaz derecede derinleşti ve büyüm tekrar yükseldi.

"Lanet olsun," diye homurdandı Trace.

Tekrar ve tekrar, Colt'un kalçalarının her eğimi hepimizi daha yükseğe gönderdi.

Ronan klitorisime bastırdı ve ben paramparça oldum. Colt bağırarak boşaldı, diğer çocuklar da onu takip etti. Bir patlama sesi duyuldu ve spor salonunun ışıkları karardı.

DECLAN yerdeki tişörtümü alırken güldü. "Önce çok sert boşaldığı için bayıldı, şimdi de tüm binanın elektriğini kesti."

"çeneni," diye homurdanarak tişörtü ondan kaptım. En azından ışıklar tekrar yanmıştı.

Ronan sırtarak, "Bir yeteneği olduğu kesin," dedi.

Eşofmanımı başımın üzerine çekmeye başladım ama Colt kolumu tuttu. "Vay anasını. Senin tarafın."

Aşağıya baktım ama orada lekesiz bir deriden başka bir şey yoktu.

"Çürükler tamamen geçti," diye mırıldandı.

Parmaklarımı kaburgalarımın üzerinde gezdirdim. Orada bir çürük olduğuna dair hiçbir iz yoktu.

Dash beni incelemek için yaklaşırken sırttı. "Aramızdaki bağ derinleşiyor."

Kaşlarım soru sorarcasına havalandı.

Trace'in ağzının köşesi yukarı kalktı. "Eşlik bağımız derinleştikçe, birbirimizi iyileştirebileceğiz."

"Bu çok havalı." Kaburgalarıma baktım ve sonra tekrar yukarı çıktım. "Peki ya çapa bağı?"

Colt benim için kazağımı başımdan çekti. "Şimdiden kök salmaya başladı. Yeteneklerin şimdiden gelişmeye başladı. Ama tören gerçekleştiğinde daha da güçlü olacaksın. Ve hepimiz kendimizi daha topraklanmış hissedeceğiz."

"Yirmi bir yaşına girdikten sonra delirmeyeceğimizi mi söylüyorsun?"
Bastırdım.

"O da var."

Dudağımın kenarı endişelendi. "Bunu şimdi yapmamız gerekmez mi? Böylece gölge iblislerle savaşmaya yardım edebilirim?"

Oda sessizleşti ve çocuklar birbirlerine baktılar.

"Ne?" Homurdandım.

Declan bana yaklaştı. "Dövüşmen gerektiğini düşünmüyoruz."

"Declan..."

Bir elini kaldırdı. "Tüm hayatımız boyunca bunun için çalıştık. Güçlerini daha yeni kazandın."

Gözlerimin arkasında bir ateş yandı. "Bu savaşa yalnız girmene izin vermeyeceğim. O yüzden unut gitsin."

Bunu istemeleri bile beni öldürdü.

"Minik Kuş..." Trace beni kollarına çekti. "Sen bizim her . Seni korumak için her şeyi yaparız."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Beni bu işin dışında bırakma. Bu benim de mücadelem. Arkamdan iş çevirmen beni bu bağdan koparmış gibi hissettiriyor."

Çocuklar bir tür kucaklaşmayla etrafımı sardılar.

"Sen bu bağın kalp atışısın LeeLee," diye fısıldadı Colt. "Bu bağ sensiz var olamaz."

Ronan başımın üstünü öptü. "Artık seni dışlamak yok. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," dedim usulca.

Birkaç vuruş boyunca öyle kaldık ve sonunda beni serbest bıraktılar.

Uzun bir nefes aldım. "Darius ve Saoirse seçeneklerimiz hakkında ne dedi?"

Colt yüzünü buruşturdu. "Elimizdeki tüm güçleri topluyorlar. Şu anda beklemenin mi yoksa önce saldırmanın mı daha mantıklı olduğuna karar vermemiz gerekiyor."

Declan, "Saoirse, Patrick'in tüm karanlık orduyu nerede barındırdığını bulmaya çalışıyor," dedi. "Ama henüz elimizde hiçbir ipucu yok. Sam ve bağı ejderha topraklarında onlardan hiçbir iz görmedi."

"Karanlık olanlar mı? Gölge iblis zehri enjekte edilenlere böyle mi diyorsun?" Ben sordum.

Dash başını salladı. "Dergiler onlara böyle diyor. Keşke onlarla nasıl savaşılacağı konusunda daha fazla bilgi olsaydı."

Dudağımın kenarını çekiştirdim. "Gölge iblisler güçlerini nereden alıyor?"

"Karanlıktan," dedi Ronan. "Hem ışığın fiziksel eksikliği hem de kötülüğün kendisi."

Bu bilgi üzerinde kafa yorarken parmaklarımı kalçalarımda gezdirdim. "Yani neredeyse her zaman geceleri saldırıyorlar, değil mi?"

Trace başını salladı. "Saldırıya uğradığımız mağaralar gibi bir yer olmadığı sürece daha önce gündüz saldırısı duyduğumu sanmıyorum."

O günü düşünmek bile içimi hasta bir duygunun kaplamasına neden oluyordu. Ama buna karşı koydum, aklımı oyunda tutmaya çalıştım. "Onları bir şekilde ışığa maruz bırakırsak ne olur?"

Dash başını kaldırdı. "Gitmem gerek."

Kıçı yanıyormuş gibi salondan çıktı. Colt'a baktım.

"Bu da neydi şimdi?"

Sırıttı. "Dash'e bir fikir verdin."

Trace Dash'in laboratuvarının şifresini girerken elimdeki atıştırmalık tepsisini dengeledim. Bir dizi bip sesi duyuldu ve Trace kapıyı açarak benim için tuttu. İçeri girdim, sayısız çiçeğin kokusu etrafımda dönüyordu.

Laboratuvarın kış bahçesi bölümünden geçerek, diğer arkadaşların toplandığı iş istasyonlarına doğru ilerledik. Dash saatlerdir eski günlükler, büyü kitapları ve üzerinde çalıştığı bir tür denklem arasında gidip geliyordu.

Tepsiyi boş bir masanın üzerine kaydırđım. "Yemek getirdik."

Colt bana yorgun bir gülümseme gönderdi. "Onu durdurabileceğini sanmıyorum.

O olmaz."

Dash'e kaşlarımı çattım. Gözlükleri yüzünde eğri büğrü duruyordu, saçları dağınıktı ve gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Dash." Sesim yumuşak ya da yüksek değildi ama hiçbir tepki vermedi. Sadece sayfaları çevirmeye devam etti.

Ronan ayağa kalktı, arkama geldi ve omuzlarıma masaj yaptı. "Sadece bunu atlatmasına izin vermelisin. Eğer onu durdurursan, kafanı koparır."

Kaşlarım daha da çatıldı. "Kendini hasta edebilir."

Trace bir soda kaparak, "Sayılamayacak kadar çok kez yaptı," diye mırıldandı. "Ama her seferinde kendini toparlıyor."

Bu fikirden nefret ettim. Ama Dash'in zihninin benzersiz olduğunu da anlıyordum ve onun sürecini bozmak istemiyordum. Kendi gazozumu aldım, kendimi içmeye ve biraz kraker atıştırmaya zorladım.

Bir saniye sonra Dash kalemını bıraktı ve başını kaldırıp pencereden dışarı baktı.

"Onda bir şey var," diye fısıldadı Ronan.

"Nedir o, Dash?" Colt sordu.

Dash yavaşça bize doğru döndü. "Leighton haklıydı. Anahtar ışıık. İyi ve fiziksel parlaklık. Onları her zaman en çabuk öldüren bizim ateşimizdir. Ejderha ateşi, büyü ateşi, inkübi ateşi. Bunu güçlendirmenin bir yolunu bulmalıydım."

Declan taburesinde daha dik oturdu, gözlerinden umut fışkırıyordu. "Yaptın mı?"

Dash başını salladı ama hareket acı verecek kadar yavaştı ve bu durumdan pek de memnun görünmüyordu. "Bir büyü buldum ama yakıta ihtiyacı var. Güç verecek bir şey."

Colt ayaklarının üzerinde kaydı. "Bize sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Dash'in bakışları bana kaydı ve kalbim durdu. "Eğer çapaya bağlı olsaydık, Leighton ona güç verebilirdi."

Sırıtarak sodamı bıraktım. "Bu harika. Neyi bekliyoruz ki? Şu küçük töreni yapalım ve bakalım."

Dash başını iki yana salladı, yüzünde acı ifadesi belirmişti. "Bu inanılmaz derecede tehlikeli. Çok fazla şey vermek senin için çok kolay. Ve eğer bunu yaparsan, bu sefer seni geri getirmek mümkün olmaz. Temelli gitmiş olursun."

"Hayır," diye tersledi Colt. "Bu bir seçenek bile değil." "Sadece bekle-" diye başladım ama Ronan sözümü kesti. "Bu bir soru bile değil."

Sessizliği bir zil sesi böldü ve Colt cebinden telefonunu çıkardı.
"Evet?"

Tek kelimelik bir şipşaktı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye .

Herkes anında alarma geçti ve Colt'un bakışları bize çevrildi.

"Connor burada."

"Buraya gelecek kadar cesur olmalı," diye hırladı Ronan. "Ya da ölmek istiyor," diye mırıldandı Declan.

Connor'ı düşündüğümde bile omurgamın dibinde ter birikiyordu. Arkadaşım olduğumu sandığım çocuk. Ama o beni hiç umursamamıştı. Sadece kendini önemsiyordu. Güç ve nüfuz.

Dash, "Onu bırakmalıyız," dedi.

Trace ona doğru döndü. "Aklını mı kaçırdın sen? Buraya gelir gelmez Leighton'ın kokusunu alacak."

Colt'un çenesi titredi. "O haklı. Eğer onu bırakmazsak Connor doğruca Patrick'e gidecek ve kızın elimizde olduğunu söyleyecek. En azından bu şekilde onu oyalayabiliriz."

"*Bu şekilde* bazı cevaplar alabiliriz," diye homurdandı Trace.

Trace'in bu cevapları alacağını düşündükçe midem bulanıyordu ama başka seçeneğimiz olmadığını biliyordum.

Colt telefona "Bırakın onu," diye seslendi.

Declan, "O içeri girer girmez hızlı hareket etmemiz gerekecek," dedi.

Biz aceleyle girişe doğru ilerlerken çocuklar da başlarıyla onayladılar. Dash bana döndü. "Sen yukarıda beklemelisin."

Bakışlarımla onu kıstırdım. "Ben senin yerdeyim. Beni bu işin dışında bırakmaya çalışma."

İçini çekti ve beni kucakladı. "En azından onu kontrol altına kadar geride kal."

Başımı salladım ve tam kapı çalınırken koridordaki gölgelere doğru adım attım. Colt kapıyı açtığında sertçe yutkundum.

Connor içeri girdi. Eskiden bana çok çocuksu ve masum . Şimdi ise çıkarıcı bir yılanı benziyordu. "Hey, çocuklar-" Burun delikleri alevlenince sözleri kesildi.

Kaçmak için hamle yaptı ama Ronan ve Declan onun için çok hızlıydı. İki yanından saldırdılar, o tekmeleyip kıvranırken kollarından tuttular.

"Bir yere mi gitmeye çalışıyorsun, Con?" Declan sordu. "Onu geri almışsın. Bu harika."

Koridordan çıktım. "Kendimi geri aldım. Senin sayende değil."

Connor'ın gözleri büyüdü. "Leighton, ben..."

"Kendine sakla," diye tersledi Trace, etrafında mor alevler dönüyordu. "Seni ele geçirmek için bekliyordum."

Connor'ın yüzündeki tüm renk boşaldı. "Başka seçeneğim yoktu."

Colt'un gözleri altın rengine döndü. "Her zaman bir seçenek vardır. Sen sadece yanlış seçtin."

"Neden?" . "Tek yaptığım senin arkadaşın olmaktı."

Connor'ın yüz ifadesinde nefret parladı. "Tek yaptığın bana birkaç acıma konuşması yapmaktı. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Bir bağı sahip olmamak. Bir çapa. Bir dost. Ben bir hiçim."

"Bunun bir şey olduğunu çok iyi biliyorum. Hayatımın büyük bölümünde yalnızdım.

Tekmelendim. Ama bunun acısını asla başka çıkarmazdım."

Bir nefes çekti. "Görünüşe göre senin için her şey yolunda gitmiş. Bu malikanede yaşamak. Tüm o süslü güçlerin."

Ronan'ın yumruğu Connor'ın karnına çarptı. "Cehennemi yaşadı."

Connor öksürdü ve sıçradı. "Onu asla durduramayacaksın."

Declan Connor'ı ayağa kaldırdı. "Cehenneme gitmeyeceğiz. Bize Patrick'in karanlık olanları nerede tuttuğunu söyle."

Connor tek kelime etmeden ağzını kapattı.

Trace ona doğru yürüdü, parmak uçlarının arasında mor ateş oynuyordu. "Seni kırmak eğlenceli olacak. Sanırım el ve parmaklarından başlayacağım. Belki bir diş."

Ronan Trace'e sırtıttı. "Diş çekmek ağzı şişirir, o zaman konuşmak daha zor olur."

"İyi nokta," diye kabul etti. "Belki taşaklarını ben alırım. O zaten erkek değil."

Connor'ın kot pantolonunun önünde ıslak bir leke belirdi.

Dash burnunu kırıştırarak, "İğrenç, dostum," dedi. "Yerleri daha yeni yıkadık."

Trace'in parmak uçlarından mor ateş fışkırdı. "Konuşmak ister misin yoksa eğlenmeye başlayayım mı?"

Cevap vermeyince alevler Connor'ın yüzüne doğru uçtu.

"Tamam, anlatacağım!"

Bacaklarımı göğsüme doğru çekerek kanepede geriye yaslandım. Colt'un dönmesini beklerken herkes sessizdi. Connor bize karanlık olanların ejderha topraklarında nerede tutulduğunu söylemişti. Sürünün hangi üyelerinin Patrick'in entrikalarının içinde olduğunu söylemişti. Ama Patrick'in ne zaman ve nerede saldıracağını bilmediğini söylemişti.

Declan babasının Connor gibi birine planını asla anlatmayacağını söylemişti. Trace işkenceyi denemek istemişti ama Colt araya girerek bunun yerine Saoirse ve Darius'u çağırmıştı.

Koridorda ayak sesleri ve Colt telefonunu cebine sokarak ortaya çıktı. "Connor'ı şimdilik aşağıdaki hücrelerden birinde tutacağız. Patrick'in icabına baktıktan sonra onu Meclis'e nakledeceğiz."

Patrick'le ilgilenmekten sanki dünyadaki en kolay şeymiş gibi söz ediyordu. Ama hiç de öyle değildi.

"Yardım etmeme izin vermelisin," diye

fısıldadım. "Hayır," diye tersledi Colt.

"Bunu riske atamayız."

Salondaki kanepede öne doğru eğildim ve başparmaklarımı burnumun iki yanında baş ağrısının olduğu noktaya bastırdım. Sonra başımı kaldırıp ona baktım. "Fazla zamanımız yok."

Patrick'in Connor'ın kayıp olduğunu öğrenip saldırmaya karar vermesi ne kadar sürer?"

Herkes sessizdi çünkü haklı olduğumu biliyorlardı.

"Bunu yapabilir," dedi Trace sessizce. "O bir çapa. Her zaman öyleydi ve içgüdüsel olarak yeteneklerimizi nasıl köklendireceğini biliyor."

Ronan, "Dash'in bize bunun ne kadar riskli olacağını söylediğini duydun," diye karşı çıktı. "Gerçekten bu riski göze almak istiyor musun?"

"Peki ya şansımız yaver gitmezse ne olacak?" Dash sordu. "Hepimiz ölürüz. Çünkü bir noktada Patrick o mutant ordusunu serbest bırakacak ve hiçbir şey onun önünde duramayacak."

Declan başını salladı. "duran başkaları da var." "Bu yeterli olmayacak," diye karşılık verdi Trace.

Başparmaklarımı kaş kemiğime daha da sert bastırdım. Bu tartışma sonsuza kadar sürebilirdi. Birbirimizin boğazına sarılana kadar dönüp duracak ve hiçbir ilerleme kaydedemeyecektik.

"Dur," diye fısıldadım.

Sesim zar zor duyulsa da tüm konuşmalar kesildi.

Colt acı dolu gözlerini bana doğru çevirdi. "Bana bunu yaptırma LeeLee. Bana ölümünü izletme."

Bu acı parçaladı, zonkladı ve büküldü. Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Avuçlarımı onun kirli yanaklarına doğru kaldırarak ela gözlerine baktım. "Bana ay içinde bir ömür boyu umabileceğimden daha fazlasını verdin."

"LeeLee," diye .

"Bunu yapmak zorundayım. Bize bir savaş şansı vermeliyim. Büyüyü yapmadan önce Dash ile pratik yapacağım. Saoirse ile yeni büyüyle başa çıkmak için çalışacağım. Beni oraya götürmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Seninle kalmak için her şeyimle savaşıacağımı biliyorsun."

Colt'un gözünden tek bir damla yaş süzüldü ve yanağından aşağı kaydı.

Başparmağımla kaydırdım. "Seni her şeyimle seviyorum."

Öne doğru eğildi, alnı benimkine düştü. "Tanıştığımız andan itibaren. Bu yaşamda ve bir sonraki yaşamda."

Bir hıçkırık serbest kalmaya çalıştı ama onu bastırdım. Colt'un bir an için beni içine çekmesine izin verdim ve sonra doğrulup döndüm. "Çapayı nasıl bağlayacağız?"

BALDWIN banyodaki makyaj masamda arkamda durmuş, parmaklarıyla saçındaki son narin örgüyü tamamlıyordu. Başımın tepesinde düzinelerce örgü vardı ve saçımın geri kalanı sırtımdan aşağıya gevşek dalgalar halinde sarkıyordu.

Gözlerime de sihirli bir şey yapmıştı. Dumanlı göz kalemi irislerimin yeşilini daha parlak ve gözlerimin kendisini daha büyük gösteriyordu.

Baldwin'in elleri başımdan omuzlarıma indi. "Şimdi tek yapmamız gereken seni elbisenin içine sokmak."

Aynada onun bakışlarıyla karşılaştım. "Kendimi hiç bu kadar güzel hissetmemiştim."

Bu doğrudu. Tüylü, büyük boy bornozumun içinde bile kendimi kraliçe gibi hissediyordum.

Baldwin burnunu çekti. "Oğullarım için bu günün hayalini kuruyordum. Daha değerli bir ortak hayal edemezdim."

Gözlerim yandı. "Makyajım için saatler harcadıktan sonra beni ağlatma."

Güldü ama gülüşünde zorlama nitelik vardı. "ama. Bugünün ufukta görüldüğünü düşünerek birkaç hafta önce sana bir elbise aldım."

Baldwin'in bana olan güveniyle içime bir sıcaklık yayıldı. Bağıma olan inancı. Ona sıkıca sarıldım. "Hayatımda olduğun için nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum."

"Ben de öyle hissediyorum, melek."

Onu serbest bırakırken uzun bir nefes aldım. "Şu elbiseyi görelim."

Baldwin beni dolabıma götürdü ve daha önce hiç bakmadığım gece elbiselerinin olduğu bölüme götürdü. Arka tarafta bir giysi torbası bulana kadar onları karıştırdı. Onu çıkardı ve bir kancaya astı. Fermuarını açtığı anda nefesim kesildi.

Bu bir elbise değildi. Bir sanat eseri idi.

Kumaş koyu mavi ve moru, o kadar koyuydu ki neredeyse siyahtı ama değildi. Ve üzerinde ince elmaslardan oluşan bir kılıf gibi görünen bir şey vardı. Etkisi gece gökyüzüne benzeyen bir şeydi.

"Baldwin..."

"Mükemmel, değil mi?"

Başımı salladım ve parmaklarımı eserin üzerinde gezdirmek için uzandım. "Hadi seni içine sokalım," dedi hızla hareket ederek.

Birlikte çalışarak beni elbisenin içine soktuk. Fermuarımı çekerken hayranlıkla aşağıya baktım. "Üzerime oturdu."

Baldwin sıırıttı. "Kızımın ölçülerini biliyorum."

Güldüm. "Sen ve Colt ve sizin ürkütücü takipçi ." Yatak odamın kapısı çalındı.

Baldwin bir nefes verdi ve gülümsemesinin bir kısmı kayboldu.

"Hazır mısın?"

"Onlarla tanıştığım andan beri hazırım," dedim dürüstçe. "O zaman seni bağlayalım."

Yatak odamın kapısına geldik ve Baldwin kapıyı açtığı anda Cillian siyah takım elbisesi içinde karşımda duruyordu. Cillian'a özgü tarzıyla yıkıcıydı. Bakışları sertti ama ağzının yapısında bir yumuşaklık vardı.

"Size arkadaşlarınıza kadar eşlik etme şerefine nail olmak isterim," diye mırıldandı.

Gözlerim yandı. "Bunu çok isterim."

Baldwin gözlerini sildi. "Ben aşağıda olacağım."

Cillian bana kolunu uzatırken o da aceleyle önümüze geçti. "Çok güzel görünüyorsunuz, Prenses."

Ağzımın köşesi kalktı. "Teşekkür ."

"Ama senin gücün ve cesaretin daha da güzel." "Eğer beni ağlatırsan, arkadaşlarım kışına tekme basar."

Kıkırdadı. "Yeterince adil."

Merdivenlerden inip arka kapıya doğru ilerledik. Tören arka bahçede ay ışığı altında yapılacaktı.

Cillian kapıda durakladı. "Hazır mısın?" "Daha fazlası."

Gerçek buydu. Bu beş adama mümkün olan her şekilde bağlanmak istiyordum. Ve sonsuza kadar.

Cillian kapıyı itti ve dışarı çıktık.

Dudaklarımdan bir nefes kaçtı. Bunu nasıl yaptıklarını bilmiyordum ama arka bahçeyi çiçekler ve mumlar kaplamıştı. Koyu morlar, pembeler ve maviler yoluma dizilmişti. Çiçekler sadece yukarıdaki parıldayan yıldızlarla noktalanıyordu.

Saoirse, Delphine, Darius ve Baldwin'in de orada olduğunu fark etmemiştim. Ama benim gözlerim sadece bir çiçek çemberinin ortasındaki beş adamı görüyordu. Ben yürürken bakışları beni delip geçiyordu.

Onları çekerken içimde saf bir neşe dalgalandı. Sevgilerini buradan bile hissedebiliyordum. Ne olursa olsun, bu anı sonsuza dek .

Cillian ve ben bir çeşit sunağa ulaştığımızda, tüm adamlarımın gözleri parlıyordu ve titreşen enerjiyi hissedebiliyordum.

Cillian yanağıma bir öpücük kondurdu ve beni arkadaşlarımdan yanına bırakarak kardeşleriyle bakıştı.

Trace bir adım öne çıktı, parmakları sırtımda geziniyordu. "Nefesimi çalıyorsun, Minik Kuş."

Döndüm ve omzuna bir öpücük kondurdum.

Arkadaşlarımdan beşi de içimde yıkıcı etkiler yaratan lacivert smokinlere bürünmüştü.

Dash bize doğru ilerledi ve bir elini kaldırarak yanağıma okşadı. "Mon Coeur, seni sevmek hayatımın en büyük onuru."

Declan parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Bana bir verdin."

Ronan elini sırtımın küçük kısmına koydu. "Beni iyileştirdin."

Colt en son içeri girdi. "Sen her şeysin. Hepimiz için. Ve bizi bir yapıyorsun."

Boğazım daraldı ve burnum sızladı. "Sorun sizsiniz. Hepiniz araya gelerek bana hayal edebileceğimden çok daha fazla sevildiğimi hissettirdiniz."

Bir boğaz temizlendi ve Saoirse gülümsedi. "O zaman seni her zaman olman gerektiği gibi bağlayalım."

Sertçe yutkundum ve başımı salladım.

Çemberin ortasında durmamı işaret etti. Ben de öyle yaptım ve çocuklar etrafımda yerlerini aldılar.

Delphine, Dash'in konuştuğu dilde ilahi söylemeye başlarken nazikçe gülümsedi. O bunu yaparken, Saoirse benden adamlarımın her birine gümüş bir kordon örerek karmaşık bir tasarım yarattı.

Hepimiz bir araya geldiğimizde Delphine'in ilahilerinin sesi daha da yükseldi. Ellerini gökyüzüne kaldırdı ve şimşek gökleri çatlattı.

Kablo sıcaktan yanmaya başladı. Ağlamamak için yanağımın içini ısırdım. Sonra acı gitti, kordon da onunla birlikte.

Saoirse başını eğdi. "Bu ve sonraki hayat boyunca bağlı kal."

Adamlar bir üzerimdeydi. Dudakları boynumda ve alnımdaydı.

Okşar ve .

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Ve sonra bir siren sesi geceyi yırttı.

OMURGAM DIKLEŞTİ. "GÖLGE İBLİSLER Mİ?"

Colt cebinden telefonunu çıkardı ve anında hoparlöre bir çağrı geldi.

Hattan bir erkek sesi geldi. "Onları yaklaşık yarım mil öteden görebiliyoruz. En az yüz kişi olmalılar. Zombiye benziyorlar."

Çocuklarla bakiştık. "Karanlık olanlar. Patrick'in ordusu."

Herkes harekete geçerken midem bulandı. Darius ve Delphine savaş için toplanmak üzere klanlarını aradılar ama buraya gelmeleri zaman alacaktı. Zamanımız yoktu.

Saoirse telefonuyla bize sadık olduğunu bildiğimiz birkaç ejderhayı arıyordu.

Dash'e döndüm. "Büyüyü getir."

Gözleri büyüdü. "Sen eğitim almadın."

"Sadece bana yol gerekecek." Hissetmediğim tüm özgüveni bir sonraki sözlerime akıttım. "Bunu yapabilirim. Sadece bana yardım etmene ihtiyacım var."

Çünkü adamlarım için her şeyimi verirdim. Hayatımı bile.

Dash küfretti ama smokin gömleğinin altından bir şey çıkardı. Boynundaki ipek kordona asılı küçük bir keseydi bu.

"Büyü bu mu?" İnanamayarak sordum.

Başını salladı. "Küçük ama güçlü."

"LeeLee," dedi Colt, sesi acı doluydu.

"Denemek zorundayım. zaten hiçbirinin önemi kalmayacak."

"O haklı," diye homurdandı Ronan. "Başka türlü bir şansımız yok."

Bana döndü ve beni kocaman öptü. "Yavaş ve istikrarlı. Çok hızlı ve çok fazla şey yapma."

"Yapmayacağım," güvence verdim.

Trace beni öptü, dudak halkası tenime karşı serindi. "Bu iş sende, Minik Kuş. Daha büyük bir baş belasıyla hiç tanışmamıştım."

"Teşekkür ," diye fısıldadım.

Declan dudaklarını boynuma bastırdı. "Bana geri dön." "Her zaman."

Colt dudaklarını şakağımda gezdirmeden önce bir süre bana baktı. "Sonsuza dek güvenli yerim."

Hıçkırıklarımı bastırdım. "Ben de aynen öyle hissediyorum."

Dash'e dönmek için kendimi zorladım. "Bana nasıl çalışacağını anlat."

Elindeki keseye baktı. "Büyüyü söylerken bunu üzerine dökeceğim. Çapa bağımızı derinleştirecek ve bizi beslemen için sana ekstra güç verecek. Ama çok fazla vermemek için dikkatli olmalısın. Rezervlerinizi kontrol etmeye devam edin."

Başımı salladım.

"Colt ışık yeteneği olmadığı için seninle kalacak. Seni topraklamaya yardımcı olacak ve çok ileri gitmemen gerektiğini hatırlatacak."

Saoirse bize doğru baktı. "Neredeyse kapıya varmak üzereler. Gözcülük yapan bir ejderhadan haber aldım."

Dash'e baktım. "Şimdi."

Bir bana baktı. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum. Şimdi bana yardım et."

Dash başını sallayarak onayladı ve kesenin içindekileri başımın üzerine boşalttı. Kurutulmuş çiçek yapraklarıyla karıştırılmış ince bir tozdu. O ilahi söylemeye başladığında toz parladı ve etrafımda dönmeye başladı.

Bir enerji dalgası içimden geçerek neredeyse tok hissetmemi sağladı.

Sanki Baldwin'in ziyafetlerinden birinde aşırıya kaçmışım gibi.

Elimi uzattım ve Ronan beni sabitledi. Gözleri büyüdü. "Vay be."

Declan doğruldu. "Hissediyorum."

"Ben de," dedi Trace parmaklarının arasında mor şimşekler çakarken.

Colt Dash'i omzundan alkışladı. "."

Dash gözlerini benden alamıyordu. "Unutma. Her seferinde birazcık."

"Söz veriyorum."

döndü. "İlk başta yavaş olun. Yeni ateş gücüne alışmak zaman alacak."

Cillian, yanında Darius olduğu halde adımlarını hızlandırdı. "Saldırı planımız nedir?"

Dash Colt'a baktı, o da başıyla işaret etti. "Ejderhalar gökyüzüne çıkmalı ama evi siper olarak kullanmalı. Unutmayın ki karanlık olanlar gölge iblislerin pek çok yeteneğine sahip olacak. Yine de zehir atabilecekler."

Son saldırıyı hatırlayınca kalbim küt küt atmaya başladı ve sevdiklerimi korumak için fısıldayarak dua ettim.

Cillian başını sallayarak, "," dedi.

Dash Colt'a döndü. "Sen Leighton'la birliktesin. Ekstra hız ve güce sahip olacaksın ama sırtına ve onunkine dikkat et."

"Ona hiçbir şey olmayacak," diye homurdandı Colt.

Dash'in çenesi sıkıştı ama Trace'e doğru ilerledi. "Sen ve ben Delphine'le birlikte onları yerden ateşle uzak tutmaya çalışacağız. Hepimiz göğsümüzden vurmaliyiz. Kalbe doğrudan ışıık. En iyi atışımız bu."

Alarm tekrar çaldı ama bu sefer durmadı.

Colt'un bakışları evin yan tarafına kilitlendi. "Buradalar."

PANİK BENİ SARMIŞTI ama çocuklar en ufak bir korku belirtisi göstermediler. Sanki hayatları boyunca bu anı bekliyorlarmış gibi hareket ettiler.

Declan ve Ronan koşarak havalandılar, havaya sıçrarken yer değiştirdiler, siyah ve beyaz ejderhaları uçuşa geçti. Cillian onların çok gerisinde değildi ama ejderhası ortaya çıktığında nefesim kesildi. Siyah ve beyaz gözlü. Bir saniye sonra ejderha tamamen ortadan kayboldu.

Colt nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

Bakışlarım ona kaydı. "Nereye gitti?"

Başını iki yana salladı. "Onun bir gizlenme yeteneği var. Son derece nadir ve son derece güçlü."

"Bizim tarafımızda olmasına sevindim," diye mırıldandım.

Colt beni çabucak öptü. "Vardiyaya gidiyorum. Tüm zaman boyunca seninle olacağım."

Çabucak başımı salladım ve Colt gitti, yerine çok renkli bir kurt geldi. Güven vermek için parmaklarımı kürkünün içine soktum.

Darius ve Baldwin yer değiştirerek büyülerle uğraşan Saoirse ve Delphine'e katıldılar.

Trace ve Dash avlunun kenarına çekilerek, karanlık olanların muhtemelen ortaya çıkacağı yere hazırlandılar.

İçimde fokurdayan büyüü test ettim. Yeni ve farklıydı, çok daha güçlüydü. Ama onu ele geçiremiyor gibiydim.

İçimde panik ateşi yandı. Colt alçak bir hırıltı çıkardı, tedirginliğimi hissetmiş gibiydi.

"Kontrol edemiyorum. Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Her şeyin yoluna gireceğine dair bana güvence verircesine yanıma doğru itti ama ben o kadar emin değildim.

Ronan evin önüne çullanırken gökyüzünden altın ateş yağdı.

Acı ulumaları duyuldu ve misilleme olarak zehir atışlarını kaçırmadım. Zehrin gökyüzüne doğru süzülüşünü izlerken kalbim küt küt atıyordu.

Cillian olduğunu tahmin ettiğim bir güç, kendi atışıyla onu engelledi ve ben de hırıltılı bir nefes verdim.

"Şimdi!" Dash bağırdı.

Düzinelerce figür evin etrafında dönüyordu. Yarı insan, yarı canavar görünüyorlardı. Chloe'nin olduğu gibi solgundular, dişlerinden katran damlıyordu. Hızlı hareket ediyorlardı ama hiç de orada gibi görünmüyorlardı.

Çocuklara aktarmak için ekstra gücü tekrar yakalamaya çalıştım ama sanki parmaklarımın arasından kayıp gitmişti. Daha çok denedim, elimden gelen her şeyi yaptım. Hâlâ bir şey yoktu. Onu itmeye çalıştım ama sanki bana tepki vermiyordu.

Trace avuçlarını açtı ve mor bir ateş püskürterek karanlık olanları alevler içinde bıraktı. Dash de yeşil onun peşindeydi ve bir sonraki asker sırasını ele geçirdi. Ama onlara daha fazlasını vermezsem bunu ne kadar sürdürebilirlerdi? Sayılamayacak kadar çok karanlık vardı.

Gözüme bir hareket ilişti ve Damien, kırmızı gözleri parlayan Chloe'nin yanında, ağaçların arasından süzülürken midem bulandı. Colt alçak bir hırıltı çıkardı, tüyleri diken diken olmuştu.

Yardım istemek için Trace ve Dash'e seslendim ama onlar karanlıklar sürüsüyle savaşmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Colt ve ben tek başımızaydık.

Damien'in ağzını bir sırtış böldü ve zaten uzamış olan kesici dişlerini ortaya çıkardı. "Seni özledim, Leighton. Kader arkadaşlarından birinden kaçmak hiç hoş değil."

Colt bu kez daha yüksek sesle bir hırıltı daha çıkardı ve dişlerini gösterdi.

Ellerim iki yanımda yumruk olmuş, öfkem içimde zonkluyordu. "Yine uyuşturucu içiyorsun, Damien. Tek yaptığın şey

kaderi ölümdür."

Sadece daha geniş sırttı. "Bana tatlı sözler söylemene bayılıyorum. Merak etme, sana ölümsüzlerin ebedi hayatını da vereceğim."

Chloe ağzından katran akarken bir şeyler hırladı. Gözleri tamamen kararmıştı.

Damien alçak sesle ve gırtlaktan güldü. "Kıskanma, Chlo. İkiniz de bana sahip olabilirsiniz."

Bu iğrenç düşünce boğazımı düğümledi. Büyümü aradım, Dash'in kullandığı yeni büyüü değil, sadece daha önce bağlandığım şeyi aradım. Declan'ın ateşini de beraberinde getireceğini bildiğim gümüş tellerden birini tuttum.

Ama bekledim. İkisine kaç atış yapacağımızı bilmiyordum ve saymaları için onlara ihtiyacımız vardı.

Gökyüzünden bir acı uluması duyuldu ve bakışlarım gökyüzüne doğru kaydı. Ronan'ın kanadı bir darbe almıştı ve Declan yönünü bulabilmek için saldırıyı savuşturmaya çalışıyordu.

Gözlerimi bir saniyeliğine düşmandan çevirmem bir hataydı.

Colt uludu ve bakışlarım Damien ile Chloe'nin saldırdığı anda geri çekildi.

Chloe herhangi bir insanın yapabileceğinden daha hızlı hareket ederek Colt'a doğru atladı. Ateşim onu omzundan vurdu ve acı içinde çığlık atmasına neden oldu.

Colt'un dişleri kadının omzuna battı ve sonra onu öyle bir kuvvetle sarstı ki boynu kırıldı.

Damien vahşi bir hırıltı çıkardı ve dişlerini Colt'un şahdamarına geçirerek saldırdı.

Colt'un şu anda bulunduğu pozisyonda saptırmak için zamanı olmayacaktı.

Daha fazla ateş ettim ama Damien bir tür güç alanı oluşturarak darbelerimi engelledi.

Ve sonra dişleri Colt'un boynuna battı.

Benden kaçan çığlık insanlık dışı bir şeydi. Tüm korkum ve öfkem serbest kaldı. Ve bunu yaparken, bir şey tıkladı. Dash'in büyüsünün içimde serbest bıraktığı g topu dışarı doğru fırladı.

Avuçlarımdan fışkıran ateş bir cehenneme dönüştü ve Damien'in g alanını delip geçti. Başını kaldırdı ve Colt'u çenesinden kurtardı.

Ama artık çok geçti. Gümüşi ateş Damien'ı tam ortasından vurdu.

Yere düşerken acı içinde kıvranarak çığlık attı. Ama ben çoktan koşmaya başlamış, Colt'a ulaşmaya çalışıyor ve iyi olması için dua ediyordum.

Zehir neredeyse bğrne isabet ederken Trace bir küfür savurdu.

Çok fazla vardı. Gözlerim yandı, öfkem tekrar yükseldi. O büyüyü içimden attım. Elimden geldiğince sert bir şekilde.

Beni ve adamları birbirine bağlayan ipler boyunca titreştiğini hissettim.

Gökyüzünden ateş yağıyor, karanlık olanları acı içinde inletiyordu. İşe yarıyordu ama vücudumdaki vergiyi hissedebiliyordum.

Colt'un yanında dizlerimin üzerine çöktüm, ellerim kürkünün içindeydi. "Sen iyi misin? Ne yapmalıyım?"

Nefes almakta zorlanıyordu ama pençelerinin üzerinde debeleniyordu. Yzmn yan tarafını yaladı ve sonra başını benimkine bastırdı. O iyiydi. Nefes alıyordu.

Damien sanki bir kez daha bize ulaşmaya çalışıyormuş gibi elini uzattı. Son nefesinde bize acı çektirmeyi umuyordu.

Bir elimi uzattım, bu sefer mor bir ateş akımı gönderdim ve onu tamamen bitirdim. Bir parçam kendimi suçlu hissetmem gerektiğini düşündü. Ama hissetmedim. Tek bir saniye bile.

Damien beni almıştı. Bana işkence etti. Beni dünyada en çok sevdiğim insanlardan çalmaya çalıştı. Ve asla durmayacaktı.

Saoirse nefes nefese yanıma koştu. "Az önce haber aldım, daha fazla karanlık olan geliyor. En az yüz kişi daha. Müttefiklerimiz de yoldalar ama buraya ulaşmaları zaman alacak."

Yeni gücümün rezervlerini kontrol ederken panik içimi yaladı. Azalıyordu. Bedenimin, kalbimin sürüklendiğini hissedebiliyordum. Ama başka seçeneğim yoktu.

Gözlerimi kapattım ve o güç kuyusunu tekrar ittim. Declan ve Ronan gökyüzünden alevler yükseltirken, Trace ve Dash de yerden aynı şeyi yaptı. Daha fazla ıgık ve acı uluması duyuldu.

"!" Delphine bağırdı.

Döndüğümde evin diğer tarafından gelen bir düzine kadar koyu bir düzine daha gördüm.

Trace döndü, onları savuşturmak için koşmaya başladı ama zamanında yetişemeyecekti.

Karanlık olanlardan biri Darius'a hamle yaptı ama o zar zor kurtuldu. Sayıca ve silahça üstündük.

Havaya bir kahkaha yayıldı ve katliamı yakından görmek isteyen Patrick'in neşeyle bize doğru yürüdüğünü gördüm.

"Fırsatın varken beni dinlemeliydin," diye hırladı. "Aynı tarafta olabilirdik. Ama şimdi hepinizin içten dışa çürümesini izleyeceğim."

Artık tanıdık gelen o öfke derinlerde bir yerde kabardı ve Dash'in büyüünün serbest bıraktığı sihi körükledi. Güç sanki kendi akli varmış gibi içimde dönüyordu, sanki serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

Ellerimi havaya kaldırdım ve avuçlarımdan uçan yeşiller, altınlar, gümüşler ve morların girdabını hayretle izledim. Her bir büyü akımı adamlarımdan birine çarptı ve ardından sağır edici bir patlama sesi duyuldu.

Her birimizden bir büyü dalgası , yeri süpürdü ve karanlık olanı karanlık olanın peşinden götürdü. Büyü onlara çarptığında bir kül yığınınına dönüştüler. Işık olduğunu fark ettim. Ateş şeklinde değil, büyü şeklinde.

Karanlık olanlar gerçek ışığın gücüne dayanamazdı. Bu onların formlarının kaldırabileceğinden daha fazlaydı.

Dünya etrafımda yüzüyordu ve dizlerimin üzerine çöktüm. Colt sokuldu ve endişeli bir miyavlama sesi çıkardı. Bir elimi kürküne bastırdım, iyi olduğuma dair onu ikna etmeye çalıştım ama kelimeler gelmiyordu.

Declan ve Ronan çimenlere indi, insan formlarına geri döndüler ve havuz yığınınından mayolarını aldılar. Ronan sinsice Patrick'e doğru ilerledi. "İşin bitti. Teslim ol, belki Meclis sana merhamet gösterir."

Patrick'in gözleri gümüşe döndü. "Seni doğduğun anda öldürmeliydim, seni şeytanın dölü."

Ağzını açtı ve gümüş rengi ateş hedef gözeterek püskürdü.

Ronan'a eğilmesi için bağırdım ama alevler çok hızlıydı. Son saniyede Declan onu yoldan çekerek göğsüne doğrudan bir aldı. Ve sonra düşmeye başladı.

MAVİ ATEŞ yandan patladı ve Patrick'i tam ortasından vurdu. Cillian ona tekrar vurup tamamen yere sererken acı içinde inledi. Ama benim gözlerim sadece Declan'ı görüyordu.

Beynim daha emri algılamaya fırsat bulamadan ayaklarım koşmaya başlamıştı. Declan'ın yere düşmüş halinin yanında dizlerimin üzerine çöktüm, ellerimi onun üzerinde gezdirdim. Göğsündeki yaranın dumanı hâlâ tütüyordu.

"Neden?" Ronan mırıldandı.

Declan'ın gözleri yaşardı, içinden acı akıyordu. "Her zaman buna degeceksiniz. İkiniz de."

"konuşma," diye azarladım.

Gülümsemeye çalıştı ama onun yerine hırıltılı bir öksürük geldi.

"Onu sedyeye alın. Onu hemen revire götürmeliyiz," diye emretti Baldwin.

Adamlar onu kaldırırken Declan'ın dudaklarından acı dolu bir ses çıktı. Onu sedyeye yüklediklerinde hemen elini tuttum. Tek yapabildiğim buydu. Bu ve sahip olduğum tüm iyileştirici enerjiyi ona göndermek.

Tüm sihrimi ona aktarmaya odaklandım. Yürürken kaslarım titriyordu ve sınırlarıma ulaştığımı biliyordum ama umursamadım. İtmeye devam ettim.

"Buraya," diye emretti Baldwin. "Yarayı kapatmam gerek."

Çocuklar Declan'ı tıbbi bölmelerden birine yerleştirdiler ve Colt hemen gömleğini kesip açmaya başladı. Göğsünü açtığı an

açığa çıkınca keskin bir nefes aldım. Declan'ın göğsünde bir delik vardı.

Declan'ın dudaklarından bu görüntüyü vurgulamak istercesine daha sert bir hırıltı çıktı.

Bakışlarım Ronan'a kaydı. "Senin kanın. Ona kanını verebilirsin."

Ronan'ın yüz ifadesi ıstırapla doluydu.

Konuşan Cillian oldu. "Ejderha kanı sadece diğer doğaüstü canlıları ve insanları iyileştirir. Kendi türümüz üzerinde işe yaramıyor."

Declan'a daha fazla büyü gönderirken gözlerimin arkasında basınç oluştu. Sahip olduğum her şeyi.

Bacaklarım tutmadı ve Trace yere düşmeden hemen önce beni yakaladı. "Minik Kuş..."

"Yapma," diye fısıldadım. "Yardım etmek zorundayım."

Trace'in vücudu titredi. "Tamam. Tuttum seni." Birisi bir sandalye getirdi ve Trace bizi sandalyeye oturttu.

Bilincim yerindeyken gücümün mümkün olduğunca çoğunu Declan'a aktarmaya devam ettim.

Baldwin eldivenler ve bir çeşit örtü giyerek aceleyle yanına geldi. "Çabuk hareket etmeliyim, yoksa onu kaybedeceğiz." Trace'e baktı. "Onu bayıltabilir misin?"

Trace başını salladı ve sonra elini Declan'ın omzuna dokundurdu. Declan'ın koluna mor kıvılcımlar sıçradı ve eli benim elimde gevşedi.

Baldwin beklemedi. Tepsiden bir neşter çıkardı. "Hasarlı eti kesip atmalıyım yoksa geri kalanına da bulaşacak."

Gözlerimi kapadım, saçma sapan dualar mırıldandım ve Declan'ın elini bırakmadım.

Ne kadar süre öyle kaldığımı bilmiyordum. On beş dakika mı? On beş saat mi?

Sonunda Baldwin tekrar konuştu. "Elimden geleni yaptım."

Sesi yenilmiş ve tükenmişti. Gözlerimi zorla açtım. Declan'ın göğsünü büyük bir bandaj kaplamıştı. Ama teni çok solgundu. Sanki hiç rengi yokmuş gibiydi.

Declan'ın elini daha sıkı tutarken içimi mide bulantısı kapladı. "Ne yapabilirim ki?"

Colt'un bakışları benimkilere kaydı, orada çok fazla acı vardı. "Yapıyorsun, LeeLee. Şimdi sadece beklememiz gerekiyor."

Ama sözlerinde bir yenilgi vardı.

Ronan kendini yatağın karşı tarafındaki sandalyeye bıraktı ve kardeşinin elini tuttu. "Neden?"

Gözlerim aside batırılmış gibi yandı. "Çünkü o seni seviyor."

Ronan acı dolu bakışlarını kaldırdı. "."

Dash onun arkasına geçti ve omzunu sıktı. "Onu durdurmak için hiçbir şey yapamazdın."

Ronan'ın gözleri yaşlarla doldu ve yanaklarından aşağı döküldü.

Her düşen kalbime saplanan bir hançerdi. Declan'ı kaybedemezdik. Bunu atlatamayız.

Geçen her saniye ruhlarımızda bir izdi. Derimize kazınan ve her zaman taşıyacağımız bir acı. Bize eşlik eden tek ses kalp monitörünün bip sesiydi.

Baldwin tıbbi koğuşa girip çıkarak temizlikle ilgili gelişmeleri aktardı. Hiçbirimizin umurunda değildi.

Tüm Meclis bizi şimdi görmek istiyordu ama Colt bekleyebileceklerini söyledi. Ondan sonra kimse içeri girmeye cesaret edemedi.

Kalp monitörünün sabit bip sesi yavaşlamaya başladı ve Ronan irkilerek doğruldu. "Neler oluyor?"

Dash'in yüzünde acı ifadesi belirdi. "kayıp gidiyor."

"Hayır!" Ayağa fırlarken ağladım. Sonunda göz yaşlarım sel gibi akmaya başladı ve gözlerimden Declan'ın üzerine düştü.

Yüzünü tuttum. "Beni bırakma. Söz vermiştin. Her zaman olacağına söz vermiştin."

Başımı eğdim, sanki ona hayat üfleyebilecekmişim gibi ağzımı onunkine bastırdım.

"Vay canına," diye fısıldadı Trace.

Göz kapaklarım açıldığında nefesim kesildi. Büyü kıvılcımları Declan'ın etrafında dönüyor, gittikçe daha hızlı hareket ediyordu. Altınlar, gümüşler, morlar ve yeşiller hepimizdik. Ve sonra, aniden Declan'ın bedenine daldılar.

Sarsıldı, ciğerlerinden boşalan hava bir anda dışarı fırladı. Kalp monitörü tekrar hızlandı.

Onu bırakırken ellerim titredi. "Ne yaptım ben?" Dash'in gözleri bana gülümserken parlıyordu. "Onu iyileştiriyorsun."
"Rengi geri geliyor," dedi Colt.
Trace monitörü işaret etti. "Ve hayati göstergeleri daha iyi." Umut etmekten, nefes almaktan bile korkuyordum.
Sonra Declan'ın gözleri faltaşı gibi açıldı.
"Leighton."

Declan salondaki kanepede öne doğru eğilirken, "Sakın kalkma," diye bağırdım.

Dondu kaldı, bakışları bana yöneldi, dudaklarında bir gülümseme vardı. "Leighton.

Doktor harika bir şekilde iyileştigimi söyledi. Hareket edebilirmişim."

"Ama buna ihtiyacın yok. Neye ihtiyacın varsa sana getirebilirim," diye karşı çıktım.

Trace Declan'a bir sırıtış attı. "Bundan faydalan dostum. Eminim istesen senin için Fransız hizmetçi kıyafeti giyer."

Kafasına bir şaplak attım. "Bu hiç komik değil."

Trace başının arkasını ovuşturdu. "İstediğin zaman acımasız olabiliyorsun."

"Ve bunu hatırlasan iyi edersin," diye uyardım.

Declan kıkırdadı ve bileğimden tutarak beni yanına çekti.

"Yaranı yeniden yaralayabilirsin," diye tersledim.

Daha da geniş sırttı. "Dikişlerim çıktı. Doktor gelecek hafta tekrar koşmaya başlayabileceğimi söyledi. Ondan sonraki hafta da uçmaya."

Declan'ı yaralayan sürünün alfası olduğu için yarası normalde olduğu kadar çabuk iyileşmemişti. Normalde bir vardiyadan sonra iyi olurdu. Ama bu sefer öyle olmadı. İyileşmesi yavaş ve acı verici oldu ama her adımında yanında olduk.

Ronan başını salladı. "Sadece zorlama. Birkaç hafta daha yatağa düşersen kendine kızarsın."

Declan nefesinin altında bir şeyler homurdandı ve Ronan kıkırdadı. "Pek iyi bir hasta değil."

"Yüzyılın yetersiz ifadesi," diye kabul ettim.

Declan'ın Ronan'ın hayatını kurtarması kardeşler arasındaki son engelleri de ortadan kaldırmıştı. İki insanın kadar yakındılar ve bunun Declan'ın iyileşmesine yardımcı olan şeyin bir parçası olduğunu biliyordum.

Colt telefonuna baktı. "neredeyse geldi."

İçimden bir ürperti geçti. Meclis'le buluşmayı mümkün olduğunca ertelemiştik. Ama artık zamanı gelmişti. Haftalardır parçaları bir araya getiriyorlar, olaya karışan herkesle görüşüyorlar ve verilen zararın gerçek boyutunu anlamaya çalışıyorlardı.

"Bence Declan burada kalmalı," dedim.

"Hiç şansın yok," diye kestirip attı.

Dash bana güven verici bir gülümseme gönderdi. "Sakin olmasını sağlayacağız."

"Ya tüm Meclisin izni olmadan çapa bağladığımız için bizi hapse atmaya çalışırlarsa?" Ben karşı çıktım. "Yaralanabilir."

Colt başını salladı. "Böyle bir şey olmayacak. Bizim tarafımızda çok fazla insan var. Meclis, biz olmasaydık kitlesel kayıplar yaşanacağını biliyor."

Haber medyasında üst sınıf mahallemizde bir *çete savaşı* olduğuna dair haberler çıkmıştı. Çete üyelerinin Colt'un evini soymak için saldırmadan önce yüzlerini boyadıklarını düşünüyorlardı. Karanlık olanların aslında doğaüstü varlıklar olduğunu bilmiyorlardı. Ejderhalar korunaklı bir alanda uçtukları için görebilecekleri başka bir şey de yoktu.

Declan ayağa kalktı ve bana elini uzattı. " bakalım.

Hadi şu bitirelim."

İçimi çektim ve uzatılan avuç içini aldım. Hepimiz girişe doğru yöneldik ama Cillian omzuna asılı bir çantayla fuayeye girdiğinde kısa kaldık. Her zamanki sert maskesinde çatlaklar vardı ve orada endişe gördüğüme yemin edebilirdim.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Cillian başını sallayarak onayladı. "Bağ arkadaşlarımdan biri aradı. Evde bana ihtiyaç var."

Ronan'ın endişeyle aydınlandı. "Desteğe ihtiyacın var mı?"

Anında gelen teklifle içimi bir sıcaklık kapladı. Son birkaç hafta içinde tüm kardeşler birbirlerine bağlanmıştı ve bu ilişkinin artık ömür boyu süreceğini biliyordum.

Cillian hiçbir duygu belirtisi göstermeden, "Hayır," diye güvence verdi. "Ama durum değişirse sana haber veririm."

Ronan öne çıktı ve onun elini sıkıca kavradı. "Güvende kal."

Declan elimi bıraktı ve aynı teması kurmak için harekete geçti. "Her şey için teşekkür ederim."

Cillian Declan'ı serbest bıraktı ve ona dik dik baktı. "İyileşmek için zaman ayır. Ve Prenses'in başını çok fazla belaya sokmadığından emin ol."

Cillian'a dilimi ve hayal edebileceğim en sıkı sarılmayla kendimi ona fırlattım. "Ziyarete geleceğine söz ver."

"Söz veriyorum," dedi ve sanki şefkate alışık değilmiş gibi garip bir şekilde sırtımı sıvazladı. Muhtemelen de alışık değildi. Annesi o küçükken öldürülmüştü ve gençliğinin büyük bölümünde tek başınaydı. Kalbim Cillian için acıyordu.

Diğerleri vedalaştı ve Cillian, Baldwin'in kullandığı arabaya yola çıktı.

"Onu özleyeceğim," dedim usulca.

Colt bir kolunu omuzlarıma doladı. "Geri dönecek." Başımı salladım. Bu süre içinde iyi olacağını umuyordum. Dash Escalade'i işaret etti. "gerek."

Hepimiz aceleyle araca bindik. Trace ve ben arkaya, Ronan ve Declan ortaya, Colt ve Dash de öne bindik. Colt, The Assembly amfityatrosuna normalden daha hızlı gitti ve park ettiğimizde midem düğüm düğüm olmuştu.

Trace parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Her şey yoluna girecek."

Umarım haklıydı.

Escalade'den indik ve otoparktaki diğer tüm araçlara baktım. Dolu bir evdi. Her adımda mideme bir ağırlık çöküyordu.

Amfiteyatroya ulaştığımızda yüzleri taradım. Hem tanıdıklar hem de yabancılar vardı. Mimi ve Grace'i arka tarafa yakın bir yerde gördüm. Beni gördükleri anda gözlerini yere diktiler, utanç kapladı.

Trace kulağıma fısıldamak için eğildi. "Çapa görevinden alındıklarını duydum."

Başımı kaldırdım. "Ciddi misin?"

Başını salladı. "Meclis sana yaptıkları her şeyi ve Chloe'ye nasıl yardım ettiklerini öğrendi. Onları güçlü bağlarla eşleştirmenin riske değmeyeceğini söylediler."

Mimi ve Grace'in tek şey çapa olmaktı. Daha sert bir darbe hayal edemezdim.

Koridordan aşağıya doğru ilerledik ama bir adam ayağa kalkınca durduk. Trace'in babasını gördüğümde gözlerim kısıldı.

Boğazını temizledi. "Trace."

Arkadaşım yanıt vermedi ve ben de destek olmak için elimi onun elinin etrafına sardım.

Trace'in babası ayaklarının üzerinde kaydı. "Yaptıklarınız için teşekkür ederim.

Karanlık olanları bitirmek."

"Bunu senin için yapmadım," diye kestirip attı Trace, beni kenara çekip babasının yolundan uzaklaştırarak.

"En azından sana biraz saygı gösteriyor," diye fısıldadım.

"Onun saygısı benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Sadece senin ve bağımızın."

Uzandım ve çenesinin alt tarafına bir öpücük kondurdum. "Bence sen harikasın."

Trace bana baktı, gözleri parlıyordu. "Ne kadar olduğunu bana sonra gösterebilirsin."

Yanaklarım kızardı. "Buna aldırılmazdım."

Sahne bir boğaz temizlendi ve yerlerimizi bulmak için acele ettik. Colt, Declan ve Ronan bir yanımda, Trace ve Dash diğer yanımdaydı.

Declan'a baktım. "İyi hissediyor musun?"

Bana sırtıttı. "Patrick'in ne kadar tam bir pislik olduğunun onaylandığını duymak üzereyiz. Ben harikayım."

Dudaklarım seğirdi.

"Hepiniz hoş geldiniz," diye selamladı Marjorie.

Kalabalık "Hoşgeldiniz dediğiniz için teşekkür ederim" diye cevap verdi.

Ama sözlerinin altında yatan bir endişe vardı. Kimse ne konuşulacağını bilmiyordu ama herkes aramızda bir hain olduğunu biliyordu.

"Bugün bize katıldığınız için teşekkür ederiz. Ele alacağımız çok konu var," diye devam etti Marjorie.

Saoirse bana göz kırptı ve gerginliğimin bir kısmı azaldı.

Delphine, "Geçtiğimiz haftaların çoğunu tüm klanlar hakkında kapsamlı bir araştırma yaparak geçirdik," diye bizi bilgilendirdi.

Etrafımızdan fısıltılar geliyordu. Meclis, Patrick'in pisliğini temizlerken söylentiler havada uçuşuyordu. Herkes Connor'ın gözaltına alındığını, Chloe ve Damien'in öldüğünü biliyordu ama başka hiçbir bilgi paylaşılmamıştı.

Bir elini kaldırdı. "Bu gerekliydi. Eğer gelişmeyi umuyorsak tüm kötülüklerin kökünü kazımalıyız."

Delphine sahnenin iki yanında duran siyah giysili kadın ve erkeklerden oluşan iki gruba başıyla işaret etti. "Yakalayın onları."

Her grup farklı bir kişiye yöneldi. Biri ön sırada sağımızda oturan Alister'in etrafında döndü. Diğer Raphaël'e yöneldiğinde nefesim kesildi. Muhafızlar o kadar hızlı hareket ettiler ki, ikisinin de karşılık verme şansı olmadı. Büyülü kelepçeleri üzerlerine geçirip büyülerini bağladılar.

Raphaël kıvrandı ve sızlandı. "Bu iğrenç bir şey. Buna hakkınız yok!"

Alister sadece sustu, alev alev yanan bakışlarını bana dikti.

Marjorie ayağa kalktı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Her türlü hakkımız var. Sen ve Alister, Damien Laurent'a yardım etmekten suçlu bulundunuz."

Saoirse, "Ve insanlara yönelik vampir saldırılarını gizlemek için," diye ekledi. Grup nefes nefese kaldı.

"Patrick'in Damien'a yardım ettiğini sanıyordum," diye fısıldadım.

İki adam sürüklenerek götürülürken Colt sessizce, "Her ikisi de olmalı," dedi.

"Şimdi," dedi Delphine, ellerini fırçalar gibi bir hareket yaparak. "Vampirler yeni bir hükümdar seçecekler. Aynı zamanda yeni bir

yeni bir Meclis temsilcisini grup olarak onaylamamız gerekecek."

Vampirlerin tartışacağından emindim ama kimse çıt çıkarmadı.

"Bir araya gelmemizin zamanı geldi," dedi Saoirse ayağa kalkarak. "Çok uzun zamandır anlaşmazlık içindeyiz. Bu bizi zayıf kılıyor." Bakışları üzerimize dikildi. "Neyse ki bize yol gösteren genç kanımız var."

Adamlarıma teker teker baktım. Onlar önderlik ediyorlardı. Farklılıklarımıza rağmen nasıl bir araya gelebileceğimizi ve nasıl daha güçlü olabileceğimizi gösteriyorlardı.

Declan eğildi ve elimi tuttu. "Sensin, Leighton. İmkânsız olduğunu düşündüğüm bir anda bizi bir araya getirdin."

Ronan başıyla onayladı. "Yürüyen bir mucize."

Dash'in ağzı kıvrıldı. "İşkence ve bağlama bile seni tutamazdı."

"Ölüm bile değil," diye homurdandı Trace.

Colt'un ela gözleri parlıyordu. "Sen bizim kuzey yıldızımızsın."

EPÍLOG

ON YIL SU

"ATEŞ!" Lucy bağırdı ve ellerini uzatarak ağabeyinin peşinden koştu. Ellerinden küçük mor kıvılcımlar uçuştı.

Sadece dört yaşında olduğu için bu mümkün olmamalıydı. Ama adamlarımın bazı güçlü yetenekleri vardı ve bu yetenekler kendilerini göstermeye başlamıştı bile.

Burnumun kenarını çimdikledim. "Lucy, kardeşinin saçlarını bir daha yakma."

Güçlü, dövme kollar beni sararken arkamdan derin bir kıkırdama duyuldu. "Yakala onu, kedicik."

Trace'e ters ters baktım. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Yer değiştirip onun ısıracığım," diye bağırdı Louis.

Lucy bir savaş çılgılığıyla karşılık verdi ve kendini kardeşinin üzerine attı.

Declan onu belinden yakalayıp havaya kaldırdı. "Benim kızım ne yapıyor?"

Kadın ona gülümsedi. "Louis'i öldürmek."

Kelimeleri o kadar tatlı söyledi ki biraz ürkütücüydü.

Colt kıkırdarak başını Trace'e doğru eğdi. "Hepsi senin, kardeşim."

Trace içini çekti. "Gerçekten hiç bu kadar gururlu olmamıştım."

Ronan homurdandı. "Öldürmeye meyilli bir kız. Daha ne isteyebilir ki?"

"Anne, numune kutum nerede?" Micah mutfığa girip gözlüklerini düzeltirken sordu.

Dash fırından bir parti kurabiye çıkarırken, "" dedi.

Micah dalgınca başını salladı, tam o sırada Louis, Lucy'nin gönderdiği mor kıvılcımdan kaçınmak için ona çarptı.

"Dikkat et," diye tersledi Micah.

Louis onu iterek, "Sen dikkat et," diye karşılık verdi.

"Çocuklar..." Colt alfa hislerinin ses tonuna karıştığını söyledi.

Baldwin mutfağa girerken kıkırdadı. "Büyük ekranda bir film izlemeye ne dersiniz, çocuklar?"

Hepsi birden Baldwin'in etrafını sararak unvanlarını sıralamaya başladılar.

Başını salladı ama dudaklarında bir gülümseme vardı. "Hepimiz şapkaya iki film ismi atacağız ve ben kazananı belirleyeceğim."

"Ah, dostum," diye inledi Louis. "Hiç kazanamıyorum."

"Siz de bizimle aynı şansa sahipsiniz," diye karşı çıktı Micah. "Bu bir istatistik."

"Kapa çeneni matematik ineği," diye karşılık verdi.

Baldwin hepsini aceleyle mutfaktan çıkardı ve ben de ağzımı açtım,

Teşekkür ederim. Bana el salladı.

Trace'e yaslandım, yorgunluk beni sert ve hızlı bir şekilde vuruyordu. Omuzlarıma masaj yapmaya başladı. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Sadece yorgunum. Son zamanlarda çok yoruldular."

Dash kıkırdadı. "Güçlerimiz içlerinde dolaşan küçüklerden ne bekliyorsun ki?"

Haklıydı. Ve bebeklerimiz de en iyisiydi. Birbirlerine cehennem azabı çektirseler de, son derece sadıktılar. Her şeyden önce birbirlerinin arkasını kolluyorlardı. Ve aramızdaki bağı hiç beklemediğim yeni bir samimiyet seviyesine taşıdılar. Bizi gerçekten bir aile yapan bir şey.

Declan yaklaştı ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Geri çekilirken kaşlarını çattı. "Koyu halkaların var."

"Sana yorgun olduğumu söylemiştim."

Dash yanımıza geldi ve elini alnıma bastırdı. "Biraz sıcak hissediyorsun. İyi hissediyor musun?"

Oh, . Bunlar sihirli kelimelerdi.

Tüm çocuklar bir anda etrafımda toplanmış, bana sorular yağıdırıyorlardı. Artık hepsinin kendi klanlarına liderlik ediyor olması, Declan ve Ronan'ın ejderhaları paylaşıyor olması önemli değildi. Ben her zaman onların bir numaralı endişesi olacaktım.

Belki de insanlarımızı daha önce hiç bir araya gelmedikleri bir şekilde bir araya getiren bu tür bir özen ve adanmışlıktı. Klanlar ilk kez gerçekten birlikte çalışıyordu, vampirler bile.

Adamlarımın her biri ben ısıklık alana kadar birbirleriyle konuştular.

Hepsi durdu.

"Ben iyiyim," dedim

onlara. Hepsi bana

kaşlarını çattı.

"Değilsin," dedi Dash. "Rengin tamamen yanlış."

"Muhtemelen bütün sabah kustuğum içindir," dedim.

Ronan bir hırıltı çıkardı. "Doktoru arıyorum. Kontrol edilmesi gerekiyor."

Yüzüme yorgun bir gülmsemi yayıldı. "Ben hasta değilim.

Hamileyim." ocukların hepsi sustu.

"Ne?" Declan nefes aldı.

Colt, "Kokun hiç değişmemiş," diye itiraz etti.

İlk hamileliğimde sadece bir hafta geciktiğimde kokuyu alan o olmuştu. Bu sefer ondan bir adım ndeydim.

Gömleğimin altından ipek bir kordona asılı küçük bir kese çıkardım. Dash ile yıllardır çalışıyordum ve büyü konusunda neredeyse onun iyiydim. Kolyeyi çıkardım ve tezgâhın üzerine attım.

Bir tüm şekil değiştirenlerin burun delikleri alevlendi.

Onlardan bana bakarken Dash'in gözleri büyüdü. "Bu doğru."

Ronan'ın gözleri parladı. "Bize daha fazlasını veriyor."

Trace'in dövmeli eli karnımın üzerine geldi. "Her seferinde daha mutlu olamayacağımızı düşünüyorum."

Gözlerim yandı.

Colt yüzümü avuçladı. "Leighton'da her zaman daha fazlası vardır."

Onlar da bana aynısını verdi. Her gün. Bu hayatta ve sonraki hayatta.

Küllerin Kaderi'ni okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Umarım Leighton ve arkadaşlarını okumayı sevmişsinizdir!

Cillian ve ejderha klanını nelerin beklediğini merak ediyor musunuz?

Ember Hollow Ejderhaları serisinin birinci kitabı olan Twilight of Embers'ı buradan satın alabilirsiniz.

Ve özel bir ön izleme için sayfayı çevirin.

LÜTFEN TWILIGHT OF EMBERS'IN
BU ÖZEL ÖN GÖSTERİMİNİN
KEYFİNİ ÇIKARIN

PROLOGUE

HAYDEN

GEÇMİŞ, ON BİR YAŞ

Işık huzmesi derme çatma çadırıma doğru kayıyordu ve ben de onu ayarlamak için uzanıp battaniyeleri başımın üzerine çektim. Kapımın altından en ufak bir ışık parıltısı gelse, ailem kitabıma el koymak için saniyeler içinde buraya gelirdi.

Saatime bakarken dudaklarımı dişlerimin üzerinde gezdirdim. On bir kırk üç. Işıkları gece yarısı kapatacaktım. Ama şimdilik Nancy Drew'un çözmesi gereken bir gizem vardı ve biz de işin iyi kısmına geliyorduk.

Alt kattan sesler geliyordu ve kaşlarımı çattım. Annemle babam gece kuşuydu ama genellikle fare kadar sessiz olurlardı. Uyanık kaldıklarını bilmemin tek yolu, beni sayamayacağım kadar çok kez kitap okurken yakalamış olmalarıydı.

Ayak sesleri merdivenleri dövüyordu ve kaşlarım birbirine çarptı. Ne haltlar dönüyordu?

Yatak odamın kapısı kırılarak açıldı. "Hayden!"

Annemin tek kelimesi yarı fısıltı, yarı bağırış gibiydi. Yorganı üzerimden attım ve el fenerim yatağa yuvarlandı.

"Anne?"

Menekşe rengi gözleri, koridordaki ışık onlara vurduğunda vahşi görünüyordu. Bana verdiği aynı menekşe gözler. Elimi tuttu ve beni yataktan dışarı çekti. "Acele et."

"Neler oluyor?"

Babam aşağıdan tanımadığım bir dilde bir şeyler bağırdı ve annemin yüzü soldu. Açık ten rengimiz ortaktı ama bu hastalıklı bir renkti. Sadece havuç keserken yanlışlıkla parmağını kestiği zaman görmüştüm. Kan görmekten hiç hoşlanmazdı.

Annem beni koridora ve yatak odalarına doğru çekti. "Anne?"

Mırıldandım.

Beni küçük dolabın içine çekti ve bir sedir sandığını alanın ortasına çekti. Sandığın üstüne tırmanarak

tavandaki bir panele bastım. Birkaç kez göz kırptım. Bırakın tavanda bir kapı olmasını, bu evde bir tavan arası olduğunu bile bilmiyordum.

Annemin bakışları benimkilerle kilitlendi ve gözleri dökülmemiş yaşlarla parıldadı. "Seni yukarı kaldıracam ve sen de kapıyı arkandan kapatacaksın. Kımıldama ve ses çıkarma. Ne duyarsan duy, dışarı çıkma."

Benim de gözlerim yaşlarla doldu. "Neler oluyor?"

Beni göğsüne çekti ve sıkıca sarıldı. "Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum. Sen benim mucizemsin."

Gözyaşlarım daha hızlı akmaya başladı. "Anne-"

Alt kattan bir patlama sesi geldi ve annem sarsıldı.

"Kalk. Hemen," diye emretti kaldırırken.

Annem her zaman güçlüydü ama bu gece sanki bir tüyden daha ağır değildim. Açıklığı tuttum ve kendimi yukarı çektim. "Sen de gel," dedim ona.

Başını salladı, sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. "Babana yardım etmem gerek. Unutma, ne duyarsan duy dışarı çıkma. Polis gelene kadar çıkma. Sirenleri dinle."

Gözyaşlarım döküldü, bir tanesi annemin yanağına düştü ama silmek için hareket etmedi. "Beni bırakma."

Yüzünde acı çizgileri belirdi. "Asla. Ben hep seninleyim. Her zaman buradayım." Bir elini kalbinin üzerine koydu.

Aşağıdan bir ses daha geldi, neredeyse bir patlamaya benzeyen bir ses.

Annem sandığın üzerinden atlayarak onu duvara yasladı. "Kapıyı kapat, Hayden."

Bir an kımıldamadım. Yapamadım.

"Lütfen," diye yalvardı.

Beni harekete geçiren sesindeki çaresizlikti. Kapıyı kapattım. Ama tam kilitlenmeden önce, "Seni sonsuza dek seviyorum." diye fısıldadığını duydum.

Karanlık etrafımda dönüyor, beni boğuyordu. Sanki dalları boğazıma doğru uzanıyordu. Neden el fenerimi almamıştım? Onunla savaşmak için herhangi bir şey.

Boğuk bağırışlar duyuldu ve sonra annem bağırdı. Daha derinden gelen bir ses tanımadığım bir dilde bir şeyler homurdandı. Orada

bir çatırtı ve bir patlama.

Sıçradım, sonra sert ahşap zemini kavramaya çalıştım. Kıymıklar avuç içlerime battı ama acı hoş bir dikkat dağıtıcıydı.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Atışı vücuduma yayılıyordu, nabızı o kadar yüksekti ki kulakları sağır ediyordu.

"*Càit a bheil a' bhana-phrionnsa?*" diye hırladı derin ses.

Annem de aynı yabancı dilde bir şeyler söyledi. Daha önce hiç duymamıştım. Bir kere bile. Annemle babamın tamamen farklı bir dil konuşması ve benim bunu bilmemem nasıl mümkün olabilirdi?

"*Bana-phrionnsa!*" diye bağırdı adam. Sesinin şiddeti o kadar yüksekti ki duvarları titrettiğine yemin edebilirim. "Nerede o?"

"Ona asla sahip olamayacaksın," bağırdı annem.

Bir an sessizlik oldu ve sonra bir çığlık. Annemin çığlığı.

Annemin sözleri zihnimi doldururken parmaklarım kapının mandalına doğru uçtu. "*Ne duyarsan duy, sakın dışarı çıkma.*"

Ama çığlık atmıştı. Acı çekiyor gibiydi. Yardım etmek zorundaydım.

Adam aynı hızlı dilde konuşuyordu. Başka bir derin ses daha konuştu ama ne annemin ne de babamın sesini duydum.

Uzaktan siren sesleri duyuldu ve mırıldanılan bir küfür havayı doldurdu. Hemen ardından ağır ayak sesleri duyuldu.

"Bütün yatak odalarını kontrol ettim. Dolapları. Bodruma. Hiçbir yerde yok," dedi daha genç bir ses.

"Küçük bir kız öylece ortadan kaybolmaz," diye hırladı adam.

"Onu kaçırtmış olabilirler," diye cevap verdi genç ses. "Gitmemiz gerek. Polisler geliyor."

"Ormanın aranmasını istiyorum. Parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeyeceğim. Bir daha olmaz."

"Evet, alfa," dedi genç ses.

Siren sesleri giderek yükselirken yine ayak sesleri duyuldu ama odanın içinden başka ses gelmedi. Parmaklarım kapının mandalını sıkıca kavradı. Bir saniye daha bekleyemezdim. Kapıyı çekip açtım ve dışarı baktım.

Annemle babamın yatak odasından ışık geliyordu ama dolaptan başka bir şey seçemiyordum.

Açıklığın kenarına doğru kayarak yan tarafı kavradım ve kendimi dışarı bıraktım. Tavan boşluğundan sarkarak aşağıya baktım. Sadece üç metrelik bir düşüştü. Umarım o adamlar bunu duymak için orada değildir.

Tutuşumu bıraktım.

Çıplak ayaklarım halıya çarptı ve bir gümbürtüyle yere indim. İndiğim anda başım kalktı ve ayağa kalktım. Ama donup kalmadan önce üç adımdan fazla atamamıştım.

"Hayır." İçimden geldiğini hissetmeme rağmen sesi tanıyamadım. Boğuk, insanlık dışı bir sestti.

Ayaklarım beni ileri itti ama dizlerimin üzerine düştüm. Bir kan gölünün içine. Filmlerdeki gibi parlak kırmızı değildi. Daha derindi. Neredeyse kahverengiye yakındı. Ve annemden dışarı taşı, onu çevreledi.

Menekşe rengi gözleri açıldı, kırışmıyordu.

"Anne," diye mırıldandım, ellerim onun üzerinde geziniyordu. Ne ki ben?

Nasıl yardımcı oldum?

Göğsünde bir delik vardı. Tam kalbinin olması gereken yerde.

Sanki ihtiyacı olan kanı bir şekilde vücuduna geri gönderebilecekmişim gibi ellerimi üzerine koydum. Sanki onu kurtarabilirmişim gibi.

Ama yapamadım. Ben de kendimi kurtaramadım.

HAYDEN

ŞU ANDA, ON DOKUZ YAŞINDA

Otobüs bir çukura çarptığında sarsıldı. Kolçağı tuttum ve yanımdaki yaşlı kadın bana nazik bir gülümseme verdi. Koyu teninin gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar bana bu hareketi sık sık yaptığını söylüyordu.

Bu tür işaretleri aramaya alışkındım - birinin sık sık kaşlarını çatıp çatmadığını ya da gülümseyip gülümsemediğini. Bu bir tür erken teşhis sistemi idi ve sayamayacağım kadar çok kez kıcımlı kurtarmıştı.

Kadın elindeki örgü projesini indirdi. "Bu yollar kesinlikle yüreği zayıf olanlara göre değil."

Yüzümü buruşturdum ama kıkırdadım. "İyi ki ağır bir kahvaltı yapmamışım, orası kesin."

Son bir saattir Kuzey Kaliforniya'daki dağ yollarında dolanıyorduk. Özellikle iyi korunmamış yollarda.

Kadın güldü. "Oğlum onu bu ziyareti yapacak kadar sevdiğim için çok şanslı."

Kalbim sızladı. Kendi ebeveynlerimi kaybetmemin üzerinden kaç yıl geçtiği önemli değildi; kaybettiğim her şeyi hatırladığımda hala o korkunç acıyı hissediyordum. Üçüncü yerleştirmede iyi bir koruyucu ailenin yanına düştüğüm için şanslıydım. Beni bunca yıl yanlarında tutan ve bitirebilmem için on sekiz yaşına girdikten sonra bile onlarla kalmama izin veren bir koruyucu aile.

Ancak bu şans ve yaşadığım trajedi karşısında gösterdikleri nezaket bile kendi ebeveynlerimin sevgisiyle aynı değildi. Her zaman biraz yapmacık ve garipti. Kendi eviniz yerine sekiz yıl boyunca bir otelde kalmak gibi.

"Ne güzel. Nerede yaşıyor?" Gülümsemeye zorlayarak sordum.

Kadın örgüsünü tekrar eline aldı, parmakları ipliği ustalıklı hareket ettiriyordu. "Hamilton'da- sadece birkaç durak daha. Nereye gidiyorsunuz?"

"Ember Hollow. Evergreen Üniversitesi'ne başlıyorum."

Hâlâ gerçek dışı geliyordu. Ailemin ölümünden sonraki ilk yıl mücadele ettikten sonra akademik olarak kendimi bulmuştum. Sekoya ağaçlarının arasında yer alan küçük, özel bir üniversiteye tam burslu olarak girmeyi başarmıştım.

Koltuk arkadaşım kısık bir ısıklık çaldı. "Zeki bir kurabiye olmalı."

"Ben iyiyim, ama nasıl sıkı çalışılacağını biliyorum." Okul bana kendimi kaybedebileceğim bir yer vermişti. Matematik denklemlerine ya da anatomiye çok fazla odaklanırsam keder içinde boğulamazdım.

"İş ahlakı her yetenekten daha önemlidir."

"Umarım haklısındır," dedim gülümseyerek. Burada başarılı olmaya kararlıydım. Tıp fakültesine bir kez daha tam burslu olarak girebilmek için tıp öncesi eğitimde elimden geleni yapacaktım.

Otobüs bir virajı dönerken içimden bir enerji fışkırdı. Steroidler üzerindeki statik elektrik ya da belki de yıldırım çarpması gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu yanımdaki kadın. "Biraz solgun görünüyorsun."

Ember Hollow'a Hoş Geldiniz, Nüfus 2013 yazılı bir tabela görüldüğünde bu düşüncemden kurtuldum.

"Sanırım yeni okul heyecanı yaşıyorum."

Bana o sıcak gülümsemelerinden birini daha verdi. "Harika olacaksın, tatlım.

Sen üzülme."

Otobüs dönerken sarsıldı ve şoför mikrofonunu almak için başının üzerine uzandı. "Ember Hollow'a yaklaşıyoruz. İlk durak, Evergreen Üniversitesi."

"Güven oyu için teşekkürler."

Sık orman yerini pitoresk bir şehir merkezine bırakırken pencereden dışarı baktım. Eski Batı havası vardı, son sekiz yıldır yaşadığım Seattle banliyösünden tamamen farklıydı. Antika lamba direkleri ve hatta eski otostop direkleri vardı. İnsanların hâlâ kasabaya atlarla gelip gelmediğini merak etmeden edemiyordum.

Otobüs tekrar şehir merkezinden kampüse doğru döndü. Evergreen Üniversitesi'nin tabelası taşa oyulmuştu. Süslü görünüyordu ve içimi bir tedirginlik kapladı.

Son üç yıldır okul sonrası işimde çok çalışmıştım. Birikim yapmıştım, böylece fazladan harcayacak param olacaktı.

Üniversite. Ama kesinlikle içinde .

Otobüs yavaşladı ve durduğunda tıslama sesi çıkardı. "Herkes Ember Hollow, Evergreen Üniversitesi'ne."

Yaşlı kadın dışarı çıkmama izin vermek için ayağa kalkarken ben de ayağa kalktım ve sırt çantamı aldım.

"Onları öldüreceksin, tatlım."

Ona sıırttım. "Elimden geleni yapacağım."

Sırt çantamı omzuma atarak baş üstü bölmesinden spor çantamı aldım ve koridorda ilerledim. Diğer iki yolcu benden önce indi ve şoförün bagaj yanında olduğu yere doğru ilerledi.

Şoför seslenmeden önce kampüse doğru yola çıktım.

"Bavulun yok mu senin?"

Başımı sallayarak döndüm. "Her şeyim burada."

Yanımda getirecek fazla bir şeyim yoktu. Johansen'ler olabildiğince cömert davranmaya çalışmışlardı ama çok sayıda çocuğa bakıyorlardı ve pek de zengin sayılmazlardı. Ben de önemli şeyler için para biriktirmek istiyordum.

Şoför bana el salladı ve ben de kampüse doğru döndüm. Binaları taradım ve sertçe yutkundum. Çok güzellerdi. Beyaz desenli kırmızı tuğlalar. Önemli ve görkemli görünüyorlardı ve ben yine uyum sağlama konusunda endişelendim.

Ayaklarımı hareket ettirmeye zorlamadan önce omzumdaki spor çantasını düzelttim. Uyum sağlayamamak alışık olmadığım bir şey değildi. Ben her zaman dışlanmış biriydim. Lisede birkaç sıradan arkadaşım vardı ama gerçek anlamda yakın olduğum kimse yoktu. Sanki sınıf arkadaşlarım ailesini kaybeden birinin hastalığının bulaşıcı olmasından korkuyorlardı.

Etrafıma bakıp öğrenci merkezinin işaretlerini aradım. Hoş geldin paketini, üzerinden defalarca için neredeyse ezberlemiştim. Kampüs haritasına da sayamayacağım kadar çok kez bakmıştım ama burada olmak farklıydı. Belki de korkunç yön duygum yüzündendi.

Bir rehber benzeyen bir şey gördüm ve ona doğru yöneldim.

O.

Kampüs içindeki yollar da tuğlaydı, neredeyse bir arnavut kaldırımı hissi. Mekanın tarihini her yerde hissedebilirsiniz

Sen. Tüm bu tarihin içinde kaybolmayı ve yeni evime alışırken tarih hakkında bilgi çok isterdim.

Büyük haritanın önünde durup bulmaya çalıştım. *You Are Here* yıldızını bulmak ve öğrenci merkezine giden yolu çizmek bir saniye sürdü, ama yürüyüş o kadar da uzak olmayacaktı.

İçimde bir heyecan kabarcığı yükseldi ve merkeze doğru dönerken sııttım. Ama bunun yerine, kül blok duvar gibi hissettiren şeye çarptım.

HAYDEN

Yabancı cisimle çarpışırken boğuk bir "OOMPH" sesi çıkardım.

"Kahretsin," diye mırıldandı zengin bir ses, iri eller düşmemi engellemek için omuzlarımla etrafında kıvrılırken.

O ses. Dumanlı bir vaat ve rahatlık bir arada gibi geliyordu. gömölmeğ için tuhaf bir dürtü duydum. Lezzetli amurlu bir su birikintisi bulmuş bir köpek gibi .

"İyi misin? Sana zarar vermedim, değil mi?" diye sordu zengin ses.

Görüşümü netleştirmeye çalışarak birkaç kez göz kırptım. Biraz bulanıklaşmıştı. Önümdeki adam netleşmeye başlayınca göz kırpmaya devam ettim. Sanki bu onu daha az yakışıklı yapacakmış gibi.

Onu tam olarak görebilmek için başımı arkaya eğdim. Hiç de uzun boylu . İyi bir günde 1.80'in biraz üzerindeydim. Ama bu adam benden bir adım önde olmalıydı.

Kumlu kahverengi saçları, güneş ışığında çok zaman geçirdiğini gösteren doğal altın rengi röflelerle süslenmişti. Yeşil gözleri, hepsini keşfetmek için biraz daha yaklaşmak istememe neden olan bir desende altın beneklerle öpülmüştü. Köşeli enesi taşı bile kesebilirdi.

Hayatımda gördüğüm en muhteşem erkeklerden biriydi. Futbol takımının kaptanı ya da kardeşlik başkanı diye bağıırıyordu. Asla benim yörüngemde olmayacak biri.

"Özür dilerim," diye .

Endişeyle alnını kırıştırdı, beni bırakırken sesi yumuşadı. "İyi misin?"

İ keçe ve garip duyum . kayıp olarak onun sıcak ellerim omuzlarımdan kayboldu.

Yüzüm kızardı. "Tamamen iyiyim. Özür dilerim. Nereye gittiğime dikkat etmiyordum."

"Endişelenme," dedi gülümseyerek. "Birinci sınıf öğrencisi mi?"

Başımı salladım. "Ben de öğrenci merkezini arıyordum."

"Ben de o gidiyorum. Size gösterebilirim. Daha fazla kafa kafaya çarpışmak ."

Alılgım derinleşti. " değilsin."

Umursamazca omuz silkti ve giydiği tişört kaslı göğsünü gerdi.

"Benim için fark etmez. Bu arada ben Knox."

Rüzgâr hızlandı, sarı saçlarımı yüzüme doğru savurdu ve ben de aceleyle onları yolumdan çekmeye çalıştım.

Knox'un burun delikleri alevlendi ve yeşil bakışları genişledi.

"Korumanız nerede?"

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım. "Benim korumam mı?"

Bu adam bana öğrenci merkezinin yolunu gösterdiği için onunla yatacağımı düşünen bir tür sapık mıydı?

Sesini alçaltmadan önce hızla etrafına bakındı. "Muhafızlarınız."

İçimden bir kahkaha patladı. "Çoğu öğrenci gizli servisle falan mı geliyor?"

Bu sefer göz kırpma işini Knox yapıyordu. Beni incelerken kaşları çatıldı, sonra gülümsemeye zorlamadan önce rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Seni sarsıntıdan uzak tutmak için tam bir güvenlik ekibi gerekebilir diye düşündüm."

Dudaklarım seğirdi. "Pislik."

Sırıttı ama o muhteşem yeşil gözlerinde hâlâ biraz tedirginlik vardı.

"Gel bakalım. Buradan öğrenci merkezine kadar korumalık yapacağım."

"Gerçekten gerek yok." Ama ben onun yanına düştüm.

"Ben zaten kitapçıya gidiyorum. Yani, benimle kaldın." Sanki bu bir zorlukmuş gibi.

Kampüsün içine doğru ilerledikçe daha fazla öğrenci belirdi. Hepsinin bakışları Knox'a odaklanmıştı. Çocuklar ona çene uzattı.

kızlar ona utangaç gülümsemeler ya da yaklaşan bakışlar atıyordu. Herkes onun adını biliyor gibiydi. Sonra bakışları şaşkınlıkla bana kayıyordu.

Onları suçlamadım. Ben uymuyordum. *Üzerinde "Hayat sana küf verirse, penisilin yap"* yazan en sevdiğim yıpranmış tişörtüm ve yırtık pırtık Vans'ımla değil. İçim burkuldu. Varış kıyafetim hakkında gerçekten daha fazla düşünmeliydim.

Knox bana baktı. "Adının ne olduğunu hiç söylemedin."

"Hayden. Hayden Parrish."

"Memnun oldum, Hayden Parrish. Nerelisin?" "Seattle'ın bir banliyösünden." Kasabanın gerçek adı önemli değildi.

"Evergreen'e hoş geldiniz. Burası oldukça rahat bir yer. İnsanların iyi bir karışımı."

Tişörtümdeki gevşek bir iplikle oynayarak başımı salladım. "Çok güzelmiş. Ne zamandır buradasın?"

"Birinci sınıftan beri. Şimdi üçüncü sınıftayım." Neden herkesi tanıdığını anlamıştım.

"Hangi yatakhaneyi aldın?" Knox sordu.

"Ridge Hall." Oda paylaşmaya alışmıştım ama oda arkadaşımın kim bilmediğim için yine de endişeliydim.

Onun muhteşem ağız kavisli. "Bu a iyi Bir. Bu yaklaşık beş yıl önce yenilendi."

Başka ne söyleyeceğimi bilemeden başımı salladım.

Knox geri adım atmadı. "Hangi dalda okuyorsun? Biliyor musun?"

"Tıp öncesi."

Alçak bir ıslık çaldı. "Zeki biri."

Boynuma bir sıcaklık yayıldı. "Ben sadece bilimi seviyorum."

Bu tam olarak doğru değildi. Konuyu seviyordum elbette ama daha fazlası vardı. Sanki şimdi tıp öğrenirsem zamanda geriye gidip annemi ve babamı kurtarabileceğimi düşünüyordum. Saçma olduğunu biliyordum ama öğrenmem gerekiyordu. Vücudun nasıl iyileştirileceğini anlamak için. Onları kurtaramasam bile en azından başkalarını kurtarabilirdim.

Knox'un ayak sesleri kesildi. "Sorun nedir?"

"Ha?" Sarmal düşüncelerimden sıyrıldım.

"Bir yere gittin. Pek de mutlu bir yere benzemiyordu."

Yani Knox sadece güzel bir yüz değildi. Zekiydi ve dikkatliydi.

"Ben iyiyim. Her şeyi içime sindiriyorum."

Yüzünden kızgınlık geçti. Başka bir soru sormak için ağzını açtı ama sözünü kestim.

"Check-in masalarını görüyorum. Bana yolu gösterdiğin ve beni ilk gün sarsıntılarından kurtardığın için teşekkürler. Görüşürüz, Knox."

O daha tek kelime edemedi check-in sırasına girdim. Ama daha da önemlisi, başka bir soru sormadan önce. Çünkü o araştıran gözleri ve baştan çıkarıcı sesiyle Knox tüm sırlarımı ifşa etmemi sağlayabilirdi.

Ember Hollow Ejderhaları serisinin birinci kitabı olan *Twilight of Embers*'ı buradan satın alabilirsiniz.

AYRICA TESSA HALE TARAFINDAN

Değişen Kader Serisi

Kader Vizyonları: Değişen Ön Romanı Kader

Kaderin Kıvılcımı

Yıldızların

İşareti Kader

Bağı

Kingwood Akademisi Kraliyet Ailesi

Kayıp Elemental Son

Aether

Quintessence Kraliçesi

Kale Akademisi'nin Doğaüstü Hayvanları

Gölgelerin Mirası

Sırların Çapası Küllerin

Kaderi

Ember Hollow Ejderhaları

Korların Alacakaranlığı

Tüm Tessa Hale kitapları hakkında güncel bilgi için lütfen tessahale.com adresini ziyaret edin.

TESSA İLE BAĞLANTI KURUN

Tessa'yı internette çeşitli yerlerde bulabilirsiniz. Bunlar onun favorileri...

[Web](#)
[Sitesi](#)
[Bülteni](#)
[Facebook Sayfası](#)
[Facebook Okuyucu Grubu](#)
[Instagram](#)
[TikTok](#)
[Goodreads](#)
[BookBub](#)
[Amazon](#)

TESSA HALE HAKKINDA

Sihirli aşk hikayelerinin yazarı, genellikle birden fazla aşk ilgisi olan. Sürekli hayalperest.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.